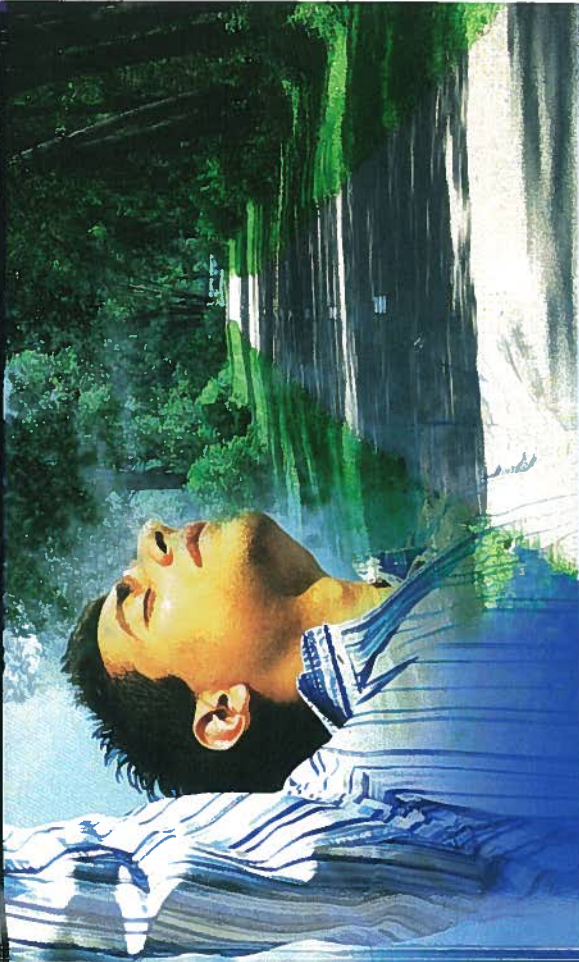

"Harvalla ihmisellä on ollut niin suuri vaikutus
elämäni kuin Steve McVeyllä" GARY SMALLEY

Kristittyinä olet aina halunnut
juuri tällaista elämää

Armon Tie

STEVE McVEY

Armon Tie

STEVE McVEY

Mikään aiemmin tekemäsi tai mikään, mitä koskaan voit tehdä, ei ole verrattavissa iloon, jota koet, kun annat Jeestuksen elää elämänsä kauttasi. Se juuri saa aikaan palavan intohimon ihmisissä, jotka ovat juuri pelastuneet. Se juuri on asia, joka saa tyytyväisyyden loistamaan uskossa pidempään olleiden silmistä niiden, jotka ovat oppineet armon tien salaisuuden.

Steve McVeyn kirja vahvistaa sinua, joka jo tunnet tien. Sinä taas, joka kaipaat sitä, voit aloittaa armon tiellä tänään!

Steve McVey on Grace Walk Ministries discipleship-training ministyryn johtaja Tampa Bayn alueella Floridassa. Armon tien lisäksi hän on kirjoittanut useita muita kirjoja. Hän astui vaimonsa kanssa Floridassa.

HELMI MEDIA OY
PEARL MEDIA LTD

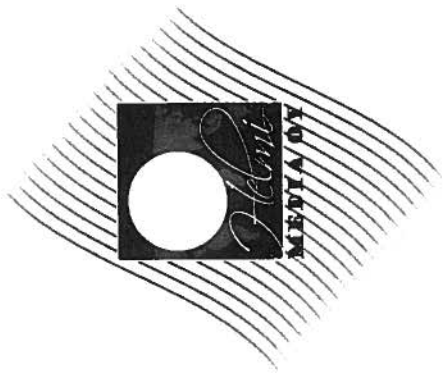
PL 663 - 33101 TAMPERE
www.helmi-media.com
puh. + 358 50 543 1431

ISBN 978-952-99816-2-5

Armon Tie

STEVE McVEY

ARMON TIE

alkuperäisteos
GRACE WALK

copyright © 1995 Steve McVay

alkuperäinen kustantaja
HARVEST HOUSE PUBLISHERS
Eugene, Oregon 97402
www.harvesthousepublishers.com

suomalainen kustantaja
HELMI MEDIA OY
PEARL MEDIA LTD
PL 663
33101 TAMPERE
PUH. +358 50 5431 431
www.helmimedia.com

käännös
EEVA JÄRVINEN

kirjapaino
YKKÖS-OFFSET OY, VAASA

ISBN 978-952-99816-2-5

*Melanielle,
kallisarvoisimmalle armon lahjalleni
tässä maailmassa*

Kiitokset

Tämän kirjan julkaisemiseen ovat vaikuttaneet monet ihmiset. Minulla on ilo saada kiittää tässä joitakin heistä. Erityisen kiitollinen olen Bill Gillhamille, joka ensimmäisenä luki käsikirjoitukseni ja soitti minulle varhain eräänä aamuna rohkaistakseen minua. Hän juuri aloitti prosessin, joka lopulta johti siihen, että tämä kirja syntyi. Bob Hawkins Jr. ja Eileen Mason Harvest Housesta saivat minua tartaamaan näkyäni, jota tarvitsin tämän kirjan toteuttamiseksi. Suurimman avun kirjajan oikolukemisessa sain Bob Welchiltä. Noudattaessani jokaista hänen antamaansa ehdotusta sain nähdä tämän kirjan avautuvan nupusta täyteen kukkaan. Arvostan Steve Millerin tarkkuutta julkaisuprosessin valvonnassa.

Tämä kirja oli muotoutunut sydämessäni ennen kuin aloin kirjoittaa sitä paperille. Jumala käytti useita ystäviä puhaltamaan minuun armon tulta, mutta olen erityisesti kiitollinen ryhmälle läheisiä ystäviäni, joiden kanssa kokoonnuimme yhteen joka viikko. Tuon "armoryhmän" rakkaus ja rohkaisu lisäsivät luottamustani Jumalan tahtoon tuoda julki kaikki, mitä Hän oli sydämelleni laittanut. Erityiskiitokset Bob ja Sheree Lykensille, Keith ja Vernois Wilsonille, Ray ja Jill Wuilichille, Tony ja Sherry Gordonille, Damy ja Sue Feaginille, Ron ja Wylene Buchannanille, Jack ja Shelly Nelsonille sekä Cheryl Buchannanille. Jokaviikkoinen kokoontumisemme teidän kanssanne, rakkaat ystäväni, auttoi minua hyvin paljon.

Jumala on käyttänyt myös monia muita ihmisiä muovatakseen uskoani. Arvostan erityisesti monia ystäviäni Talladegassa, Alabamassa, joiden rakkaus ja rohkaisu olivat minulle suureksi siunaukseksi. Teillä on aina erityinen paikka sydämessäni. Haluan kiittää myös perhettäni. Vaimoni Melanie on aarre, joka on aina innoittanut ja rohkaissut minua. Erityisesti se on ollut totta tämän kirjan valmistumisvaiheessa. Kiitän lapsiani—Andrewta, Amya, Davidia ja Amberia—halukkuudestaan luopua ajastaan itsänsä kanssa, jotta hänellä olisi mahdollisuus kirjoittamiseen. Sen rakkaampia lapsia, kuin te, ei ole olemassa.

Lopuksi haluan kiittää Jumalaa siitä, että Hän on armollisesti johdattanut minua tämän kirjan kirjoittamisessa. Pyhä Henki antoi minulle halun kirjoittaa todistukseni, johon kuuluu totuus identiteetistämme Kristuksessa. Kun aloitin kirjoittamisen, ei minulla ollut aavistustakaan siitä, että se joskus julkaistaisiin. Meidän rakastava Isämme teki aloitteen ja myös vei työnsä päätökseen. Annan Hänelle kunnian kaikesta hyvästä, mitä tämän kirjan kautta voi tapahtua.

SISÄLLYS

Espuhe.....	7
Kymmenen vuotta Hänen armossaan.....	9
1. Surkeaa keskinkertaisuutta.....	13
2. Pimeää ennen päivänkoittoa.....	29
3. Täysin uusi minä.....	43
4. Vanha ihminen on kuollut.....	55
5. Hänen elämänsä kokeminen.....	69
6. Vapaa lain alaisuudesta.....	83
7. Voitto on lahja.....	97
8. Arvojärjestelmän petollisuus.....	111
9. Rakkaus on kaikki, mitä tarvitset.....	125
10. Velvollisuudesta iloon.....	141
11. Ihmiset tarvitsevat ihmisiä.....	155
12. Elämä armossa.....	173
Loppusanat.....	183
Opiskelun opas.....	185
Lähdeluettelo sekä lisämateriaalia.....	195
Viitteet.....	197

Esipuhe

Armon tie ei ole *hyvä* kirja. Hyvä kirja on sellainen, joka luetaan, koska se on ajankohtainen ja siitä puhutaan. Seuraavana päivänä kirjasta ehkä keskustellaan jonkin verran, minkä jälkeen se laitetaan hyllyyn ja unohdetaan sinne. Tämä kirja on *loistava*, sellainen, johon haluat tarttua aina vain uudelleen! Steve McVey on louhinut esiin timantteja koskien sitä, mitä Raamattu kutsuu evankeliumin "salaisuudeksi," ja se on meidän identiteettimme Kristuksessa. Hän osaa selittää erinomaisesti, miten uskovat voivat tehdä näistä totuuksista itselleen todellisia.

Voidakseen kirjoittaa tämän kirjan Steve huomasi, että tietyt totuudet ovat parhaiten opittavissa selällään maaten. Oltuaan usean vuoden ajan "menestyvä" pastori, Steve huomasi Jumalan muuttavan hänen hyvin toimineet metodinsa teholtaan sukellusvenessä oven virkaa toimittavan hyönteisverkon kaltaiseksi. Sen kautta Jumala opetti hänelle läksyn, joka meiltä jää usein oppimatta: avain ylliluonnollisen ja vapauttavan voiman kokemiseen on *oman itsensä heikkous*. Kyllä vain, avain on juuri oman itsensä heikkous. Jumalan voima "tulee parhaiten esiin heikoissa ihmisissä" (2 Kor. 12:9 TLB). Steve käyttää sekä raamatuntutustaan että kommunikaatitaitojaan jakaakseen kanssamme sen, minkä myös Paavali ymmärsi: mitä heikompi olet, sitä suuremmassa määrin Jumalan voima voi ilmestyä elämässäsi.

Useimmat meistä aloittavat siinä uskossa, että Jumala haluaa

vahvoja ihmisiä auttamaan Häntä työssään; kuitenkin totuus on, että maailma on suunniteltu *kuluttamaan loppuun* ne ihmiset, jotka luottavat omaan voimaansa. Kulutusprosessin kautta Jumala opettaa meitä laittamaan luottamuksemme Kristukseen sen sijaan, että luottaisimme omaan lihaamme. Kuten Steve taitavasti opettaa, Jumalan suunnitelma ei ole, että me kuljemme koko elämämmme tappiossa. Uskovalle sellainen on epänormaalia. Jumala ei myöskään koskaan tarkoittanut meidän elävän ylikuonollista elämää. Jeesus Kristus, Jumalan ylikuonollinen Poika, on ainoa, joka on koskaan elänyt ylikuonollisesti ja ainoa, joka *edelleen* elää ylikuonollisesti niiden uskovien kautta, jotka antavat Hänen tehdä sen. Jeesus on, ehkä yllättävää kyllä, meille vielä enemmän, kuin Pelastaja ja Herra; Hän on itse Elämä (Kol 3:1-4). Steeve opettaa hienosti Raamatun avulla, että Jumalan suunnitelma on sinun puolellasi ja että ”Kristuksen Henki”, joka asuu sinun maallisessa asumuksessasi, haluaa tulla rakkaaksi, läheiseksi ystäväksesi. Hänen kanssaan sinä saat voiton maailmasta, lihasta ja vihollisesta.

Suosittelen *Armon tietä* sydämestäni jokaiselle kristitylle, joka kaipaa läheistä yhteyttä Jeesuksen Kristuksen kanssa. Sinua odottaa jännittävä matka!

- Bill Gillham

Lifetime Guarantee -kirjan kirjoittaja

Kymmenen vuotta Hänen armossaan

Kun kymmenen vuotta sitten aloin kirjoittaa *Armon tietä*, en koskaan ajatellut, että siitä tulisi joskus julkaisemiskelpoinen. Syy kirjoittamiseen oli se, että koin halkeavani innosta, ellen tekisi enemmän tämän sanoman eteenpäin viemiseksi. Armo vaikutti sen, mitä se aina vaikuttaa; se motivoi minut rakastamaan enemmän Jeesusta ja jakamaan Hänen elämänsä ja rakkauttaan toisille. Olen usein kertonut ihmisille sairastavani ”armotautia”. Se on minussa edelleen, ja kiittolisena toivon, etten koskaan parane siitä!

Tämä kirja on itsessään osoitus totuudesta, jota se opettaa: siitä, että Jeesus Kristus voi tehdä enemmän *meidän kauttamme*, kuin mitä me koskaan edes voisimme *tehdä Hänelle*. *Armon tie* on nyt julkaistu kymmenellä kielellä, ja uusia käännöksiä on työn alla. Toimistoomme tulee jatkuvasti sähköpostia ja kirjeitä ympäri maailmaa. Tilanpuute estää minua kertomasta monista toduksista uskovilta Kiinassa, missä yli 150 000 kirjaa liikkuu maanalaisen seurakunnan keskuudessa; kaikkialta Latinalaisesta Amerikasta, jossa tätä kirjaa on jaettu kymmenille tuhansille kristityille; uskovilta Japanissa, Koreassa, Afrikassa, Intiassa ja Venäjällä. Listaa voisi jatkaa edelleen ja edelleen.

Minulle on ollut suureksi siunaukseksi tämän kirjan menestyksen kautta avautunut mahdollisuus perustaa Grace Walk Mi-

nistries –palvelutyö. Niinpä sanomamme on saavuttanut ihmisiä ympäri maailmaa kirjoittamieni kirjojen^{*}, television, radion sekä audio- ja videonauhointeiden kautta.

Olen opettanut sanomaa armosta Kiinan maanalaisessa seurakunnassa, Intiassa lepra- ja sairastavien keskuudessa ja häikähtäis- teluareenoilla ja toreilla useissa Latinalaisen Amerikan maissa. Olen kertonut tätä sanomaa opiskelijoille Hollannissa sekä pastoreille ja seurakunnille Japanissa, Koreassa, Englannissa, Kanadassa ja tietenkin joka puolella Yhdysvaltoja.

Kaikki nämä mahdollisuudet ja avoimet ovet ovat seurausta tästä kirjasta. Jos edellisissä kappaleissa kerrotut asiat kuulostavat sinusta kerskaamiselta, haluan varmistaa, että tiedät *minun* tietävän: mikään kirja ei ole *niin* hyvä. Olen kertonut tapahtuneista asioista antaakseni tunnustuksen sille, mitä Jumala on tehnyt, ja iloitakseni siitä.

Toisin sanoen, kädessäsi pitelemä kirja ei ole muuttanut kenenkään elämää. Muutoksen saa aikaan tässä kirjassa esitelty Elävä Totuus. Hänellä on yksin voima muuttaa kenenkään elämä, ja olen vakuutunut siitä, että ehdottoman rakkautensa ja rajattoman armonsä opettamisen kautta Hän saavuttaa parhaiten tuon korkeimman jumalallisen päämääränsä. Olen esittänyt yksinkertaisia totuuksia yksinkertaisesti, ja Jumala on kaikkivaltiuudessaan päättänyt tehdä niiden kautta suuria asioita. Tiedätkö millä nimellä tällaista sopimusta kutsutaan? Sitä kutsutaan armoksi!

1 ^{*} *Armon tien* lisäksi olen kirjoittanut viisi kirjaa. Voit käydä verkkosivuiltamme www.gracewalk.org katsomassa, mitä muita tuotteita meillä on tarjolla. Voit myös tilata tämän kirjan englanninkielisenä äänikirjana. (Tekijän muita kirjoja ei ole vielä saatavissa suomeksi. suom. huom.)

Tämän kirjan uuden painoksen myötä tahdon jälleen tunnustaa, että kaikki kunnia kuuluu Hänelle. Näin voi sanoa mies, joka on nauttinut elämästä armon tiellä vuodesta 1990 - eikä se tie vanhene. Rukoilen, että lukiessasi tätä kirjaa, voit kokea Isän kietovan kätensä sinun ympärillesi. Rukoilen myös, että ymmärrät selvemmin identiteettisi Kristuksessa ja sen, mitä tarkoittaa Hänen armonsä kulkeminen niin, että se muuttaa sinua. Tässä kirjassa esitetyt totuudet voivat muuttaa sinun elämäsi. Tiedän sen, koska juuri näin tapahtui minulle

- Steve McVey

Tammikuussa 2005

Surkeaa keskinkertaisuutta

Kello oli tasan yksi yöllä 6. päivänä lokakuuta 1990. Makasin kasvoillani toimistoni lattialla ja itkin. Kulunut vuosi oli tuonut minut täydellisen murtumisen paikalle. Olin rukoillut Jumalaa, että Hän tekisi minut vahvemmaksi, mutta Hänellä olikin toinen suunnitelma. Hän muutti minut heikommaksi. Niinpä minä makasin siinä, murtuneena ja toivottomana. Seitsemäntoista tunnin kuluttua minun olisi määrä seisoa saarnatuolin takana sunnuntai-ilтана esittämässä seurakunnalle kuluneen vuoden tilannekatsausta. Voisin kyhätä kokoon kuvan menestyneestä miehestä tai voisin kertoa totuuden. Minulla ei ollut voimaa teeskennellä eikä myöskään rohkeutta olla rehellinen, joten minä rukoilin ja itkin. Kun olin lopettanut, rukoilin ja itkin vielä vähän lisää.

En voinut ymmärtää. Oliko Jumala tuonut minut tähän seurakuntaan vain epäonnistuakseni? Eikö Hän nähnyt, että olen tehnyt Hänelle kaiken, minkä osasin? En voinut käsittää, mitä muuta Hän halusi minulta kuin parhaani. Ja *olin* tehnyt parhaani. *Jumala, mitä muuta sinä vielä haluat minulta?* Hiljaisuus. Sillä hetkellä Jumala tuntui olevan valovuosien päässä. Epäonnistumisen raskas taakka painoi minua, eikä ainoastaan epäonnistuminen pastorina. Koin epäonnistuneeni uskovana. Jos se, että olin omistanut koko aikuisikäni Jumalalle tehdäkseen Hänen työtään, ei

riittänyt, mitä Hän vielä vaatisi?

Olin lähtenyt seurakunnastani Alabamassa, missä olin menestynyt hyvin ja missä ihmiset rakastivat ja tukivat minua. Seurakuntamme toimintaa leimasi voimakas kasvu, ja olimme ykkössijalla kastettujen lukumäärässä kirkkokuntaamme kuuluvien seurakuntien keskuudessa koko piirikuntamme alueella. Olin saanut tuntea "huomattavana nuorena kristitynä johtajana". Toimin monissa komiteoissa kirkkokunnassamme, ja olin yksi vakituista vastuunkantajista kirkkokuntamme järjestämässä julistajien konferenssissa. Viiden vuoden ajan uskoin olevani menestyvä.

Sitten eräänä lauantai-iltapäivänä puheilin soi. "Sopiiko, että täältä meidän seurakunnastamme tulee uuden pastorin valintakomitea osallistumaan tilaisuuteenne voidakseen kuulla sinun saarnaavan? Sen jälkeen haluaisimme mennä lounaalle yhdessä sinun ja perheesi kanssa." Olin kieltäytynyt tämän kaltaisista kutsuista useita kertoja viimeksi kuluneiden vuosien aikana. Tällä kertaa koin kuitenkin jo puhuessani ensimmäistä kertaa komitean puhe miehen kanssa, että minun pitäisi antaa näiden ihmisten tulla.

Useiden viikkojen yhteydenpidon jälkeen päätin, että Jumala todella oli liittämässä meitä toisiimme. Joitakin kuukausia myöhemmin Melanie, neljä lastamme ja minä seurassimme muuttoautoa osavaltion rajan ylittävää valtatiötä pitkin kohti Atlantaa. Uuden seurakuntamme kävijämäärä oli useiden vuosien ajan jatkuvasti pienentynyt, mutta jokainen seurakunta, jossa olin palvelut, oli vastaavasti kasvanut, ja niinpä olin varma siitä, että samoin tapahtuisi tälläkin kertaa. Järjestin kirjani, saarnani ja seurakunnan kasvu -ohjelmani paikoilleen, ja olin valmis aloittamaan. Olimme muuttaneet pienestä kaupungista suurkaupunkiin, jossa oli paljon ihmisiä saavutettavana!

Otin esiin laattikollisen sokerisia saarnoja ja aiemmin käyttämiäni ohjelmia, ja aloin tehdä työtä Jumalalle. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Se oli minulle uusi kokemus, ja se hämmensi minua. Arvioin tilanteen uudelleen, rukoilin vielä hartaammin Jumalan apua, vedin syvään henkeä ja käynnistin seuraavan aallon seurakunnan kasvu -ohjelmassani. Meillä oli pyhäkoulun opettajien virkistyspäiviä, seurakunnan johtajien yhteisiä strategiakokouksia ja pitkän tähtäimen suunnitelman neuvottelupalavereita vastamuodostetun unelmatiimimme kanssa. Mutta kun kuukaudet kuluivat, alkoi unelma muistuttaa enemmän painajaista. Olin ilmoittanut seurakunnassa,

että ensimmäisenä vuosipäivänäni pastorina esittäisin seurakunnan tilasta kertovan katsauksen. Nyt, katsoessani lukumääräistä kehitystä kuluneen vuoden ajalta, tajusin seurakuntamme olevan surkeassa tilassa. Ensimmäistä kertaa palvelutyöni seitsemäntoista vuoden aikana seurakuntani kävijämäärä oli vähentynyt ensimmäisen vuoden aikana. Olin järkyttynyt!

Silloin, kun ihminen kokee epäonnistuneensa, erityisesti kulttuurissa, jossa menestystä pidetään hyvin tärkeänä, on seurauksena lamaannuttava kipu, jollaista on vaikea kuvailla. Elokuvasssa *City Slickers* Billy Chrystalin esittämä Mitch -niminen hahmo juttelee ystävänsä kanssa työpaikallaan 39-vuotissyntymäpäivänään. Hän kysyy: "Onko elämässäsi koskaan hetkeä, jolloin sanot itsellesi: 'Tämä on parasta, mitä ulkonäköni suhteen voin saavuttaa, tunte-elämässäni kokea tai työssäni tehdä, eikä se nyt ole niin kovin ihmeellistä'?"

Monet kristityt ponnistelevat tehdäksään elämästään Kristuksen arvoisen vain huomatakseen, että heidän uskonelämänsä ei toimi, niin kuin sen pitäisi.

Amerikkalainen kulttuuri vaatii meiltä sitä, että me menestymme. Useimmat ihmiset arvioivat meitä sen mukaan, mitä olemme saaneet aikaan. Siitä hetkestä alkaen, kun vanhempamme taputtivat ensimmäisille askeleillemme, olemme oppineet odottamaan toisilta arvostusta ja hyväksyntää tekojemme kautta. Tuo tosiasia luo meille uskomattomat paineet menestyä.

Menestymisen vaatimukset eivät jää seurakunnan ovien ulkopuolelle. Monet kristityt ponnistelevat tehdäkseen elämästään Kristuksen arvoisen vain huomatakseen, että heidän uskonelämänsä ei toimi, niin kuin sen pitäisi. He ovat vilpittömästi sitoutuneet Kristukseen ja antaneet parhaan panoksensa. Kuitenkin he ovat turhautuneita, koska eivät ole pystyneet elämään sellaista elämää, kuin kristityn heidän mielestään tulee elää. He ajattelevat, että heidän hengellinen elämänsä on laadultaan parasta, mitä he voivat ylipäättään saavuttaa, eikä se nyt ole niin kovin ihmeellistä.

Täytyy olla enemmän!

Raamatun opettaja Charles Trumbull on kuvannut omaa hengellistä turhautumistaan seuraavasti:

Hengellisessä elämässäni oli suuria ailahteluja koskien läheistä jumalasuhdettani. Toisinaan olin hengellisesti huijulla, toisinaan laakson syvyydessä. Sisimmistäni nousi va luja tahto, tai avun saaminen joltakulta pyhittäneeltä, voittoaikasta kristityltä johtajalta, tai jokin Pyhän Hengen inspiroima kirja, tai lupaus tehdä yksin jokin vaikea kristillisen palvelutyön osa-alue, joka vaati valmistelua rukouksessa, nosti minut taas ylös. Jonkin aikaa olin huipul-

la, Jumala tuntui hyvin läheiseltä ja hengellinen elämäni voimakkaalta, mutta kuitenkin se ei kestänyt. Joskus kyseessä oli jokin yksittäinen lankeemus kiusauksen edessä, toisinaan kyse oli pidemmästä alamäestä, parhaat kokemukseni katosivat, ja huomasi olevani taas alemmalla tasolla. Ja alempi taso on uskovalle vaarallinen paikka, kuiten paholainen minulle kerta toisensa jälkeen osoitti!

Kuulostaako tutulta? Ehkä se kuvaa juuri sinun tilannettasi tällä hetkellä. Tulit itse uskoon kahdeksanvuotiaana, ja Trumbullin kuvaus omasta uskonelämästään kuvaa aika hyvin myös minun elämäni uskonelämäni ensimmäisen 28 vuoden aikana. Enkä varmasti ole ainoa. Monet ihmiset, jotka ovat ottaneet Kristuksen vastaan Pelastajanaan, ovat kyselleet hiljaa mielellään: ”Onko tässä kaikki? Aivan varmasti uskonelämässä pitäisi olla jotain vielä enemmän!”. He tietävät, että heidän tulisi kokea elämässään Jeesuksen lupaamaa yltäkylläisyyttä, ja kuitenkin he huomaavat elävänsä keskinkertaista elämää. Nämä kristityt haluavat elää voittoisaa uskon elämää mutta eivät tiedä, miten saavuttaisivat sen.

Nuori mies nimeltä Matt kamppaili huume- ja alkoholi-riippuvuutensa kanssa. Olin antanut hänelle kaikki vakiovastaukset, kuten että hänen tulisi lukea useammin Raamattua ja rukoilla enemmän. Mutta siinä hän jälleen istui toimistossani ja tahtoi minulta apua. ”Kyse ei ole siitä, että en haluaisi elää Jumalalle”, hän sanoi. ”Rukoilen, että Jumala auttaisi minua, ja tarkoitan todella sitä, mutta asiat eivät silti näytä koskaan muuttuvan.” Tiedän, että hän tarkoitti sitä. Hänen vilpittömyytensä oli ilmeistä. Se juuri turhautti minua. Olin antanut hänelle samat vastaukset kerta toisensa jälkeen, mutta ne eivät tuntuneet toimivan hänen elämässään.

Eräässä mielessä Matt ja minä olimme melko samanlaisessa tilanteessa. Ei, en ollut huumeiden- tai alkoholinikäyttäjällysynti ni olivat paljon kunniallisempia—mutta kaikista vapaudenpyrkimyksistäni huolimatta saatoin kuitenkin osoittaa elämässäni alueita, joilla koin orjuutta. Ennen kuin Jumala näytti minulle avaimen kristityn voitokkaaseen elämään, olin kokeillut monia asioita, jotka eivät toimineet. Matt ja minä emme myöskään ole ainoita, jotka ovat olleet samalla lailla turhautuneita. Ehkäpä sinä voit samastua joihinkin ponnisteluihimme löytää kaipaamasi täyttymys.

Mitä, jos en menesty

Elämme kulttuurissa, joka suosii menestystä. Lapsuudesta asti meille on sanottu: “Älä anna periksi. Älä luovuta kesken kaiken. Jatka loppuun asti.” Olet ehkä nähnyt mainoksen, jossa sanotaan: ”Me yritämme enemmän!” Luonnollisessa maailmassa arvostetaan kovaa yrittämistä, ja se on usein tehokasta. Jumalan tiet eivät ole kuitenkaan meidän teitämme. Joskus ne näyttävät olevan täysin päinvastaisia kuin meidän tiemme. Hengellisessä elämässä kovempi yrittäminen on tuhoisaa. Aivan oikein. Kovempi yrittäminen johtaa sinut tappioon joka kerta.

Kenelläkään uskovaalla ei ole vaikeuksia ymmärtää edellä kerrotua silloin, kun on kyse pelastuksesta. Jos ei-uskova henkilö kertoisi sinulle yrittävänsä kovasti tulla kristityksi, mitä sinä hänelle sanoisit? Luultavasti osoittaisit selvästi, että hän ei voi pelastua *yrittämällä* vaan *luottamalla*. Kertoisit, ettei hän voi tehdä yhtään mitään saavuttaakseen pelastuksen vaan että kaikki on jo tehty. Pelastus on lahja, joka otetaan vastaan, ei palkinto, joka ansaitaan. Ihminen, joka yrittää hiukanakaan ansaita pelastusta töilläään,

ei voi olla kristitty. Aivan kuten Paavali sanoi pelastuksesta, “jos ... armosta, niin se ei ole enää teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo. Jos se on teoista, niin se ei ole enää armosta, sillä silloin teot eivät enää olisikaan tekoja” (Room. 11:6 NKJ). Toisin sanoen se on joko armosta tai teoista. Olemme pelastuneet armosta, eikä kovalla yrittämisellä ole mitään tekemistä sen kanssa.

Monet kristityt, jotka ymmärtävät, että oma yrittäminen on tuhoisaa silloin, kun puhutaan pelastuksesta, ajattelevat kuitenkin kovan yrittämisen olevan välttämätöntä voittoisan elämän saavuttamiseksi. Totuus on, että voitto ei ole palkinto vaan lahja. Ihminen ei koe voittoja uskonelämässään sen vuoksi, että hän yrittää kovasti elää Jumalalle. Se ei yksinkertaisesti vain toimi! Tiedän sen omasta kokemuksestani. Oletko *yrittänyt* elää Jumalalle? Saatko ponnistelusi aikaan sen, että koit todellisen voiton elämässäsi? Oman kokemukseni mukaan niin tapahtui aika harvoin.

Elin monia vuosia uskovana ansassa, jota kutsun suorittamisen, syyllisyyden ja uudelleen antautumisen kierteenä. Jo aivan uskonelämäni ensimmäisinä vuosina minulla oli tietynlainen kuva mielessäni siitä, millainen minun olisi pitänyt olla. Mielikuvassani näin aina suuren kuilun sen välillä, mitä olin, ja sen, mitä minun olisi pitänyt olla. Joskus ollessani erityisen motivoitunut koin, että kuilu kaventui jonkin verran. Kun olin voittamassa ihmisiä Kristukselle tai kun olin viettänyt paljon aikaa rukouksessa ja Raamatun tutkiskelussa, minusta tuntui, että jonain päivänä pystyisin vielä kuroma tuon välimatkan umpeen ja elämään voittoisaa kristityn elämää.

Motivaatiotasoni laski kuitenkin vääjäämättä, ja intoni laantui. Se johti aina siihen, että koin syyllisyyttä siitä, että en ollut tehnyt asioita, joita minun mielestäni olisi pitänyt. Tässä vaiheessa paho-

laisella oli kiireisiä aikaa kanssani. Joskus tulin hengellisesti välinpitämättömäksi. Joskus epäilin, onko minun edes mahdollista saavuttaa vakaata uskonelämää. Kieriskelin itsesääälissä, kunnes en kestänyt enää kauempaa; siinä vaiheessa vihdoin antauduin uudelleen Jumalalle, ja tunnustin hengellisen saamattomuuteni. Aidosti häveten ailahtelevaisuuttani, pyysin Jumalaa auttamaan minua olemaan vakaampi. Lupasin lukea enemmän Raamatua, rukoilla enemmän, voittaa enemmän sieluja tai mitä ikinä se olikaan päästäkseni taas oikeille raiteille. Päätin yrittää enemmän kuin koskaan elää Jumalalle. Huolimatta siitä, kuinka kovasti yrittinkin, en kuitenkaan koskaan kokenut todellista rauhaa uskonelämäni suhteen. Jos luin viisi lukua Raamatusta, minusta tuntui, että olisi pitänyt lukea kymmenen. Jos johdatin jonkun ihmisen Kristuksen luokse, minä ajattelin, että olisi pitänyt johdattaa kaksi. Vaimoni Melanie sanoi usein minulle: "Et ole koskaan tyytyväinen." Olin tyyppillinen koleerikko, joka yritti kovasti tehdä jotakin Jumalalle. Elämäni oli yhtä ylös alas liikettä hengellisellä vuoristoradalla!

Monet ihmiset ovat kokeneet elämässään samoin. He elävät samassa noidankehässä suorittamisesta syyllisyyteen ja syyllisyydestä uudelleen antautumiseen. Jos se kuvaa sinun hengellistä elämääsi, jatkuva kieputus ympäri ja ympäri saa sinut lopulta voinmaan pahoin. Tahdon antaa sinulle toivoa: tästä vuoristoradasta on pääsy ulos! Tiedän sen, koska olen itse päässyt ulos tuosta kuvottavasta vuoristoradasta, jonka jälkeen olen havainnut oman uskonelämäni olevan paljon ihanampaa.

Sinä tiedät säännöt!

Sivistyneen yhteiskunnan tärkeä kulmakivi on laki. Ilman kan-

salaisten käyttäytymistä ohjaavaa lakia yhteiskunnassa vallitsisi pian anarkia. Websterin sanakirja määrittelee lain "säännöksi tai määräykseksi, joka on joko käyttäytymistä ohjaavaa tai jonka noudattaminen on ehdotonta". Meille kaikille on opetettu, että jos emme noudata lakia, meitä rangaistaan. Olipa sitten kyseessä lapsi, joka käy salaa keksipurkilla, tai aikuinen, joka ajaa autolla 110 km/h kahdeksankymppin nopeusrajoitusalueella, kiinni jäädessämme me molemmat joudumme maksamaan hinnan lain rikkomisesta. Koska meitä opetetaan kehdosta hautaan noudattamaan lakia, on hyvin luonnollista siirtää sama ajattelumalli myös hengelliseen elämään. Jumalan laki on hyvä, koska sillä on eräs tärkeä tehtävä. Monet kristityt ovat kuitenkin ymmärtäneet lain tarkoituksen väärin. Laki annettiin ihmisille, jotta he näkisivät oman täydellisen kykenemättömyytensä elää elämää, joka kirkastaa Jumalaa. Vanhassa testamentissa laki paljasti Israelille Jumalan vanhurskaan tason. Juutalaisen kansan historiasta me näemme heidän jatkuvasti epäonnistuneen Jumalan lakien mukaan elämisessä. Koska Jumala on kaikkietävä, Hän tiesi ennen lain antamista, että he eivät kykenisi sitä pitämään.

Lain kautta Jumala paljasti, että vanhurskautta ei voi saada ulkokohtaisia sääntöjä noudattamalla. Jokainen ymmärtää tämän pelastuksen kohdalla, mutta monet tuntuvat uskovan, että säännöt muuttuvat *sen jälkeen* kun he ovat pelastuneet. Jotkut niistä ihmisistä, jotka tekevät nopeasti selväksi, että uskonnollisten sääntöjen noudattaminen ei tee kenestäkään kristittyä, uskovat, että tiettyjen sääntöjen noudattaminen auttaa heitä kasvamaan hengellisesti. Tällaiset ihmiset käyttävät valtavasti aikaa siihen, että yrittävät parantaa hengellistä suoritustaan.

Eräänä sunnuntaiaamuna jumalanpalveluksen jälkeen Vicki

tuli luokseni kyöneleet silmissään. "Steve, voinko puhua hetken kanssasi?" Menimme toimiston puolelle ja istuuduimme. Hermostuneesti hypistellen nuhruista paperinäliinaa hän alkoi itkeä. "En tiedä, mitä minun pitäisi tehdä. Olen luovuttanut elämäni Jumalalle uudelleen ja uudelleen. Luen Raamatua, vaikka en saa siitä paljonkaan irti nykyisin. Laitan herätyskelloni herättämään minut aikaisin, ja vietän aikaa rukouksessa. Lupauduin jopa pyhäkoulutyöhön voidakseni palvella Herraa siellä. Kuitenkin koen olevani tyhjä. Olen kysynyt Jumalalta, onko tyytymättömyyteni seurausta jostakin elämässäni olevasta synnistä, mutta en ole löytänyt mitään. Miksi minulla ei ole sitä iloa, mitä kristityn kuului kokea?" Vicki on tyyppillinen esimerkki monista kristityistä. Sen sijaan, että olisi kokenut iloa Kristuksessa, hän yritti löytää tyytymyksen kristillisen elämäntapansa kautta. Hänen oma tyytymättömyytensä sai hänet uskomaan, että Jumalakaan ei voi olla tyytymäinen häneen.

Voin itse todella samastua Vickin kokemukseen. Monien vuosien ajan ajattelin, että Jumala hyväksyy minut paremmin palvellessani Häntä sillä tavoin, kuin luulin Hänen haluavan. Tiesin, että Hän rakastaa minua jatkuvasti, mutta minusta tuntui, että Hän ei aina välttämättä oikein pitänyt minusta. Kuvittelin Jumalan taivaassa pidättelevän kiukkuaan, aivan kuin vanhempi, joka on räjähtämässänsä, ellei lapsen käytös pian muutu. Ollessani suorittamisvaiheessa, yritin tehdä niin paljon kuin mahdollista saadakseni Hänen hyväksyntänsä. Kerran sovimme erään ystäväni kanssa, että emme söisi mitään ennen kuin olisimme johdattaneet jonkun Kristuksen luokse. Aloitimme vierailemalla ensin vaikeampien "kohteiden" luona, ja sitten pikku hiljaa, meidän tullessa nälkäisemmiksi, madalsimme rimaa. Lopulta onnistuimme joh-

dattamaan puistossa pyöräilleen lapsen syntisen rukoukseen, ja sen jälkeen syöksyimme suorinta tietä McDonald'siin!

Joskus paastosin ja rukoilin tuntikausia. Kerran vietin kolme päivää toimistossani tulematta ulos. "Jumalan kanssa vietetyn ajan" jälkeen olin nälkäinen ja likainen, enkä tuntenut olevani yhtään lähempänä Jumalaa! Älä nyt ymmärrä minua väärin. En sano, että olisi väärin todistaa pelastumattomille ihmisille tai paastota ja rukoilla. Tarkoitin sitä, että oli naurettavaa kuvitella, että olisin jotenkin voinut saada Jumalan hyväksymään minut paremmin kuin Hän jo hyväksyi.

En edes tiedä, kuinka usein olen kuullut ihmisten murehtivan sitä, että he ovat epäonnistuneet hengellisessä elämässään, minkä jälkeen he ovat päättelleet, että vastaus on palata takaisin seurakunnan yhteyteen, todistaa enemmän, alkaa maksaa kymmenyksiä tai rukoilla enemmän. Minä itse tein kaikkia noita asioita, ja kuitenkin en kokenut täyteyttä. Niinpä sanonkin: ulkoisten suoritusten parantaminen ei ole vastaus! Eräät surkuteltavimmista ihmisistä tässä maailmassa ovat hukummassa uskonnollisen suorittamisen mereen. Surullista on, että nämä ihmiset ovat todella vilpittömiä. Voitko samastua tähän? Jos voit, pysy mukana, sillä minulla on sinulle hyviä uutisia!

Miksi en voi menestyä?

Jotkut ihmiset ajattelevat, että julistajilla kaikki asiat ovat kunnossa, mutta kerron sinulle salaisuuden. Minulla eivät aina ole kaikki asiat kunnossa. Itse asiassa minusta on joskus tuntunut sille, että kaikki hajoaa! Julistajat ovat monin tavoin aivan kuin ketkä tahansa ihmiset. Eräs poikamme Davidin ystävästä tuli meille kylään eräänä sunnuntaina jumalanpalveluksen jälkeen. Sinä il-

tana mentyään kotiin hän oli sanonut äidilleen: "He ovat aivan niin kuin mekin!" On hyvä, että hän huomasi sen varhaisessa vaiheessa elämässään. Pastorit eivät puhu sellaista vanhahtavaa kieltä, mitä Raamattu käyttää. Joskus me huudamme lapsillemme ja riitelemme vaimomme kanssa ja olemme huolissamme laskuista. Voimme jopa käyttäytyä kuin idiootit ja nauraa typerille asioille. Jotkut meistä ovat hulluina Star Trekiin. Tiedämme Indiana Jonesin ja Rambon. Ehkäpä vielä tarjoamme mielipiteemme uusimman tv-sarjan hahmoista.

Ymmärrätkö, mitä tarkoitan. Olen aivan tavallinen ihminen, kuten sinäkin. On vielä muitakin, mitä pastoreilla on yhteistä toisten kristittyjen kanssa. Meillä kaikilla on ollut halu menestyä hengellisessä elämässämme. Yleinen käsitys on, että menestys tulee sitoutumisen ja kovan työn kautta. Se on totta liikemaailmassa. Ihminen, joka on liike-elämässä sitoutunut päämääräänsä, voi olla tulevaisuutensa suhteen luottavainen kaltaisessamme markkinataloudessa. Asia ei kuitenkaan ole samoin hengellisessä elämässä. Maailmassa tuottavuutta pidetään menestyksen kriteereinä. Ihminen, jonka liikeyritys tuottaa huomattavaa voittoa, on mielestämme menestyvä. Menestyvät ihmiset ovat oppineet, kuinka saada aikaan halutut tulokset. Mutta tässä me juuri joudumme ongelmiin hengellisessä elämässämme. Kristinusko ei perustu suoriinukseen vaan henkilöön, Jeesukseen Kristukseen.

Silloin, kun siirämme maailmassa vallitsevan käsityksen menestyksestä hengelliseen elämään, olemme menossa kohti petty-

mystä. Valitettavasti se on tapahtunut nykyajan seurakunnissa. Kun Paavali kohtasi veljiä, hän tervehti heitä sanoilla "armoa" ja "rauhaa". Nykyisin pastorit usein tervehtivät toisiaan sanoen jotakin sellaista kuin "Montako jäsentä teillä on? Paljonko ihmisiä teidän hetkellä? Kuinka suuri budjetti teillä on? Paljonko ihmisiä teidän seurakunnassanne on kastettu?" Hävettäää tunnustaa, että myös itse olen aikaisemmin kysynyt usein näitä kysymyksiä. Minun käsityksesi seurakunnan menestyksestä perustui täysin tuottavuuteen ja suorittamiseen. Ajattelin näin myös henkilökohtaisessa elämässäni. Luulin, että ollakseni menestyvä kristitty, minun oli pakko lukea tietty määrä Raamatua, rukoilla tietty aika, evankelioida tietty määrä ihmisiä; enemmän tuottavuutta ja suorittamista. Koko elämäni oli sidottu sääntöihin ja tapoihin. Oletko kokenut näin omassa elämässäsi? Oli valtava asia, kun ymmärsin, että kristinusko ei ole sääntöjä ja tapoja, vaan se on suhde! Jumala ei koskaan tarkoitanut meitä kiinnittämään huomiotamme suorittamiseen ja tuottavuuteen. Jumala haluaa, että meidän huomiomme on keskittynyt persoonaan, Jeesukseen Kristukseen!

Hyvin monet kristityt arvioivat menestymistään hengellisessä elämässään sen perusteella, ovatko he kyenneet noudattamaan tiettyjä uskonnollisia sääntöjä. He keskittyvät suorittukseen. He yrittävät elää sen standardin mukaan, jonka ovat itselleen asettaneet, mutta he eivät koskaan kykene tekemään tarpeeksi. Ei ihme, että he kokevat epäonnistuneensa!

Kun kristityt yrittävät elää sääntöjen mukaan, tulos on sama kuin aina ennenkin. He huomaavat, että he eivät kykene siihen, huolimatta siitä, miten kovasti he yrittävät. Lain tarkoituksena on saada ihmiset ymmärtämään, että "en yksinkertaisesti pysty siihen. Olen yrittänyt ja yrittänyt, mutta en vai pysty elämään me-

nestyksestä uskovan elämää.” Jos itse koet juuri näin, olet ehkä lähempänä voittoa kuin arvaatkaan. Epäonnistumisen tunteesi voi olla juuri se katalysaattori, jota Jumala tahtoo käyttää antaakseen sinulle uuden ymmärryksen uskonelämän tarkoituksesta.

Useiden vuosien ajan ajattelin, että voidakseni kokea menestystä uskonelämässäni, minun tuli tehdä kovemmin työtä. Huomasin kuitenkin, että avain menestykseen ei ole ankara työnteko vaan hengellinen lepo. Tämä on raamatullinen paradoksi; työtä tehdessä meillä on lepo! Monet kristityt pitävät itseään hengellisessä elämässään epäonnistuneina. Saatana tietää, että niin kauan, kun hän saa heidät tuntemaan ja uskomaan, että he ovat epäonnistuneita surkimuksia, he myös käyttäytyvät niin.

On mahdollista elää voittoisaa uskonelämää joka ikinen päivä! On olemassa sellainen hengellisen elämän taso, josta en tiennyt mitään uskoon tuloani seuranneina 29 vuotena. En syytä sinua, vaikka et sitä vielä uskoisikaan. Pidä vain mielesi avoimena sille mahdollisuudelle, että ehkäpä uskonelämä voi tarjota sinulle enemmän kuin vain sen, mitä itse olet tähän asti kokenut.

Kaikkina niinä vuosina, joina ponnistelin tehdäkseni jotain Jumalalle, olin täysin vilpiton. Armollisesti Jumala antoi minulle joitakin suurenmaisia hetkiä hengellisessä elämässäni ja palvelutyössäni. Mutta sitten Hän aloitti elämässäni työn, joka oli suurempaa kuin mikään, mitä olin aikaisemmin kokenut. Se ei ollut mikään mukava prosessi. Itse asiassa Jumalan työ elämässäni oli tuonut minut paikalle, jossa mietin, jatkaako palvelutyössä vai ei. Tunsin enemmän kuin pettymystä tai edes lannistumista. Tunsin epätoivoa. *Jumala, jos tässä on kaikki, mitä palvelutyön on koskaan mahdollista olla, tahdon pois. Haluan vain lopettaa.* Uskon Jumalan hymyilleen, koska juuri sen Hän oli halunnutkin kuulla.

Se, mitä Hän nyt alkaisi tehdä elämässäni, saisi aikaisemmat päivät näyttämään parhaimmillaankin keskinkertaisilta.

Pimeää ennen päivänkoittoa

Muutaman tuskallisen tunnin olin maannut lattialla työpöytäni takana. Kello oli lähes kaksi aamuyöllä, ja minulla ei ollut enää kyöneleitä jäljellä. Kuluneen vuoden aikana kerääntynyt ahdistava paine oli purkautunut juuri kokemani odottamattoman tunnemyllerryksen ansiosta. Nyt koin oloni ainoastaan väsyneeksi ja tyhjäksi. Aamuyön hiljaisuudessa muistin paperinpalan, jonka joku oli muutamaa viikkoa aikaisemmin antanut minulle. Kuurot-taudiin pöytääni kohti, otin paperin käteeni ja aloin lukea. Se oli lainaus täydellisestä Jumalalle antautumisesta. Toisella puolella oli lista asioista, jotka tuli luovuttaa Jumalalle. Toisella puolella oli lista sellaisista asioista, joista tuli huopua—asioita kuten oikeus menestykseen, oikeus hyväksyntään, oikeus miellyttäviin olo-suhteisiin ja oikeus saada tuloksia. Otin paperin, ja aloin rukoilla tuon listan mukaan ylhäältä alkaen. *Herra, olen väsynyt taistelemaan voitosta omassa elämässäni, ja olen väsynyt pyrkimyksiini kohti menestystä palvelutyössäni.* Rukoukseni edetessä laitoin tietoisesti syrjään kaiken sen, mikä oli tuonut minulle oman arvon tunteen: pyrkimykseni saada kasvava seurakunta, nälkäni saada tunnustusta palvelutyössäni, koulutukseni ja kokemukseni. Pääs-tyäni listan loppuun, oli paperiin kirjoitettu seuraava tunnustus:

Amnan Jumalalle luvan tehdä mitä ikinä Hän haluaa kirjastaakseen itsensä joko minulle, minun kanssani, minussa tai minun kauttani. Aikaisemmin vaadin näitä oikeuksia itselleni mutta nyt ne kuuluvat Jumalalle ja ovat Hänen vallassaan. Hän voi toimia niiden suhteen miten itse haluaa.

Vaikka silloin en täysin ymmärtänyt, mitä täydellinen antautuminen merkitsee, kirjoitin nimeni tuon tunnustuksen alle. Koin, että tuo yö oli käännekohta elämässäni ja palvelutyössäni. Ennen kuin menin kotiin nukkumaan kirjoitin hengelliseen muistikirjaani seuraavat sanat:

Tänä yönä keskiyön ja kello kahden välillä Jumalan Pyhä Henki teki lunastavaa työtä sydämässäni kuluttaen minut läsnäolollaan. Yksityiskohtat ovat liian henkilökohtaisia ja pyhiä edes kirjoitettaviksi, mutta kyse on sen kaltaisesta Hänen armonsa vaikutuksesta minussa, jota en ole koskaan kokenut yli kahdeksantoista vuoden aikana. Olkoon tämä minun "Eben-Eserini", joka on merkinä elämän asettamisesta alttarille Hänen kohtaamisensa kautta. "Ja Samuel otti kiven ja pani sen Mispan ja Seenin välille ja antoi sille nimen Eben-Eser ja sanoi: "Tähän asti on Herra meitä auttanut" (1. Sam. 7:12).

Kun lähdin sinä aamuna toimistostani, en halunnut uutta ohjelmaa tai suunnitelmaa. Halusin vain yhtä asiaa—Hänet. Noustessani seurakunnan eteen seuraavana iltana kerroin edellisen yön kokemukseni kohtaamisestani Jumalan kanssa. Kerroin heille, että koen, että meidän tulisi luopua kaikista ohjelmista ja toimim-

tamuodoista ja vain alkaa etsiä Jumalaa. Kerroin, kuinka Jumala oli iskostenut mieleeni seuraavat sanat: "tuntekseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaiseksi samankaltaisen kuoleman kautta" (Fil. 3:10). Kerroin seurakuntaperheellemme, että emme tarvitse uutta ja parempaa lähestymistapaa palvelutyöhön, vaan pikemminkin läheisempää tuntemusta Jumalasta itsestään.

Jumala kohtasi meidät voimallisesti tuona iltana, ja rakas seurakuntaperheeni otti haasteen nopeasti vastaan. Aloitimme rukoilla seurakunnassa paljon enemmän. Täytimme ylistyskokouksemme rukouksella. Aloitimme miesten rukouskokoukset joka tiistai-aamu puoli kuudelta. Myös naiset kokoontuivat yhteen rukoukseen. Pyhäkoululuokat alkoivat sydämestään etsiä Jumalaa. Jumala toimi seurakuntamme keskuudessa samalla tavalla kuin omassa henkilökohtaisessa elämässäni—Hän mursi meitä.

Kiitos vain, mutta osaan tehdä sen itse

Kokemani epäonnistumisen tunteen kautta Jumala johdatti minut itseriittoisuuteeni loppuun. Jo ennen saapumistani tuohon uuteen palvelupaikkaan olin alkanut vilpittömästi rukoilla, että Jumala käyttäisi elämäni voimallisemmin kuin koskaan ennen. Tietämättäni myös seurakunta, johon Jumala minut lähetti, oli rukoillut, että Jumala käyttäisi heitä ylikuonnollisesti. Jumala toi meidät yhteen ja salli olosuhteiden kehittyä niin, että saavutimme omien kykyjemme rajat. Hän jatkoi, kunnes ainoa asia, joka meillä oli jäljellä, oli Hän. Eikä se ole ollenkaan huono tilanne!

Olemme kaikki oppineet luottamaan omiin ratkaisumalleihimme saadaksemme tarpeemme täytetyiksi. Raamattu kutsuu tällaista omien tarpeiden palvelemista *ihaksi*. Jokainen ihminen

on kehittänyt lihaansa saadakseen sen, mitä haluaa elämältä niin nopeasti kuin mahdollista. Älä ajattele lihaa fyysisenä asiana vaan *teknikkana*, jonka kautta voit täyttää omat tarpeesi erillään Kristuksesta. Lihallinen elämä ei ole välttämättä Jumalan tahdon tietoista uhmaamista. Lihassa vaeltaminen tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että luotat omiin kykyihisi Jumalan mahdollisuuksien sijaan. Älä ajattele lihasta, että se on jotakin, jonka luonnostaan koet inhottavaksi. Se voi olla hyvinkin houkuttelevaa, ja se voi jopa näyttää hengelliseltä.

Paavali sanoi, että uskovien ei tulisi luottaa lihaan. Sen jälkeen hän kuvaa omaa lihallista elämäänsä:

Vaikka minulla on, mihin luottaa lihassakin. Jos kuka muu luulee voivansa luottaa lihaan, niin voin vielä enemmän minä, joka olen ympärileikattu kahdeksanpäiväisenä ja olen Israelin kansaa, Benjaminin sukukuntaa, hebrealaisten hebrealaisista syntynyt, ollut lakiin nähden fariseus, intoon nähden seurakunnan vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton. Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukuun tappioksi (Filip. 3: 3-7).

Paavalilla oli todella aihetta kerskaamiseen. Kuitenkin hän sanoi, että nuo kadehdittavat ominaisuudet eivät olleet häntä hyödyttäneet vaan tulleet hänelle rasitteeksi. Kuinka luonnollista kyyyis-tämme voi tulla rasite? Siten, että alamme luottaa noihin kykyihin Kristuksen sijaan. Lihamme kehittää omat erityispiirteensä niiden kokemusten kautta, joita elämässämme on tapahtunut. Ne voivat liittyä lahjoihimme, esiintymiseemme, vaurauteemme, koulutukseemme, tai lukuisiin muihin asioihin, joihin luotamme selvitäksemme eteenpäin elämässä. Saulus tarsolaisen lihallinen

elämä oli kiedottu uskonnolliseen kaapuun. Monien kristittyjen kohdalla tilanne on aivan sama. Ei ole harvinaista, että uskova koettaa saada hyväksynnän ja arvostuksen tarpeensa tyydytettävä seurakunnassa palvelemisen kautta.

Muista, että hyvä synonyymi *lihalle* voisi olla *itseriittoisuus*. Jumalan tarkoitus on tuoda meidät sille paikalle, jossa lepäämme täysin Kristuksen kaikkiriittävydessä elämämme jokaisessa tilanteessa. Kaikki me olemme kuitenkin oppineet kohtaamaan elämämme olosuhteet sen kautta, mitä voimme itse tehdä. Monet ajattelevat, että Jumala auttaa niitä, jotka auttavat itseään. Surullista kyllä, monet kristityt ovat hengellistäneet saman väärän ajattelumallin ja päätelleet, että Jumala siunaa meitä kun me ensin "teemme oman osuutemme". Suurimman osan elämäni luovutin *omat* kykyni ja *omat* ponnisteluni Jumalan käyttöön. Yritin kovasti tehdä jotakin Jumalalle. Rukoilin usein: "Jumala, siunaa vaivannäköni palvellessani sinua".

Uuden testamentin kuva kristitystä ei kuitenkaan ole sellainen, jossa ihminen luovuttaa oman työnsä Jumalan käyttöön. Pikemminkin se on kertomus siitä, miten Jumala itse tekee työnsä sellaisen henkilön kautta, joka on täysin antautunut Hänelle.

Olisi jo tarpeeksi surullista, jos pahin asia, mitä itseriittoisuudesta voidaan sanoa, olisi se, että sillä ei ole kristityn elämässä mitään hengellistä arvoa. Siitä syntyisi kuitenkin sellainen vaikutelma, että itseriittoisuudesta ei olisi mitään seurauksia, ja niinhän asia ei ole. Se, että yritämme tehdä asioita Jumalalle, voi kuulostaa ihailtavalta, mutta sillä on tuhoisat seuraukset. Ajattele miestä, joka tunnetaan uskon isänä. Kun Abraham kuuli, että hän ja Saara saivat lapsen, he innostuivat. Mutta kun vuodet kuluivat, ja Saara ei edelleenkaan ollut tullut raskaaksi, he päättivät auttaa

Jumalaa toteuttamaan lupauksensa. "Kuule Saara", Abraham on saattanut sanoa, "Olen tässä vähän ajatellut. Jumalahan sanoi minulle, että me saamme lapsen, mutta ehkä me olemme käsittäneet jonkin osan väärin. Ehkä meidän pitäisi tehdä itse ensin kaikki, mitä suinkin voimme, ja sen jälkeen luottaa siihen, että Jumala tekee loput."

"Tiedätkö Abe, samansuuntaisia ajatuksia minullakin on ollut. Ehkä Jumala tekeekin tämän asian eri tavalla, kuin mitä aluksi ajattelimme. Oletko muuten ottanut huomioon sitä mahdollisuutta, että ehkä luvattu lapsi tuleekin palvelijamme Haagarin kautta?"

"Jos suoraan sanon, niin on se kyllä käynyt mielessäni. Ja kyllä hän meidän on omakin osuutemme tässä hoidettava."

Tiedät, miten kertomus päättyi. Abraham meni Haagarin luokse, ja hän tuli raskaaksi. Ismael ei ollut kuitenkaan se lapsi, jonka Jumala oli luvannut. Lupauksen lapsi tulisi Saaran kautta, ja se tapahtuisi Jumalan aikataulun mukaan. Abraham ja Saara olivat vilpittömiä, mutta he sotkivat asiat pahan kerran. He yrittivät tehdä jotakin auttaakseen Jumalaa. Yksi seuraus heidän itseriitoisuudestaan on jatkuva jännite arabien ja juutalaisten välillä. Kaikki johtuu siitä, että Abraham ja Saara ajattelivat, että Jumala siunaisi *heidän* ponnistelunsa auttaa Häntä.

Lukion yläluokilla ollessani työskentelin vanhainkodissa. Tehäviini kuului esimerkiksi vanhusten nostaminen pyörätuolista heidän vuoteeseensa. Kerran menin auttamaan erästä miestä hänen huoneeseensa. Hän painoi noin 90 kiloa ja minä 60. Vaikka olinkin laiha, tiesin miten potilasta nostetaan. Minua oli opetettu asettumaan pyörätuolin eteen ja laittamaan kädet hänen käsivarsiansa alle jalkojeni ollessa hänen polviensa molemmilla puolil-

la. Sen jälkeen nostan potilasta, kiepautan hänet sāngyn reunan yli ja asetan makuulle. Yleensä kaikki sujui hyvin, mutta ei tällä kertaa. Juuri kun olin saanut herra Danielsin nostettua noin puoleenväliin tuolista sānkyyā, hän päättikin "auttaa" minua. Hänen tarkoituksensa oli nousta seisomaan, mutta se ei onnistunut. Sen sijaan hän jäykisti koko vartalonsa suoraksi kuin puupölkky. Hänen jalkansa sojottivat jäykkinä hänen edessään, ja hän alkoi ponnistella. "Rentoudu", sanoin hänelle, "minä kannattelen painoasi. Anna minun hoitaa tämä." Mutta hän ei luottanut minuun. Yrittäessään nousta seisomaan hän työnsi itsensä pois otteestani ja kaatui lattialle. Ja mikä pahempaa, kaiken lisäksi hän huitaisi minua kepillään, joka riippui hänen tuolistaan! Yritin pehmitellä häntä myöhemmin, mutta hän ei koskaan enää antanut minun tulla lähellekään itseään. Ei olisi ollut mitään hätää, jos hän vain ei olisi yrittänyt auttaa.

Itseriittoinen elämä saa aina aikaan ongelmia. Tiedän nyt, että Melanie oli oikeassa. En olisi koskaan ollut tyytyväinen elämäni, jos huomioni olisi edelleen ollut kiinnittynyt kaiken sen tekemiseen, minkä uskoin olevan välttämätöntä miellyttääkseni Jumalaa. Koin rauhaa vasta sen jälkeen, kun olin oppinut kiinnittämään huomioni Kristukseen itseensä, enkä kaikkeen siihen mitä tein Hänelle.

Ponnisteletko sinä hengellisessä elämässäsi? Voidaksesi kokea aitoa rauhaa, on tärkeää tulla sille paikalle, jossa et enää luota tekniikkaan tai tapoihin. On todennäköistä, että et anna helposti periksi, koska olet nojannut omiin kykyihisi koko elämäsi ajan. Niinpä Jumala mahdollisesti sallii olosuhteiden painon tulla suoremaksi kuin lihasi. Ja on tuskallista kun se tapahtuu!

Älä sano minulle, ettei Jumala anna suurempaa kuormaa, kuin minkä voin kantaa!

Olet varmaankin kuullut koko ikäsi, että Jumala ei anna sinulle suurempaa kuormaa, kuin minkä voit kantaa. Älä tuomitse minua heti harhaoppiseksi kun sanon, etten usko sitä. Uskon, että Jumala antaa suuremman kuorman, kuin minkä voit kantaa erityisesti silloin, kun Hän yrittää tuoda sinut murtuneisuuden paikalle. Jumala sallii kuorman olevan suurempi kuin voit kestää, jotta lopulta annat *Hänen* kantaa sen puolestasi. Jumalan tarkoitus murtumisprosessissa on tuoda sinut omien voimavarjesi loppuun, jotta ymmärtäisit, että Hän on ainoa voimavara, jonka elämässäsi tarvitset. Niin kauan, kuin omat kykysi voivat vastata olosuhteiden tuomiin haasteisiin, et koskaan ymmärrä, että Hän ei ainoastaan *anna* voimaa. Hän *on* sinun Voimasi. Murtumisprosessissa Jumalan tarkoitus ei ole auttaa sinua tulemaan vahvemmaksiksi. Hän haluaa sinun tulevan niin heikoksi, että *Hän* voi ilmaista itsensä voimana, jota tarvitset missä tahansa tilanteessa.

Jos olet rukoillut Jumalaa käyttämään elämäsi, älä hämmästy, kun ongelmat tulevat. Muista, että ongelmien tarkoitus on riisua sinut itseriitittoisuudestasi, mikä on tärkeää, ennen kuin Jumala voi käyttää sinua tehokkaasti. Usein rukoilin, että Jumala auttasi minua olosuhteiden painostaessa, ja ihmettelin, miksi asiat eivät näyttäneet muuttuvan. Katsoessani taaksepäin huomaan, että Jumala auttoi minua sallimalla asioiden muuttua pimeämmiksi. Halusin Hänen muuttavan olosuhteet. Hän halusi tehdä tahtonsa olosuhteiden keskellä. Kun rukoilet Jumalaa auttamaan sinua jossakin tilanteessa ja asiat eivät muutu paremmiksi, muista, että *Hän tietää mitä tekee!* Se, että et näe Hänen liikuttavan kättään, ei tarkoita, että Hän ei toimisi. Hän saattaa käyttää tilannetta mur-

tamaan itseriitittoisuuden ulkoisuuden, joka estää Kristuksen elämän ilmenemisen kauttasi. Kukaan uskova ei voi koskaan käyttää elämänsä koko potentiaalia, ennen kuin se tapahtuu. Kuten Watchman Nee on sanonut kirjassaan:

Meidän on tiedettävä, että Jumalalle työtä tekevä ihminen on sellainen, jonka sisäinen ihminen on vapautettavissa. Jumalan palvelijan suurin vaikeus on sisäisen ihmisen pääsy ulkoisen läpi. Sen tähden meidän tulee Jumalan edessä ymmärtää, että työemme ensisijainen haaste ei ole toisissa ihmisissä, vaan meissä itsessämme. Henkemme on ikään kuin kiedottu peitteeseen, jonka läpi se ei kovin helposti pääse murtautumaan esiin. Jos emme ole koskaan oppineet vapauttamaan sisäistä ihmistämme murtautumaan ulkoisen ihmistemme läpi, emme kykene palvelemaan. Se, kantaako työemme hedelmää vai ei, on kiinni siitä, onko Herra saanut murtaa ulkoisen ihmistemme niin, että tuosta murtuneisuudesta sisäisen ihmistemme on mahdollista tulla esiin. Tämä on ongelman ydin. Herra tahtoo murtaa ulkoisen ihmistemme, jotta sisäisellä ihmisellä olisi pääsy ulos. Kun sisäinen ihmistemme vapautuu, se on siunaus seksi sekä ei-uskoville että kristityille.¹

Vaikka murtuminen on tuskallista, on se välttämätöntä, mikäli uskova haluaa kokea olevansa Kristuksen palvelutyössä täysimääräisessä käytössä. Pastorina olen nähnyt ihmisten tulevan virtanaan toimistooni pyytämään apua. En voi edes laskea niiden ihmisten määrää, jotka kokiessaan elämässään kipua ovat ilmaisseet turhautumisensa sanoen: ”En ymmärrä mitä tapahtuu. Olen pyytänyt Jumalaa käyttämään elämäni, ja tarkoitan sitä sydä-

mestäni. Mutta näyttää siltä, että mitä enemmän yritän tehdä mitä Hän haluaa, sitä vaikeammaksi kaikki muuttuu.” Onko sinusta koskaan tuntunut samalta? Arvioidaanpa tuota ilmaisua nyt mur- tumisprosessin kannalta.

”En ymmärrä, mitä tapahtuu.” Me kaikki olemme varmasti ko- keneet saman. On tärkeää tietää, että ei tarvitse aina ymmärtää, mitä elämässämme parhaillaan tapahtuu. Oppi Jumalan kaikki- valtiudesta muistuttaa, että Hän ymmärtää. Joskus se on vain se, missä meidän tulee pysyä. Usein kuitenkin saatamme ainakin osittain ymmärtää, mitä meille tapahtuu kokiessamme kipua.

”Olen pyytänyt Jumalaa käyttämään elämäni, ja tarkoitan sitä sydämestäni”. Tässä kohti voimme alkaa ymmärtää ongelmaam- me. Jos olemme vilpittömästi pyytäneet Jumalaa käyttämään mei- tä, Hän vastaa tuohon rukoukseen. Mutta meidän tulee ymmärtää totuus murtuneisuudesta: Jumala ei voi käyttää meitä täysimää- räisesti, ennen kuin olemme savuttaneet päätepisteen luottamuk- sessamme omiin kykyihimme. Niinpä Hän sallii elämäämme on- gelmia, jotka ovat suurempia, kuin meidän kykymme ratkaista ne. Älä jätä tätä huomiotta, sillä kyse on peruseriaahteesta. Jos olem-

Jumalan tahto ei ole, että me
taas luovutamme itsemme kaik-
kine kykyinemme, vaan että me
luovurme kaikesta toivosta it-
semme suhteeseen.
me vilpittömästi rukoilleet
Jumalaa käyttämään meitä,
Hänen täytyy saattaa meidät
tilanteeseen, jossa emme
voi luottaa lihaamme. Kiel-
teiset olosuhteet voivat olla

Jumalan käsi, joka johtaa meidät itseriittoisuutemme päähän.

”Mutta näyttää siltä, että mitä enemmän yritän tehdä mitä Hän haluaa, sitä vaikeammaksi kaikki muuttuu.” Harvatpa meistä ha- luavat elää ahdingossa. Muistatko aiemmin esitetyn määritelmän

lihalle? Liha kuvaa meidän omaa yrittämisiämme selvitä elämäs- sä omiin kykyihimme luottaen. Murtumaton uskova on tottunut siihen, että hän yrittää elää Jumalalle. Kerta kerran jälkeen hän luovuttaa itsensä uudelleen Jumalan käyttöön päättäen lujasti yrittää tehdä hänen tahtonsa.

Jumalan tahto ei ole, että me taas luovutamme itsemme kaikkine kykyinemme, vaan että me luovurme kaikesta toivosta itsem- me suhteeseen. Joskus me yrittämme elää Hänelle kun taas Hän itse tahtoo elää elämänsä meidän kauttamme. On tärkeää huomata ero näiden kahden välillä. Se, että pyydämme Jumalaa auttamaan meitä elämään Hänelle, on kuin pyytäisimme eräänlaista juma- lallista siunausta omille pyrkimyksillemme ”tehdä se, mitä Hän haluaa meidän tekävän”. Se ei kuitenkaan ole sitä, mitä Jumala kaipaa. Häntä ei kiinnosta, mitä me voimme tehdä Hänelle. Kris- tus on kiinnostunut elämään elämänsä meidän kauttamme.

Onko siinä mitään eroa? Kyllä vain! Kyse on armon ja lain väli- sestä erosta. Laki saa aikaan sen, että ihminen sanoo: ”Herra, auta minua tekemään ne asiat, jotka sinä haluat minun tekävän”. Toi- sin sanoen, ”Autta minua noudattamaan sinun sääntöjäsi.” Armo saa ihmisen sanomaan: ”Herra Jeesus, minä pysyn sinussa ja sinä minussa. Ilmaise elämäsi minun kauttani miten ikinä sinä haluat”. Ei ole epätavallista uskovalle ajatella, että Jumalalla on pitkä lista asioita, jotka Hän haluaa lastensa tekävän. Mutta 1. Tess. 5:24 sanoo, että ”Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen, ja Hän on sen myös tekvä.” Kristus ei ainoastaan kutsu meitä elämään kristit- tyinä, vaan Hän haluaa itse elää meidän kauttamme. Ja kuka muu voisikaan elää Kristus-elämää kuin Kristus?

Kun Jumala tahtoo meidän murtuvan, jotta Kristus voisi elää elä- mänsä kauttamme, ja me itse yrittämme samanaikaisesti elää sitä

itse, tilanne muuttuu koko ajan vain vaikeammaksi. Milloin se päättyy? Silloin, kun tulemme itseritittoisuutemme päähän ja luovumme kaikesta toivosta omien mahdollisuuksien suhteen. Peter Lord on sanonut: ”Eikö olisikin kauheaa käyttää koko elämänsä siihen, että yrittää leipoa Jumalalle omenapiirakkaa, ja kuoltuaan saada tietää, että Jumala ei edes pidä omenapiirakasta?”³² Jumala haluaa meidän ymmärtävän, että me emme pelastuneet voidaksemme tehdä jotakin Jumalalle. Me pelastuimme, jotta voisimme tuntea Hänet läheisesti päivittäin. Onko hyvillä teoilla sitten mitään merkitystä uskovan elämässä? Totta kai! Mutta ne ovat se, mitä meistä vuotaa yli seurusteltuamme Hänen kanssaan, todistus Hänen elämästään meissä.

Palvelemiseen kätkeytyvä vaara

Keskityminen Kristuksen palvelemiseen enemmän kuin Häneen itseensä on hienoinen uhka jokaiselle uskovalle. Jopa eräs Jeesuksen läheisimmistä ystäväistä Hänen maanpäällisen palvelutyönsä aikana lankesi tähän ansaan. Kun Jeesus tuli kylään Marian ja Marian kotiin Betaniaan, Maria istui Jeesuksen jalkojen juureen ja kuunteli tarkasti joka sanan, jonka Hän puhui. Martta oli kiireinen kaikkien askareittensa keskellä, joita hän suoritti voidakseen tarjota Jeesukselle mahdollisimman miellyttävän ajan heidän luonaan. Valmistipa hän sitten ruokaa tai laittoipa Jeesuksen huonetta kuntoon, hän oli ärtynyt, koska talossa oli vieras, ja Marttahan tahtoi olla hyvä emäntä. Kiiruhtaessaan ympäröivänsä hän ei voinut olla huomaamatta Mariaa, joka istui ja jutteli kaikesta rauhassa hänen itsensä tehdessä kaiken työn.

Mutta Martta puuhasi monissa palvelustoimissa; ja hän

tuli ja sanoi: ”Herra, etkö sinä välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi.” Herra vastasi ja sanoi hänelle: ”Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja häntäilet, mutta tarpeellisia on vähän tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois.” (Luukas 10:40 - 42).

Martta oli stressaantunut kun taas Maria lepäsi. Ihmiset, joiden uskonelämä on tiukasti palvelukeskeistä, ovat usein kärsimättömiä niitä kohtaan, jotka eivät näytä olevan yhtä aktiivisia. Jeesus sanoi, että Martta huolehti ja hätäili. Hänen huomiionsa ei ollutkaan enää Jeesuksessa. Mikä sitten oli se asia, joka oli vienyt hänen huomiionsa pois Jeesuksesta? Aivan, Hänen palvelemisensa! Itse sain valtavan ilmestyksen Pyhän Hengen osoittaessa minulle, että olin kiinnittänyt enemmän huomiotani palvelutyöhöni kuin Häneen, joka oli minut siihen kutsunut. Kiire palvella Kristusta voi estää läheisyyden Hänen kanssaan.

Jeesus olisi voinut sanoa Martalle: ”Rauhoitu. Se, mitä teet, on hyvää, mutta se, mitä Maria tekee, on myös tärkeää. Niin palvelemisella kuin levolla on paikkansa. Sinun, Martta, täytyy oppia löytämään tasapaino.” Kuitenkaan Hän ei sanonut niin. Sen sijaan Hän sanoi: ”Vain yksi asia on tarpeellinen, ja Maria on valinnut tuon hyvän osan eikä sitä oteta häneltä pois.” Kuinka monta asiaa? *Yksi* on tarpeellinen—lepääminen Hänessä. Vähentääkö tämä väite Jeesuksen palvelemisen tärkeyttä? Ei ollenkaan. Mitä luulet, että Maria olisi tehnyt, jos Jeesus olisi pyytänyt häntä tuomaan itselleen lasillisen vettä? Hän olisi välittömästi juossut täyttämään tuota pyyntöä. Sen sijaan, jos Hän olisi pyytänyt Marttaa tuomaan lasillisen vettä, Martta ei olisi välttämättä edes kuullut

Hänen pyyntöään, koska hänellä oli niin kiire laittaa Jeesuksele vuode valmiiksi. Eikä Jeesusta edes väsyttännyt! Ymmärrätkö, mitä haluan sanoa? Lepääminen Kristuksessa on kristityn ainoa velvollisuus. Kaikki muu lähtee siitä.

Frank tuli toimistooni eräänä aamuna ennen jumalanpalvelusta. "Steve, minun täytyy saada puhua kanssasi. Olen ollut aivan epätoivoinen viime aikoina. Opetan pyhäkoulussa, olen vanhemmiston jäsen, laulan kuorossa ja kuulun talousasioista vastaavaan komiteaan. Teen Jumalalle kaiken, mitä vain voin, mutta olen silti onneton. Mikä minussa on vikana?" Tarkasteltuamme juuri Mariaa ja Marttaa, minkä sanoisit olevan hänen ongelmansa? Frank koki samoin kuin Martha, hän huolehti ja hätäili monista asioista. Kiireinen mutta tyhjä. Minä olen kokenut samoin, oletko sinä? Näyttääkö koskaan sille, että mitä enemmän yrität elää Jumalalle, sitä vaikeammiksi asiat muuttuvat?

Olin itsekkin ollut kiireinen palvellessani Jumalaa, ja olin turhautunut ja levoton. Maatessani siinä toimistoni lattialla epätoivosta itkien, oloni oli suorastaan helvetillinen. Mutta katsoessani nyt taaksepäin voin nähdä, kuinka Jumala valmisti minua kokemaan taivaan esimakua maan päällä.

Täysin uusi minä

Opiskellessani lukiossa hypnotisoija tuli kerran luonnontieteen tunnillemme. Hän otti esiin neljä oppilasta ja hypnotisoi heidät luokan edessä. Heidän ollessaan transsissa hän sanoi heille, että herätessään kukin heistä olisi jokin eläin. Toiselle pojista hän sanoi, että hän olisi apina, ja toinen olisi herätessään koira. Tytöistä toinen olisi kana ja toinen kalkkuna. Hypnotisoija sanoi: "Lasken viiteen ja napsautan sormiani, ja silloin te herätte te transista." Hän laski hitaasti viiteen, napsautti sormiaan ja he heräsivät, niin kuin hän oli sanonut.

Se, mitä seuraavaksi tapahtui, oli melkoinen näky. He käyttäytyivät aivan kuin ne eläimet, mitkä heille oli kerrottu. Yksi hyppi ympäröivään selkään köyryssä käsien heilussa hänen vierellään kuin apina. Hän hyppäsi pulpetin päälle ja kirkui kuin Cheeta. Toinen poika alkoi haukkua ja juosta ympäri huonetta kuin koira. Toinen tytöistä taivutti kätensä kainaloitensa alle ja kotkotti, kuin olisi juuri ollut munimassa. Toinen tepasteli ympäröivään kuin kalkkuna, kaakottaen niin kovalla äänellä kuin pystyi ja kuoputtaen kynsilään lattiaa molemmin käsin. Oli koomista nähdä ihmisten käyttäytyvän niiden eläinten tavoin, joita he luulivat olevansa. Jonkin ajan kuluessa hypnotisoija herätti heidät, ja antoi heidän palata takaisin todelliseen identiteettiinsä. Voit kuvitella, että heitä nostutti kertoessamme heille, kuinka he olivat käyttäytyneet.

Monet kristityt käyttäytyvät tavalla, jota he eivät ymmärrä. He haluavat olla pyhiä mutta useimmiten näyttää siltä, että pyhä elämä vaatii liikaa ponnistelua ja vaivannäköä. Usein on paljon helpompaa olla vain "oma itsensä". Ole oma itsesi. Tuo ajatus nostaa esiin tärkeän kysymyksen. *Kuka sinä olet?* Monien vuosien ajan olen oikeastaan tiennyt, kuka minä olin. Tiesin, että olin ottanut Kristuksen elämäni ollessani kahdeksanvuotias ja että olin matkalla taivaaseen. Mutta elin elämäni oletetun identiteetin mukana. Se oli valheellinen identiteetti, jonka olin omaksunut, koska maailman, lihan ja paholaisen ehdotus oli ollut niin voimakas. Tiesin olevani kristitty, mutta en ymmärtänyt, kuinka paljon identiteettini oli muuttunut silloin, kun tulin uskoon. Ehkä sinulla on myös ollut samanlainen väärä käsitys.

Oman identiteettimme ymmärtäminen on ehdottoman tärkeää voidaksemme elää voittoisaa uskonelämää. Ei kukaan voi jatkuvasti käyttäytyä eri tavalla kuin sen kuvan mukaan, mikä ihmisellä on itsestään. Jumalan tuntemisen jälkeen seuraavaksi tärkein asia on ehdottomasti tietää, keitä me olemme.⁴¹ Jos uskomme olevamme koiria, ei mikään voi estää meitä haukkumasta. Jos uskomme olevamme apinoita, ei mikään valta maailmassa voi saada meitä käyttäytymään toisin. Koska ehdotus esitetään hyvin voimakkaasti, monet kristityt ovat tulleet petetyiksi ja he ovat alkaneet uskoa olevansa jotain muuta, kuin millaisiksi Jumala on heidät tehnyt. Jeesus sanoi: "Totuus on tekevä teidät vapaiksi." Meidän identiteettimme Kristuksessa on yksi vapauttavimmista totuuksista, minkä koskaan voimme ymmärtää.

Olet uusi ihminen!

Debra oli viimeksi kuluneiden tuntien aikana kertonut kaikista

itseään ja elämänsä koskevista puutteista. Hän oli ollut suurimman osan elämästään ylipainoinen, ja se oli saanut hänet kokemaan itsensä rumaksi. Kyyneleet kohosivat hänen silmiinsä kun hän kertoi tuntevansa itsensä sosiaalisesti hylkiöksi, joka puhuu liian paljon. Hänen vanhempansa olivat saaneet hänet tuntemaan itsensä lapsuudestaan asti typeräksi, ja vielä nykyisinkin he arvostelivat häntä usein "huonoista ratkaisuisista" hänen tavassaan hoitaa kotiaan. Hänen aviomiehensä oli sanonut, että jos hän puoltaisi jonkin verran painoaan, hänen olonsa itsensä suhteen varmaankin paranisi. Näytti siltä, että jokainen asia hänen elämänsään oli ohjelmoinut hänet uskomaan, että hän oli riittämätön.

Ei vaatinut kovin paljon sielunhoidollista kokemusta ymmärtää, miksi hän koki myös hengellisessä elämässään riittämättömyyttä. "Luultavasti minusta ei koskaan tule hyvää kristittyä, kuten toisista", hän sanoi.

"Deb, jos kymmenen on korkein pistemäärä, mikä luku asetuksella yhdestä kymmeneen kuvaa Jumalan hyväksyntää sinun kohdallasi?", kysyin.

"Ehkä kolme", hän vastasi. Seuraavien viikkojen kuluessa puhuimme yhdessä hänen vastauksestaan. Kyse oli tärkeästä asiasta. Miten *sinä* vastaisit tuohon kysymykseen?

Sellaisen henkilön, joka uskoo, että Jumala ei täysin hyväksy häntä, on vaikeaa kokea läheistä yhteyttä Hänen kanssaan. Ei ole helppoa lämmitä jollekulle, josta ajattelet, että hän ei oikeastaan hyväksy tai arvosta sinua. Oletko koskaan huomannut alkaneesi tuntea vastenmielisyyttä sellaista henkilöä kohtaan, josta olet kokenut, ettei hän juurikaan pidä sinusta? Hän ei ole ehkä sanonut tai tehnyt mitään, mikä sai aikaan sen, että ajattelit, ettei hän pitänyt sinusta. Sinusta vain *tuntui* siltä. Saiko se sinut kaipaamaan

tuon henkilön seuraan? On järjen vastaista haluta kehittää suhdetta jonkun kanssa, josta ajattelet, ettei hän välitä sinusta. Sama pätee myös kun toisena osapuolena on Jumala. Yksi paholaisen tehokkaimmista aseista on saada uskovista tuntumaan siltä, että Jumala rypistää kulumiaan heitä katsellessaan.

Useimmilla kristityillä tuntuu olevan hengellinen alemmuuskompleksi. Huolimatta siitä tosiasiaista, että Jumala puhuu lapsistaan hyvin arvostavasti, heillä on hyvin alhainen käsitys itsestään. Heidän käsityksensä identiteetistään on, että Jumala on antanut heille heidän syntinsä anteeksi ja että he ovat pelastuneet Jumalan armosta, mutta että he ovat edelleen pohjimmiltaan syntisiä ja yrittävät Jumalan avulla elää sellaista elämää kuin Jumala haluaa. Näetkö sinä itsesi pelastettuna syntisenä, joka yrittää parhaan kykynsä mukaan palvella Jumalaa? Niin minä ymmärsin oman identiteettini suurimman osan uskonelämäni. Mutta tuo käsitys on kaukana siitä, mitä Jumala sanoo niistä, jotka ovat tulleet Hänen luokseen Kristuksen kautta.

Mitä yhteistä on seuraavien henkilöiden identiteetillä? Michael Jordan on urheilija. Steve Martin on näyttelijä. Whitney Houston on laulaja. Huomaatko yhteisen tekijän? Heidän jokaisen julkainen identiteetti perustuu *tekoihin*. Julkisuuden henkilöt eivät ole ainoita, joiden identiteetti määryytyy sen mukaan, mitä he tekevät. Jos joku kysyy sinulta: ”Kuka sinä olet?”, mitä vastaat? Varmastikin sanot ensin oman nimesi. Mutta jos hän sen jälkeen pyytää: ”Kerro minulle jotain itsestäsi”, mitä tahansa seuraavaksi sanokin, paljastaa todennäköisesti sen, mihin perustat identiteettisi. Niinpä, jos olet samanlainen kuin suurin osa ihmisistä, alat kertoa asioista, joita *teet*. Meidät on ohjelmoitu ajattelemaan identiteettistä, että se on erottamaton osa käyttäytymistämme. Jumala ei

kuitenkaan ole samaa mieltä. Hän ei määritä identiteettiä käyttäytymisen vaan *syntymän* perusteella.

Ihminen, joka syntyy Jumalan perheeseen, saa uuden identiteetin. ”Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut” (2. Kor.5:17). Paavali sanoo niistä, jotka ovat antaneet elämänsä Kristukselle, että heistä on tullut *uusia* luomuksia. Sanan ”luomus” on johdettu kantasanasta ”luoda”. Sanan merkitys ei ole tehä paremmaksi jotakin jo olemassa olevaa. Se tarkoittaa jonkin aikaansaamista tyhjästä. Jumala ei vain yksinkertaisesti muuttanut sinua kun pelastuit. Hän loi uuden ihmisen! Et ole sama ihminen, joka olit ennen kuin pelastuit.

Kohtaa uusi itsesi

Jos Kristus on meidän olemassaolomme perusta, se antaa meille suuremman identiteetin kuin useimmat uskovat tajuaavat on *hengellinen* olento. Ku-

ten Jumala myös ihminen on kolmiosainen. Jumalassa on kolme persoonaa, ja sinussa taas on kolme osaa: ruumis, sielu ja henki. Sinun *ruumiisi* kykenee viiden aistinsa välityksellä saamaan informaatiota fyysisistä asioista. Sinun *sielusi* koostuu mielestä, tahdosta ja tunteista. Toinen sana sielulle on *persoonallisuus*. Sielu on itsekeskeinen. Sinun henkesi oli kuollessa tilassa syntyessäsi tähän maailmaan, ja se oli sitä siihen asti, kunnes Pyhä Henki antoi sille elämän uudestisyntymisessä. Todellinen identiteettisi on sinun hengessäsi. Joku on sanonut, että ihminen on henki, jolla on sielu ja joka asuu ruumiissa.

Ennen kuin otit Kristuksen vastaan, sinulla ei ollut hengellistä identiteettiä. Sen tähden pelastumattomat ihmiset ahkeroivat

kovasti saavuttaakseen aseman tässä maailmassa. He janoavat identiteettiä. Mutta tyydyttävää ratkaisua identiteettiongelmiaan ei voi koskaan löytää sielun tai ruumiin tasolla. Koska se, mitä me todella *olemme*, on olemukseltaan hengellistä, ovat ihmiset Kristuksen ulkopuolella kuolleita, kun taas Kristuksessa he ovat eläviksi tehtyjä. Paavali sanoi, että Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne (Efes. 2:1).

Mikä on se lähde, joka antaa hengelle elämän? Ei mitään vähempää kuin Kristus itse! Kun joku tulee Hänen luokseen uskon ja parannuksenteon kautta, Hänen Henkensä tulee tuon ihmisen henkeen ja antaa sille elämän. Koska Kristuksen läsnäolo on se, joka antaa meidän hengellemme elämän, on meidän identiteettimme yksinkertaisesti se, että me olemme *Kristuksessa*. Hänestä tulee meidän elämämme. ”Sillä hänessä me elämme ja liikumme ja olemme... sillä me olemme myös hänen sukuaan.” (Apt. 17:28).

Eläminen, liikkuminen ja oleminen—se kattaa aika hyvin koko elämän. Raamatun mukaan uskovan ollessa kyseessä kaikki tahtuu *Hänessä*. Kolossalaiskirjeessä 3:4 sanotaan, että Kristus on meidän elämämme! Jos Kristus on meidän olemassaolomme perusta, se antaa meille suuremman identiteetin kuin useimmat uskovat tajuavat!

Katsotaanpa muutamia suurenmoisia perheenjäsenten ominaisuuksia, jotka sinä olet saanut sen kautta, että olet syntynyt Jumalan perheeseen ja että elämäsi on Kristuksessa:

- *Sinä olet pyhä*. Ensimmäisessä kirjeessä Korinttolaisille 1:2 Paavali kutsuu Korinton seurakunnan jäseniä pyhäiksi. Hänen on varmasti täytynyt puhua heidän hengellisen

syntymän kautta saamastaan identiteetistä, koska heidän käyttöksensä ei todellakaan ollut pyhää. Hän kutsuu heitä pyhäiksi ensimmäisessä luvussa ja käyttää sitten loppuosan kirjjeestä sen teroittamiseen, että heidän tulee elää kuin pyhäitä, joita he todellisuudessa ovat. Älä koe oloasi vaivautuneeksi sen vuoksi, että sinua kutsutaan pyhäksi, koska se on se, miksi Jumala kutsuu sinua! Se ei tarkoita, että eläisit synnittä elämää, vaan että Jumala on erottanut sinut ja laittanut sinuun Kristuksen luonnon.

- *Sinä olet Hänen taideteoksensa*. ”Me olemme hänen teoksensa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa” (Efes. 2:10). Sana ”teko” kreikan kielellä on poema, josta tulee englannin kielen sana ”poem” (suom. runo). Jumala on tehnyt sinusta osan taivaallista runoa täällä maan päällä.

- *Sinä olet vanhurskas ja pyhä*. Herra Jeesus on sinun vanhurskautesi. Kun otit Hänet vastaan, henkesi täytyi vanhurskaudella. Se, mitä olet hengessäsi, määrää todellisen identiteettisi. Silloin, kun et käyttäydy vanhurskaasti, olet ristiriidassa sen kanssa, kuka olet.

- *Jumala hyväksyy sinut täydellisesti*. Sinut on hyväksytty, koska olet Kristuksessa (Efes. 1:6). Koska Kristus on hyväksynyt sinut ja koska Isä hyväksyy Hänet täydellisesti, olet sinäkin täysin hyväksytty! Sinun ei tarvitse muuttaa mitään itsessäsi, jotta Jumala hyväksyisi sinut. Hänen hyväksyntänsä ei perustu siihen, mitä teet, vaan siihen, kuka sinä olet.

Nämä asiat ovat vain jäävuoren huippu! Saatat ajatella: ”Mi-

nusta ei *tunnu* siltä, että olen pyhä. En ajattele olevani osa tavaalista runoa. En todellakaan ole toiminut kovin vanhurskaasti ja pyhästi. Minusta ei tunnu siltä, että Jumala hyväksyisi minut." Tiedän, miltä sinusta tuntuu. Mutta sinun pitää päättää, luotatko siihen, miltä sinusta tuntuu, vai siihen, mitä Jumala on Sanassaan sanonut. Saatana on saanut monet kristityt *uskomaan*, että he eivät todellisuudessa ole uusia luomuksia Kristuksessa. Hän sanoo, että heidän pitäisi yrittää *käyttäytyä* kuin uusi luomus, koska se on heidän kristillinen velvollisuutensa.

Jumala ei sano kuitenkaan mitään sellaista. Hän sanoo, että *sinä olet* uusi luomus. Kun uskon kautta otat sen vastaan, sinun ei tarvitse suorittaa mitään. Voit vain olla oma itsesi ja antaa hengesäsi olevan Kristuksen luonnon virrata persoonallisuutesi kautta ulos elämästäsi aivan kuin elävän veden virrat, joiden Jeesus sanoi virtaavan meidän sisimmästämme.

Miksi sitten en käyttäydy kuin se, joka olen?

Muistatko ihmiset, jotka hypnoosin vallassa ollessaan käyttäytyivät kuin eläimet? He käyttäytyivät niin, koska he olivat hetkellisesti uskoneet valeen identiteettistään. Kun heidät herätettiin hypnoosista ja he ymmärsivät todellisuuden, he alkoivat käyttäytyä kuin ne ihmiset, joita he todellisuudessa olivat.

Miksi ihmiset, jotka ovat pyhiä, käyttäytyvät *epäpyhästi*? Miksi monet kristityt kamppailevat syntien kanssa ja yrittävät jatkuvasti päästä niistä voitolle? Koska he ovat uskoneet valeen! Saatana, suuri pettäjä, on saanut heidät uskomaan, että pohjimmiltaan he ovat vain kurjia syntisiä. Se on kuva siitä, mitä he olivat ennen kuin pelastuivat, mutta se ei ole totta enää!

Jos hypnotisoija olisi saanut pidettyä nuo neljä ihmistä siinä

uskomuksessa, että he olivat sitä, mitä hän oli heille ehdottanut, he edelleen haukkuisivat, kaakottaisivat, kotkottaisivat ja kirkuisivat! Mutta he heräsivät totuuteen. Se on juuri se, mitä monen nykyajan kristityn täytyy kokea.

Onko sinut hypnotisoitu elämään väärän identiteetin alaisuudessa niin, että et voi nähdä itseäsi muuna kuin pelastettuna syntisenä, joka yrittää palvelella Jumalaa? Saakoon tämä totuus herättää sinut! Sinä et ole vain armosta pelastettu syntinen. Sinä olet pyhä, ja sinun sisimmässäsi on Kristuksen elämä. Armosta pelastettu syntinen käyttää aikansa puolustautuakseen saatanaa vastaan. Se, joka tietää olevansa pyhä, lähtee hyökkäykseen.

Kirjailija Bob George kuvaa erinomaisesti tätä totuutta. Kuvittele, että kuningas julistaisi armahduksen kaikille prostituoiduille. Olisiko se hyvä uutinen sinulle, jos olisit prostituoitu? Tietysti se olisi. Sinun ei tarvitsisi enää olla huolissasi lain rikkomisesta tai rikosrekisteristä. Armahdus olisi ehdottomasti hyvä uutinen sinulle. Mutta se ei välttämättä antaisi sinulle halua muuttaa elämäntapaasi. Mutta kuvitellaanpa, että kuningas, julistettuaan armahduksen, tulisi luoksesi henkilökohtaisesti ja pyytäisi sinua vaimokseen. Antaisiko se sinulle syyn muuttaa elämäsi? Varmasti! Kukapa ei vaihtaisi prostituoitun elämää elämään kunnigattarena? Uusi identiteetti kuninkaan vaimona motivoisi sinua luopumaan prostituutiosta.

Kun sinusta tuli kristitty ymmärsit ehkä, että olit saanut kaikki syntisi anteeksi. Mutta antoiko se sinulle tarvitsemasi motivaation muuttaa käyttäytymistäsi? Raamattu sanoo, että me olemme Kristuksen morsian, ja tuo suhde antaa meille uuden identiteetin!² Selkeä ymmärrys identiteettistämme Kristuksessa *riittää* antamaan meille motivaation suhtautua täysin uudella tavalla syntiin.

Palataan hetkeksi vielä niihin neljään hypnotisoituun oppilaiseen. Kun he heräsivät ja ymmärsivät, miten olivat käyttäytyneet, he tunsivat olonsa aika lailla typeräksi. Se kuvaa uskovaa sillä hetkellä, kun hän herää huomaamaan todelliseen identiteettiinsä Kristuksessa. Joskus he saattavat lipsua vanhaan elämäntapaansa ja tehdä syntiä. Mutta silloin he *tietävät*, että heidän käyttäytymisensä on ristiriidassa sen kanssa, keitä he ovat. Heidän käytöksensä on vastoin heidän luontoaan. Eikä kestä kauankaan, kun heidän silmänsä avautuvat ja he ymmärtävät: ”On naurettavaa, että käyttäydyn tällä tavalla!”.

On tärkeää, että näet itsesi niin kuin Jumala näkee sinut. Tiedät varmasti, miten perhosen toukasta tulee perhonen metamorfoosin kautta. Toukka kutoo ympärilleen kotelon, ja lyhyen ajan kuluttua kotelosta tulee ulos perhonen.

Jos näkisit perhosen, sinulle ei tulisi mieleenkään sanoa:

”Hei kaikki, tulkaa katsomaan miten hieno uudestisyntynyt toukka!” Miksi ei? Sehän joka tapauksessa oli toukka, joka koki ”uudestisyntymisen”. Ei, nyt se on uusi luomus, ja sinä et enää ajattele sitä sellaisena, kuin se oli. Sinä näet sen sellaisena kuin se on nyt—perhosenä. Aivan samoin Jumala näkee sinut uutena luomuksena Kristuksessa. Vaikka et aina käyttäytyisikään kuin kunnan perhonen—saatat laskeutua jollekin, mille ei pitäisi, tai unohtaa, että olet perhonen, ja lähteä ryömimään yhdessä entisten toukkakaveriittesi kanssa—totuus on kuitenkin, ettei sinusta koskaan enää tule toukkaa.³

Oli vapauttavaa ymmärtää, että Jumala on tehnyt minusta perhosen. En ole enää toukka! En halua mitenkään antaa sellaista

käsitystä, että identiteettini ymmärtäminen on saanut minut elämään ilman syntiä. Olen kuitenkin huomannut, että tehdessäni syntiä, se alkaa pian näyttää minusta suorastaan typerältä, sillä tiedän, että synnillinen asenne tai teko on vastoin uutta luontoani. Ennen kuin ymmärsin identiteettini Kristuksessa, jouduin syntiä tehtyäni tuomion alle. Kuitenkin Raamattu sanoo, että ei ole mitään tuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. Kaikki Jumalan tuomio syntiämme kohtaan vuodatettiin Jeesuksen päälle. Niinpä en enää nykyisin joudu tuomion tunteen valtaan, vaan Pyhä Henki yksinkertaisesti tekee minut tietoiseksi siitä, miten typerästi olen toiminut. Hän muistuttaa minua identiteettiäni Kristuksessa, ja minussa nousee syvä *kaipaus* saada luopua synnistä ja jatkaa eteenpäin elämässäni sellaisena kuin todellisuudessa olen—täysin anteeksi saaneena, täysin hyväksytyynä, lunastetuna pyhänä!

Jos sinulla on vaikeuksia ajatella itsestäsi pyhänä, sinun täytyy uudistaa mielesi Jumalan Sanalla. Tunnettu julistaja Harry Ironside keskusteli kerran erään ihmisen kanssa tunnetuista historian henkilöistä, jotka oli julistettu pyhimyksiksi. Ironside kysyi tuolta ihmiseltä oliko hän koskaan tavannut ketään pyhistä?

”En todellakaan!”, hän vastasi, ”mutta se olisi kyllä upeaa!”

”Siinä tapauksessa on hauska tavata!”, Ironside vastasi ojentaen kätensä tervehdykseen. ”Minä olen Pyhä Harry”. Hän oli oikeasena. Uusi testamentti kutsuu uskovia 63 kertaa pyhiksi. Haluatko uskoa tuon totuuden vai hylätä sen? Sinä *olit* syntinen, joka olit erossa Jumalasta. Mutta nyt sinä *olet* pyhä! Sano ääneen: ”Minä olen pyhä”. Alkoivatko kasvojesi lihakset vetää naamaasi viinon kuin olisit juuri saamassa kasvohalvauksen? Siinä tapauksessa jatka vain, kunnes sen sanominen alkaa tuntua hyvältä. Usko Ju-

malan Sanan totuus. Sinä olet pyhä!

Perhonen, joka eli kuin toukka

Vanhassa Testamentissa on kertomus, joka osoittaa selvästi, että Jumala määrittää meidän identiteettimme hengellisen syntymämme, ei käyttäytymisemme, perusteella. Aabrahamilla oli veljensä poika nimeltä Loot, joka seurasi setänsä Kaldean Uurista Jumala johdattaessa Aabrahamin sieltä pois. Nuori Loot oli suhteellisen varakas mies. Raamatun mukaan hänellä oli karjaa, paimenia ja teltoja. Kun he matkasivat yhdessä, alkoi Aabrahamin ja Lootin paimenten välille riitaa. Aabraham ehdotti Lootille, että he lähtisivät eri suuntiin säilyttäkseen rauhan. Hän antoi Lootin valita ensin itselleen paikan.

Ja Loot nosti silmänsä ja näki koko Jordanin lakeuden olevan runsasvetistä seutua; ennen kuin Herra hävitti Sodoman ja Gomorran, oli se Sooariin saakka niinkuin Herran puutarha, niin kuin Egyptin maa. Niin Loot valitsi itselleen koko Jordanin lakeuden ja siirtyi itään päin, ja he erkanivat toisistaan (1 Moos. 13:10-11).

Loot otti perheensä, paimenensa ja omaisuutensa ja muutti Sodomaan. Hänen päätöksensä perustui yksinomaan siihen, minkä hän ajatteli hyödyttävän itseään taloudellisesti. Se oli suuri virhe. Jokainen maininta Lootista hänen asuessaan Sodomassa antaa viitteen siitä, että hän perheineen tuli osaksi tuota kulttuurista ja sulautui heihin. Lootin elämäntapa ei mitenkään viitannut siihen, että hän olisi ollut muuta, kuin ainoastaan omia etujaan ajava mies. Huolimatta siitä, miten Loot toimi, Jumala kuitenkin pu-

huu hänelle 1. Mooseksen kirjan luvussa 19 ja käskee häntä lähemmään perheineen pois Sodomasta, koska Hän itse oli aikaisessa tuhota Sodoman ja Gomorran. Lootin perhe ei kuitenkaan ottanut varoitusta vakavasti. Heistä tuntui oudolta kuulla Lootin puhuvan Jumalan tuomiosta. Hänen vaimonsa ja tyttärensä piti kirjaimellisesti vetää ulos kaupungista juuri ennen kuin Jumala tuhosi sen tulella ja tulikivellä. Muistat, miten Lootin vaimo katsoi taakseen ja muuttui suolapatsaaksi.

Millä sanalla *sinä* kuvailisit Lootia? Tiedätkö, mitä Jumala ajattelee hänestä? Jumala "pelasti *hurskaan* Lootin, jota rietasten vaeillus irstaudessa vaivasi; sillä asuessaan heidän keskuudessaan tuo *hurskas* mies kiusaantui *hurskaassa* sielussaan joka päivä heidän pahain tekojensa tähden, joita hänen täytyi nähdä ja kuulla" (2. Piet. 2:7 - 8, kursivointi minun).

Ajattella! Puhummekohan me ollenkaan samasta ihmisestä? Varmasti. Kuinka Jumala saattoi kutsua tuota miestä hurskaaksi? Vanhassa testamentissa Jumala vastasi ihmisten uskoon *luke-malla* sen heille vanhurskaudeksi. Roomalaiskirjeessä sanotaan, että Jumala luki Aabrahamille hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Vanhurskaus *luettiin* Lootille ansioksi sen uskon tähden, jonka Jumala näki hänen sydämessään huolimatta hänen päinvastaisista teoistaan.

Oikeuttaako se meidät elämään synnillistä elämää? Ehdottomasti ei! Päästyäsi taivaaseen kysy Lootilta, kannattiko synnin tekeminen, ja takaa sinulle, että hän sanoo käyttöksensä olleen *typerää!* Hän ei käyttäytynyt niin kuin se henkilö, joka oli.

Annetaan Lootille vähän armoa; osoittihan Jumalakin häntä kohtaan suurta armoa. Totuushan on, että hän *eli vanhan liiton aikana*. Hänen sisimmässään ei ollut elävää Kristusta, niin kuin

kristittyillä on. Lootin ja tämän päivän kristittyjen välillä on suuri ero. Jumala ainoastaan *luki* tietyt asiat vanhurskaudeksi Vanhan testamentin pyhille, mutta sinulle Hän *lahjoitti* oman vanhurskautensa silloin, kun pelastuit. Vanhurskauden hyväksi lukeminen oli laillinen tapahtuma, mutta vanhurskauden lahjoittaminen on tosiasiasta, joka koskee Uuden testamentin pyhiä. Nykyisenä armon aikakautena uskoville kirjaimellisesti lahjoitetaan Kristuksen vanhurskaus. Lootin vanhurskaus oli hänen hyväkseen *luettua* vanhurskautta, sinun vanhurskautesi *luotiin* sinuun silloin, kun pelastuit. Älä usko sitä valetta, että olisit toukka. Sinä olet perhonen. Olet vapaa tekemään samat typerät valinnat kuin Loot, mutta miksi ihmeessä tekisit niin? Muista kuka olet! Identiteettisi määrityy syntymän, ei käyttäytymisen perusteella. Miksi ihmeessä perhonen tahtoisi ryömiä mudassa?

Kun Jumala osoitti minulle identiteettini Kristuksessa, se oli todella vaikuttavaa. Ensimmäistä kertaa uskonelämässäni näin itseeni niin kuin Hän näkee minut. Oletko päässyt jo tuohon pisteeseen? Mutta entä jos se, joka nyt olet, on *uusi* sinä, mitä silloin on tapahtunut vanhalle? Vastaus tuohon kysymykseen on yksi tämän kirjan parhaista kappaleista

Vanha ihminen on kuollut

Joitakin niistä tarinoista, joita saarnaajat kertovat havainnollistaakseen asioita, ei olisi koskaan pitänyt alkaa kertoa. Ehkä olet kuullut tarinan bulldogista ja terrieristä, jotka tappelivat joka kerta nähdessään toisensa. Bulldog oli vahva, koska sitä ruokittiin hyvin, kun taas terrieri oli heikossa kunnossa, koska se sai tuskin mitään syödäkseen. Niinpä joka kerran, kun koirat tappelivat, bulldog pääsi voitolle. Mitä pitäisi tehdä, jos haluaisit terrierin voittavan ja bulldogin häviävän? Voit ruokkia terrieriä ja antaa bulldogin nähdä nälkää. Vähitellen terrieri voimistuu ja bulldogista tulee heikompi.

Yleensä se, mitä tässä halutaan havainnollistaa, on se, että kristityillä on uusi ja vanha luonto. Nämä kaksi luontoa taistelevat meissä jatkuvasti. Jos haluat terrierin sisimmässäsi (uuden luontosi) voittavan bulldogin (vanhan luontosi), sinun pitää ruokkia uutta luontoa ja näännyttää vanha. Tässä tarinassa on vain yksi ongelma—se havainnollistaa vaaheen. Näin asia on. Se esittää vaaheen, joka orjuuttaa ne, jotka uskovat sen ja toimivat sen mukaan. Se, mitä tuo kuvaus ei onnistunut sinulle välittämään, on, että bulldogia ei enää ole. Se on kuollut.

Kun Jumala alkoi opettaa minulle uudesta identiteetistäni Kristuksessa, totuus vanhan ihmiseni kuolemasta oli minulle kaikkein vaikein asia hyväksyä. Vaikka Raamattu osoitti selvästi, että van-

ha ihmiseni on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ajattelin silti, että vanha ihmiseni *tuntui* hyvin elävältä. Totuus on kuitenkin, että vanha Steve—se, joka olin ennen kuin pelastuin—on kuollut. Jouduin todella taistelemaan tuon totuuden kanssa. Vaikka Jumala osoittikin minulle totuuden, en mitenkään voinut ymmärtää, *miten* se voisi olla totta. Tunsin olevani kuin nyrkkeilijä, joka kohtaa itseään paljon suuremman vastustajan. Joka erässä vastustaja mukiloi häntä säälimättä. Kellon soidessa jokaisen erän jälkeen hän palaa nurkkaansa, missä hänen valmentajansa sanoo: “Mene takaisin iskemään hänet kuoliaaksi! Ei hän ole koskenutkaan sinuun.” Niin tapahtui joka erän jälkeen: “Ei hän ole koskenutkaan sinuun.” Lopulta nyrkkeilijä sanoo valmentajalle: “Siinä tapauksessa sinun pitää vahtia tuomaria, sillä *joku* kyllä hakkaa minusta ilmat pihalle!”

Tiedän tuon tunteen, tiedätkö sinä? Kun Jumala osoitti minulle, että vanha luontoni oli kuollut, jouduin hämilleni. Tiesin, että joku hakkasi minusta ilmat pihalle. Seuraavassa luvussa tarkastellaan *lihaa* ja sen jatkuvaa hyökkäystä uskovaan vastaan. Mutta tässä vaiheessa tarkastellaan tätä kysymystä vanhasta luonnosta. Se, mitä uskot luonnosta, on mahdollisesti tärkein tekijä sen suhteen, millä tasolla koet hengellisiä voittoja elämässäsi.

Millainen luonto sinulla on?

Websterin sanakirja määrittää sanan *luonto* “jonkin perusominaisuudeksi; synnynnäiseksi taipumukseksi tai luonteeksi”. Mikä on kristityn synnynnäinen perusominaisuus? Elämäsi keskipiteessä, hengen tasolla, sinulla on voimakas kaipaus kirkastaa Jumalaa.

Tony oli tullut puhumaan retkahduksestaan tultuaan lomalle

yliopistosta. “Otin Jeesuksen elämäni ja uudestisyntyini vuosi sitten, mutta edelleen minulle tulee silloin tällöin kiusaus polttaa pilvää.” Hän kertoi, miten hän oli “vähän luisunut takaisin vanhoihin kuvioihin” äskettäin tapahtuneella matkalla

Daytona Beachille joidenkin opiskelutovereidensa kanssa. “Joskus epäilen, onko minussa tapahtunut mitään muutosta”, hän sanoi.

“Tony, miltä sinusta tuntuu tällä hetkellä se, että olet polttanut marihuanaa?”, minä kysyin häneltä.

“Pahalta”, hän vastasi hiljaa tuijottaen lattiaa.

“Tuntuiko pilven polttaminen sinusta pahalta ennen kuin tulit uskoon?”, minä jatkoin.

“Ei oikeastaan”, hän sanoi. “Sanoin aina, ettei se ketään vahingoita.”

“Tiedätkö, *miksi* sinusta tuntuu nyt pahalta? Se johtuu siitä, että olet uusi ihminen. Luontosi ei pidä enää huumeista. Vanha Tony on voinut olla oikea bilehile, josta oli oikein mukavaa käyttää huumeita. Mutta se elämäntapa on ristiriidassa uuden Tony'n luonnon kanssa.”

Synnin tuottama *mielihyvä* ei katoa, vaikka ihminen ottaisikin Kristuksen vastaan. Mutta kun hetkellinen mielihyvä on väistynyt, synti jättää uskovan tyhjäksi. Oletko huomannut sen olevan totta, silloin kun olet tehnyt syntiä? Luontoosi ei enää kuulu elää syntielämää. Jos se ei olisi totta, et kokisi sisäistä kamppailua aina tehdessäsi syntiä. Jos perusluontosi olisi syntiluonto, synnin tekeminen ei haittaisi sinua vähäkään. Se olisi sinulle yhtä

luonnollista, kuin haukkuminen on koiralle tai kaakottaminen kalkkunalle. Kuitenkaan synti ei tunnu sinusta mukavalta, koska luontosi ei enää ole sama.

Sinun uuden ihmisesi elämän lähde on Jeesus. Sinun vanha ihmisesi on kuollut synteihinsä. Ennen kuin pelastuit, sinulla oli yksi luonto. Se oli syntiluonto, jota joskus kutsutaan uudistumattomaksi luonnoksi, Aadamin luonnoksi, luonnolliseksi ihmiseksi tai vanhaksi ihmiseksi. Kaikkea elämässäsi ohjasi siinä vaiheessa se tosiasia, että olit silloin *Aadamissa*. Olit täysin kuollut Jumalalle. Nyt kun olet ottanut Jeesuksen elämäsi, on sinulla edelleenkin vain yksi luonto, mutta se ei perustu Aadamiin. Itse asiassa olet nyt kuollut Aadamille. Olet *Kristuksessa*, ja sinun luontosi on Hänen oma luontonsa! Pietarin 2. kirjjeessä 1:4 sanotaan, että me olemme tulleet ”jumalallisesta luonnosta osallisiksi”. Se on ainoa luonto, joka kristityillä on.

Pyydän teitä ymmärtämään, että Jumala ei ole suunnitellut liittää Pyhää Henkeä yhteen kenenkään ihmisen vanhan syntiluonnon kanssa. Hän ei ole suunnitellut synnyttää hengellisiä siamilaisia kaksosia, jotka ovat puoliksi saatanan lapsia Aadamin kautta ja puoliksi Jumalan lapsia Kristuksen kautta. Jeesus sanoi: ”Ei mikään kaupunki tai talo, joka riitautuu itsensä kanssa, pysy pystyssä” (Matt. 12:25). Jumala ei koskaan asettaisi sinua varmaan tuhoon tekemällä sinusta ”talon, joka riitautuu itsensä kanssa”. Myönnän, että joskus kokemukseni ja tunteeni ”väittävät”, että olen riitautunut talo, mutta koska Jumala ei koskaan asettaisi minua varmaan tappioon, on minun etsittävä Hänen Sanastaan jokin toinen syy sisimmässäni olevaan taisteluun. Minä en ole riitautunut talo.¹

Sinulla ei ole kahta luontoa. Ainoa luonto, joka kristityillä on, on Jeesuksen Kristuksen luonto. Mitä sitten on tapahtunut sille ihmiselle, joka olimme ennen?

Vanha ihminen on kuollut!

Paavali käytti usein termiä ”vanha ihminen” kuvatessaan vanhaa syntiluontoa, joka antoi meille identiteettimme ennen kuin pelastuimme. Koska meillä kuitenkin on vain yksi luonto, Kristuksen luonto, nousee esiin kysymys, mitä vanhalle ihmisellemme on tapahtunut? Katsotaan uudelleen 2. Kor. 5:17: ”Siis jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut”.

Aikaisemmin näimme, että Jumala loi *uuden* ihmisen sillä hetkellä, kun otimme Kristuksen vastaan Pelastajanamme. Mitä sitten tapahtui vanhalle ihmiselle? Paavali sanoi, että vanha on ”kadonnut” [engl. passed away; kuollut]. Juuri niin tapahtui meidän vanhalle syntiluonnolle. Se on kuollut, eikä se koskaan palaa. Ehkä et ole uskonut, että vanha syntiluontosi on kuollut. Mutta ajattelepa hetken aikaa sitä, *miten suurenmoista olisikaan, jos sinun syntiluontosi todelle olisi kuollut!* Nyt asia alkaa muuttua innostavaksi, sillä Raamatun mukaan meidän syntiluontomme on kuollut!

Ristiinnaulittu Kristuksen kanssa

”Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni” (Gal. 2:20).

Kun Paavali sanoi, että hänet on ”Kristuksen kanssa ristiinnaulittu”, hän puhui menneestä tapahtumasta. Kreikankielinen muoto ”ristiinnaulittu” -sanalle viittaa menneeseen tapahtumaan, jolla on jonkinlainen kytkös myös nykyisyyteen. Hän jatkoi sanomalla: ”En enää elä minä”. Tässä jakeessa on valtava totuus. Me olemme kuolleet yhdessä Kristuksen kanssa ristillä, ja me emme enää elä.

Kenestä Paavali puhui sanoessaan ”Minä olen ristiinnaulittu ja en enää elä minä?” Hän puhui syntiluonnostaan. Meidän syntiluontomme kuoli Jeesuksen kanssa ristillä noin 2000 vuotta sitten. Jos sinun on vaikea hyväksyä tuota tosiasiaa, mietipä hetki seuraavaa kysymystä: *Jos se, joka kuoli, ei ollut meidän syntiluontomme, mikä silloin kuoli?* Paavali opettaa tässä, että meidän vanha ihmisemme on kerta kaikkiaan kuollut. Meidän syntiluontomme ei enää palaa. Se elämä, joka meillä on, ei ole mitään vähempää kuin itse Jeesuksen Kristuksen elämä!

Me olemme kuolleet pois synnistä!

Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi; joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä. Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan (Room. 6:2-3, 6-8).

Huomasithan, miten useasti näissä jakeissa sanotaan, että *me*

olemme kuolleet yhdessä Kristuksen kanssa. Mikä osa meistä kuoli? Vanha ihmisemme, se syntiluonto, joka meissä oli ennen kuin pelastuimme. D. Martyn Lloyd-Jones kommentoi Roomalaiskirjeen kuudennen luvun jakeita seuraavasti:

Tämä on minulle yksi uskomme lohdullisimmista ja vakuuttavimmista ja kirkkaimmista totuuksista. Meitä ei ole missään vaiheessa kutsuttu ristiinnaulitsemaan vanhaa ihmistämme. Miksi? Sen vuoksi, koska se on jo tapahtunut: vanha ihmisemme on naulittu Kristuksen kanssa ristille. Missään kohtaa Raamattu ei kehoita sinua ristiinnaulitsemaan vanhaa ihmistäsi; missään kohtaa Raamatussa ei sanota, että sinun tulisi päästä eroon vanhasta ihmisestäsi siitä yksinkertaisesta syytä, että vanha ihminen on jo kadonnut. Mikäli emme ymmärrä tätä, me sallimme paholaisen huiputtaa ja pettää itseämme. Meidän on ymmärrettävä kutsumuksemme ja lakattava elämästä niin kuin edelleen olisimme Aadamissa. Ymmärrä, että ”vanhaa ihmistä” ei enää ole. Ainoa tapa, millä voimme lakata elämästä niin kuin edelleen olisimme Aadamissa, on ymmärtää, että vanhaa ihmistä ei enää ole. Se on Uuden testamentin opettaa pyhitystä. Koko ongelma on Uuden testamentin mukaan siinä, että me emme ymmärrä, keitä me olemme. Ajattelemme edelleen olevamme vanha ihminen, ja me yritämme tehdä sille jatkuvasti jotakin. Se on tapahtunut: vanha ihmisemme on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Sitä ei enää ole olemassa. Jos olet kristitty, sitä ihmistä, joka olit Aadamissa ollessasi, ei ole enää olemassa. Sitä ei ole; sinä olet Kristuksessa.²

Vanha elämä on poistettu

”Ja hänessä te myös olette ympärileikatut, ette käsintehdyllä ympärileikkauksella, vaan lihan ruumiin poisriisumisella, Kristuksen ympärileikkauksella” (Kol. 2:11). Jumala asetti ympärileikkauksen merkiksi liitostaan juutalaisen kansan kanssa. Jokaisen poikalapsen esinahan poisleikkaaminen oli kuva heidän vanhan identiteettinsä poistamisesta ja uuden liitosuhteen solmimisesta Jumalan kanssa. Mutta nyt Paavali sanoo, että vallitsevana armon aikakautena Jumala on solminut kansansa kanssa uuden liiton. Tänä Uuden testamentin aikana ympärileikkaus käsittää sisäisen, ei ulkoista ihmistä. Charles Stanley kommentoi tuota Raamatunkohtaa seuraavasti:

[Jumala] käyttää ympärileikkausta kuvaamaan sen ruumiinosan poistamista, jonka kautta elämä välittyi. Paavali sanoo tässä, että Jumala on poistanut vanhan syntiluatomme, jonka olimme saaneet vanhemmitamme ja joka oli Aadamin luonnon saastuttama. Tuo vanha syntiluatonto on se, mikä saa meidät olemaan tottelemattomia ja kapinoimaan. Jumala hoitaa tuon asian sillä hetkellä, kun pelastumme. Jumala on ottanut pois sen, minkä olimme syntyessämme saaneet—vanhan syntiluatontomme. Joku voi sanoa: ”Yritätkö sanoa, että vanha syntiluatontoni, jonka sain silloin kun synnyin, on otettu kokonaan pois?”. Kyllä. Juuri siihen Paavali viittaa puhuessaan ympärileikkauksesta, vanhan syntiluatonnon poisleikkaamisesta.³

Vanhan elämämme lähde on leikattu meistä irti ikuisiksi ajoiksi Jumalan Hengen suorittaman ympärileikkauksen kautta. Jumala ei alkanut poistaa hämähäkinseittejä; Hän tappoi hämähäkin! Kun

teemme syntiä, teemme jotakin, mikä on meille *luonnonvastaista*. Tekomme ovat ristiriidassa luontomme kanssa. Sen tähden Paavali sanoo: ”Olkoon mielellemme siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä. Sillä *te olette kuolleet*, ja teidän elämäne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa.” (Kol. 3:2-3, kursivointi minun). Vanha ihmisesi on kuollut!

En kuitenkaan tunne olevani kuollut

Tunteet voivat olla hyvin petollisia. Viime vuonna perheemme kävi useita kertoja huvipuistossa. Kerran siellä ollessamme annoin puhua itseni ympäri ja menin laitteeseen nimeltä the Freefall [vapaa pudotus]. Se on laite, joka on suunniteltu sellaisille vähäilyisille ihmisille, joita järki ei estä kapuamasta pieneen vaunuun, johon heidät kiinnitetään ja joka nostetaan kymmenen kerrosta ylöspäin ja sitten pudotetaan alas. Annoin painostuksen alla periksi, ja löysin itseni jonottamasta päästäkseni kokemaan tuon ”huvin”. Mielenkiintoinen asia tapahtui, kun istuuduin tuohon vaunuun ja nuori mies tuli kiinnittämään minut siihen. Tunteeni alkoivat puhua minulle. Korjaan, ne alkoivat huutaa minulle. Yhteen ääneen ne huusivat: ”Sinä et selviä tästä hengissä! Sinä kuolet!” Ja tiedätkö, hetken ajan uskoin tunteitani! Mutta juuri ennen, kuin koko elämäni olisi lähtenyt kulkemaan silmiäni editse, sain otteen tunteistani. Tavallaan vastasin niille takaisin. ”Ei, minä en kuole! Olen tässä seisoessani nähnyt kymmenien ihmisten tekevän tämän ennen minua, ja he eivät kuolleet. Tämä laite on ollut täällä vuosia, ja kukaan ei ole koskaan tässä kuollut. Tämän laitteen suunnittelija on ollut insinööri, ja laitteen toiminta tarkastetaan säännöllisesti. Se on turvallinen. Ei, minä en kuole.” Tunteeni vastasivat: ”No, ainakin sinä satutat selkäsi *todella* pa-

hasti.” Tämä kaikki tapahtui sen pienen hetken aikana, joka kuului vaunuun kiinnittämisen ja alas putoamisen välillä. Tuntee ni vahtelevat. En kuollut, enkä edes loukannut selkääni. Se oli niin hauskaa, että se riittää minulle koko loppuelämäni ajaksi. Toisin sanoen, en koskaan enää tee sitä toista kertaa.

Ajattellessani tuota tapausta myöhemmin minusta oli huvittavaa, että ikäiseni mies saattoi tulla noin hermostuneeksi (kuulostaa parremmalta, kuin pelokkaaksi) mennessään huvipuiston laitteeseen. On vaikea toimia tosiasioiden mukaan silloin kun tunteet huutavat aivan päinvastaista. Kuitenkin me kohtaamme uskonelämämme aikana monia tällaisia valintoja. Voit olla juuri tällä hetkellä valinnan edessä koskien totuutta vanhasta luonnostasi. Jos sinusta ei *tunnu* siltä, että syntiluontosi on kuollut, voi olla, että koet kiusausta hylätä tuo totuus. Mutta jos et hyväksy sitä, mitä teet silloin niiden jakeiden kanssa, jotka opettavat selkeästi, että me kuolimme yhdessä Kristuksen kanssa? Vaikka se voi olla vastoin sitä, mitä tunnet, totuus on, että kristityillä on vain yksi luonto.

Jeesus sanoi tämän hyvin selvästi Raamatussa. Hän sanoi, ettet voi ommella uudesta kankaasta leikattua paikkaa vanhaan vaatteeseen. Hän tarkoitti sillä suhdetta vanhaan ja uuden ihmisen välillä. On turha yrittää saada niitä sopimaan yhteen, ja Jumala ei tehnyt Jeesuksesta valehtelijaa. Jeesus sanoi, ettet voi laittaa uutta viiniä (Pyhää Henkeä) vanhoihin viinileihin (vanha luonto), koska vanha leili pakahtuisi Hänen kirkkautensa läsnäolosta. Sinun on laitettava uusi viini uusiin viinileihin (uusi luonto).

Samoin kirjoituksissa sanotaan, ettet voi yhdistää valkeutta (Pyhää Henkeä) ja pimeyttä (vanhaa ihmistä). Edelleen Sana sanoo, että uskova (Jumalan lapsi, jolla on

elävä henki) ei saa koskaan mennä naimisiin ei-uskovaan (saatanan lapsen, jonka henki on kuollut) kanssa. Tiedämme, että Hän ei koskaan tekisi väkivaltaa omalle ilmoitukselleen liittämällä yhteen vanhan ja uuden ihmisen sinun maallisen asuinsijasi sisäpuolella.

Jeesus sanoi: ”Ei kukaan voi palvella kahta herraa” (Matt. 6:24). Haluankin kysyä, onko mahdollista, että Jumala, joka on puhunut kaiken edellä mainitun, ”koettelisi” tarkoituksella uskovaa antamalla hänelle kaksi vastakkais- ta identiteettiä: toisen, joka on lojaali Jumalalle, ja toisen, joka on yhtä lailla lojaali saatanelle? Ei! Kadotetuilla on yksi herra (saatana), ei kahta. Kristityillä on myös yksi Herra (Jumala), ei kahta.⁴

Sinusta ei ehkä *tunnu*, että syntiluontosi on kuollut, mutta Jumala sanoo, että se on. Se ei tarkoita sitä, että eläisit synnitöntä, täydellistä elämää. Mitä se tarkoittaa on, että ei ole luontosi mukaista enää elää synnillisten tapojen mukaisesti. Taistelu lihan ja hengen välillä säilyy niin kauan, kuin olet tässä maailmassa. Kuitenkin pyhillä on vapaus valita, haluavatko he tehdä syntiä vai eivät. Kristuksen elämän kautta uudella ihmiselläsi on halu vastustaa syntiä ja voima voitokkaaseen elämään.

Jumala alkoi paljastaa minulle totuutta omasta identiteetistäni Kristuksessa muutamien päivien aikana sen jälkeen, kun olin antautunut täysin Hänelle tuona yönä toimistossani. Ymmärsin, että Hän oli antanut minulle pelastuessani uuden luonnon. Ensimmäistä kertaa ymmärsin, että vanha ihmiseni oli todella kuollut. Mutta tuli aika, jolloin prosessi eteni teologiselta ja akateemiselta tasolta käytännön tasolle. Pään tieto ei yksin riittänyt voittoon. Aivan samoin kuin ihminen, joka ymmärtää evankeliumin älyl-

lisesti ja lopulta ottaa Kristuksen vastaan, niin minäkin lopulta tulin paikalle, jossa *oppimani* totuudet tulivat minulle *eläviksi*. Tuli selväksi, että Jumala ei halunnut *muuttaa* elämäni, niin kuin olin rukoillut—Hän halusi tehdä sen *täysin uudeksi*.

Hänen elämänsä kokeminen

Minun ei tarvinnut miettiä kahta kertaa, mitä tehdä juuri saapuneessa kirjeessä esitetyn kutsun suhteen. Vain muutamia viikkoja aikaisemmin maatessani toimistoni lattialla olin luovuttanut itseni Jumalalle. Olin tyhjentänyt itseni Hänen edessään. Olin pyytänyt Häntä laittamaan itseeni takaisin mitä tahansa Hän halusi. Kuluneiden viikkojen aikana asiat olivat olleet aika erikoisella mallilla. Minusta tuntui, kuin olisin ajelehtinut teologisella merrällä, enkä enää tiennyt, mistä pitää kiinni. Tiesin, että "nyt töihin tekemään jotakin Jumalalle" -asenne, jonka mukaan olin elänyt ennen täydellistä antautumistani, oli väärin. Nyt en enää tiennyt, miten toimia palvelutyössä. En ollut edes varma, kuinka toimia uskonelämässä. Olin lopultakin ymmärtänyt, että kova yrittämisen voiton saamiseksi ei toiminut. Mikä oli sitten vastaus? Olin rukoillut joka päivä, että Herra näyttäisi minulle tien.

Kirje, jonka olin saanut, iski suoraan sisimpääni. Eräs pastori kutsui minut yksipäiväiseen seminaariin, jonka oli rahoittanut Grace Ministries International¹ -niminen järjestö. Kirjeessä pastori kertoi, kuinka edellisessä konferenssissa opetetut totuudet olivat muuttaneet hänen elämänsä täysin. Olin aina ihaillut tuon pastorin palvelutyötä ja uskoin, että mikä tahansa, mikä oli vaikuttanut hänen elämänsä noin voimakkaasti, voisi mahdollisesti

sesti auttaa minuakin. Olin osallistunut kymmeneen seminaarihin vuosien aikana, mutta tällä kertaa minulla oli tunne, että tuo seminaari olisi erilainen. Ja sitä se totisesti oli.

Osallistuessani seminaariin imin itseäni siellä opetetut totuudet kuin kuiva maa, joka saa vettä. Seuraavien viikkojen kuluessa aloin nähdä omat lihalliset rakennelmani ja sen, että omat hyödyttömät ponnisteluni saada aikaan menestyvä seurakunta oli ollut Jumalan tapa tuoda minut itseriittoisuuteni päähän. Ensimmäistä kertaa elämässäni aloin todella ymmärtää identiteettini kristittyinä—sen, että Kristus ei ole ainoastaan elämässäni, vaan että Hän on minun elämäni.

Eräänä päivänä istuessani toimistossani työpöytäni ääressä erosin seurakunnastani. Ise asiassa erosin kaikesta yrityksestäni elää kristityn elämää. *Herra Jeesus, minä rukoilin, tiedän nyt, että olen yrittänyt elää*

elämääni väärällä tavalla.
Olen yrittänyt ja yrittänyt elää sinulle—saada aikaan jotakin tässä maailmassa sinulle. Olen yrittänyt sinun avullasi tehdä työtä sinulle niissä seurakunnissa, joissa olen palvellut. Mutta tänään, Herra, minä lopetan. En aio enää yrittää. Ymmärrän nyt, että sinä olet minun elämäni. Joten kaikki ne asiat, jotka tästä lähtien tulee tehdä, tee sinä ne toimien minun kauttani. Minä lepään sinussa ja mitä ikinä tapahtuukin, se tapahtuu. Sinä olet minun elämäni.

Viikkoja elin tunnetasolla Mount Everestin huipulla. En voinut lakata puhumasta siitä uudesta elämästä, jota koin. Minulla oli ollut elämä koko ajan, mutta nyt saatoin kokea sitä ja nauttia tuosta

elämästä, joka minulla oli ollut pelastumishetkestä lähtien. Olin kuin köyhä mies, joka löytää öljyä omistamaltaan maapalstalta. Soitin innoissani Melanielle kaksi tai kolme kertaa päivässä luokeakseni hänelle pätjän *Lifetime Guarantee* -kirjasta. Usein minusta tuntui, että ”saarna oli tulossa”, ja soitin saarnatakseni sen hänelle. Hän kiusoitteli minua sanoen, että hänestä tuntui, kuin olisin uudelleen uudestisyntynyt. Niin kuin olinkin. Ainakin minusta tuntui siitä.

Uudistunut elämä ei ole vain jokin hetkellinen armon vaikutus. Se on uusi tietoisuus ja kunnioitus ensimmäistä armon vaikutusta kohtaan! En saanut Jumalalta mitään uutta rukoillessani tuon rukoituksen. Pikemminkin aloin *rauttia* siitä, mitä Jumala oli antanut minulle silloin, kun kahdeksanvuotiaana poikana uudestisyntyin. Lyhyen ajan kuluessa myös Melanie ymmärsi Kristuksen koko tarkoituksen elämässään. Kummankaan elämä ei ole ollut samaista sen jälkeen.

Älä ajattele, että olisi välttämätöntä kokea jokin euforinen huipukokemus todistuksena siitä, että Kristus on vallannut elämäsi. Se vaikutus, joka hengellisellä totuudella on kunkin ihmisen tunte-elämään, riippuu täysin hänen persoonallisuudestaan. Melanie ymmärsi Kristuksen täytetyn työn merkityksen elämäänsä ilman samaista tunnekokemusta, kuin mitä minulla oli ollut. Hänen kohdallaan kyse oli yksinkertaisesti uskosta ilman tunteita. Kuitenkin tämän totuuden ymmärtäminen on vaikuttanut hänessä vähintäänkin yhtä radikaalin muutoksen, kuin omassa elämässäni on tapahtunut. Avain molemmille meistä oli *usko*, eivät tunteet. Kenenkään uskovan ei pitäisi etsiä tunteista vahvistusta sille, että Kristuksen läsnäolo on vallannut hänen elämänsä. Uskonelämän kannalta tunteet eivät ole olennaisia.

Kristus on elämämme

Koska hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkautelaan ja täydellisyydellään, joiden kautta hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, että te *niiden kautta tulitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi* ja pelastuisitte siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee (2 Piet. 1:3–4, kursivointi minun).

Ihmisen henki on meidän olemassaolomme ydin. Ennen kuin tulimme uskoon, ei meillä ollut todellista identiteettiä, koska henkemme oli kuollut. Mutta kun luotimme Jeesukseen Kristukseen pelastajanamme, Jumalan Henki tuli sisimpäämme ja me saimme uuden identiteetin, joka perustuu Kristukseen. Pietari sanoo, että me tulimme jumalallisesta luonnosta osallisiksi. Koska Kristuksen Henki tulee ihmiseen hänen pelastuessaan ja koska meidän todellinen luontomme määritetään hengen tasolla, on henkilö, joka on turvannut Kristukseen pelastuakseen, *kristitty*.

Se, että olet kristitty, ei tarkoita sitä, että olet vain hyväksynyt tietyt opinkappaleet tai että elät tiettyjen normien mukaan. Kristittyinä olemisen on sitä, kuka sinä olet sisimmässäsi. Olemuksesi keskipisteessä on Kristus! Hänestä on tullut sinun koko elämäsi! ”Mutta joka yhtyy Herraan, on yksi henki hänen kanssaan” (1. Kor. 6:17). Kun otit Kristuksen vastaan, teidät liitettiin yhteen iankaikkisessa liitossa. Hän elää nyt sinussa ja tahtoo ilmaista oman elämänsä kauttasi.

Joku on sanonut, että Kristus antoi elämänsä *meidän edestämme*, jotta Hän voisi *lahjoittaa meille* oman elämänsä ja elää sitä

meidän kauttamme. Uskovasta on tullut yksi Hänen kanssaan. Silloin kun lepäämme Hänessä, Hän ilmaisee itsensä elämämme kautta. Kristityn identiteetti ei ole yhteydessä hänen paikkaansa maailmassa, vaan se kumpuaa hänen suhteestaan Kristukseen. Kuten Paavali sanoo: ”Ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut. Sen tähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan” (2. Kor. 5:15 - 16a).

Kristukseen sisältyy kristityn koko uskonelämä. Siinä ei ainostaan ole kysymys Kristuksesta vaan se on Kristus. Jumalan tarkoitus on tuoda jokainen uskova paikalle, jossa hän ei enää elä itselleen vaan jossa Kristus saa elää hänen kauttaan.

Shelly oli juuri rukoillut Jeesusta tulemaan elämäänsä. Kuten jokaisella uudella uskovalla, myös hänellä oli suuri kaipaus saada varmuus siitä, että hän *eli* oikeanlaista uskonelämää. Hän oli ensimmäinen, jonka olim saanut johdattaa Kristuksen luokse sen jälkeen, kun olin itse ymmärtänyt armon merkityksen uskonelämässäni. Aikaisemmin olisin antanut hänelle listan asioista, joita uuden uskovan tulee tehdä ”aloittaakseen oikein”. Nyt lähestymistapani oli toinen. En kertonut hänelle kaikista ”hengellisistä” asioista, joita hänen tulisi tehdä. Sen sijaan kerroin, että Kristus on hänen elämänsä, ja kun hän pysyy Kristuksessa, silloin kaikki, mitä hän tekee, on hengellistä. Selitin hänelle, että Pyhä Henki hänen sisimmässään antaa hänelle *halun* kirkastaa Jumalaa. Painotin sitä, miten hänen identiteettinsä on juuri muuttunut. Osoitin kirjoituksista, että hän on tullut jumalallisesta luonnosta osalliseksi ja että hän on yhtä Kristuksen kanssa. Rohkaisin häntä vain elämään joka hetki niin, että Kristus saisi elää elämänsä hänen kauttaan. Sen jälkeen Shelly sanoi jotakin, joka teki minuun suu-

ren vaikutuksen. En ollut koskaan aikaisemmin kuullut juuri pelastuneen henkilön sanovan niin. Itselläni kesti kaksikymmentä yhdeksän vuotta ymmärtää tuo asia. ”*Kristityn elämä on helppoa, kun vain annan Hänen tehdä kaiken*”. Shelly ei ollut kypsä kristitty. Häntä ei ollut vielä edes kastettu. Kuitenkin hän ymmärsi tuon asian ja myös sanoi sen ääneen. Kristityn elämä on helppoa, kun vain annan Hänen tehdä kaiken.

Miksi en kykene elämään kristityn elämää?

Pidätkö kristityn elämää vaikeana vai helppona? Vietin monia vuosia antautuen aina uudelleen ja uudelleen Herralle. Mutta huolimatta siitä, kuinka paljon halusin elää Jeesukselle tai kuinka paljon yritin, jatkoin samaa epävakaa kiertoa. Halusin vilpittömästi olla vakaa, mutta en kyennyt siihen. Voitko samastua tähän kokemukseeni? Mikäli voit, minulla on sinulle sekä hyviä että huonoja uutisia. Huono uutinen on tämä: *et koskaan kykene elämään kristityn elämää*. Mitä enemmän yrität, sitä varmemmin epäonnistut. Yrittäminen johtaa aina turhautumiseen ja epäonnistumiseen.

Osana pastorin velvollisuuksiani olen vierailnut useissa eri saaloissa. Monta kertaa olen tavannut ihmisiä, jotka ovat olleet hengityslaitteessa. Olen nähnyt ihmisten heräävän hengityslaitteeseen kytkettyä esimerkiksi sydänleikkauksen jälkeen. Joillakin ihmisillä on suuria vaikeuksia tällaisen laitteen kanssa. Kyse on aina sellaisista ihmisistä, jotka *yrittävät* itse. Potilaan tarvitsee vain rentoutua. Mutta jos henkilö joutuu paniikkiin ja yrittää itse hengittää, silloin hälytyskello alkaa soida. Potilaan on hyvin vaikea olla, koska hän toimii vastoin laitteen toimintaperiaatetta eli sitä, että se hengittää hänen puolestaan. Minulle on kerrottu, että

se on hyvin pelottava kokemus.

Uskonelämä on kuin hengittämistä. Itse asiassa kreikan kielen sana *pneuma*, joka suomeksi on käännetty sanalla ”henki”, voidaan kääntää myös sanalla ”hengitys”. Jumala ei koskaan tarkoitanut uskonelämän olevan jatkuvaa kamppailua. Pyhän Hengen tulisi virrata uskovan elämästä yhtä luonnollisesti kuin hengityksen. Kuitenkin monet kristityt alkavat ylihengittää yrittäessään tehdä jotakin Jumalalle.

Nämä olivat siis huonot uutiset, ja hyvät uutiset ovat seuraavat—*Kristus elää itse elämänsä kauttasi*. Jumala ei ole tarkoittanut, että itse eläisit kristityn elämää—vain Kristus voi sen tehdä. Hän haluaa elää elämänsä kauttasi joka kerta, kun annat Hänen tehdä sen!

Monet nykyajan seurakuntien jäsenet ovat lopen uupuneita pyrkimyksissään palvella Jumalaa. Pitäisi olla lähes maratonjuoksijan kunnossa voidakseen olla mukana joidenkin seurakuntien toiminnassa. Ei kestä kovinkaan kauan, kun nuo pitkänmatkanjuoksijat huomataan seurakunnassa, ja toisten alati vedotessa heihin he juoksevat, kunnes putoavat pelistä pois. Älä ymmärrä väärin. *Hengellisessä palvelemisessa* ei ole mitään väärää, mutta *uskonnollinen toiminta* ei ole edes kahden sentin arvoista. Monet uskovat ovat palaneet loppuun, koska he ovat ajatelleet, että heidän on aina vain jatkettava, huolimatta siitä, kuinka väsyneitä he ovat tai kuinka paljon he inhoavat sitä. Monet seurakuntien jäsenet opettavat seurakunnan pienryhmissä, laulavat kuorossa, ovat lastentoiminnassa mukana, kiertävät ovilla, hoitavat seurakunnan puheluita jne., koska uskovat sen olevan heidän velvollisuutensa. Huolimatta kuitenkin kaikesta siitä, mitä he tekevät, he kokevat olevansa hengellisesti, emotionaalisesti ja fyysisesti

väsyneitä. Heidän kuormansa on raskas, mutta he jatkavat, koska ovat päättäneet olla ”sitoutuneita”.

Kuvaako edellinen kappale omaa tilannettasi? Katso siinä tapa-
uksessa, mitä Jeesus sanoo hengellisestä palvelemisesta:

Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille *levon*. Ottakaa minun ikeeni pääl-
lenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämelmä; niin te löydätte *levon* sielulenne. Sillä minun ikeeni on *sovelias*, ja minun kuormani *keveä*. (Matt. 11: 28–30, kursivointi minun).

Miten voidaan verrata Jeesuksen sanoja joidenkin nykyajan uskovien elämään? Jeesus käytti sanoja kuten ”lepo” ja ”sovelias” (engl. helppo) ja ”keveä” kuvaamaan kristityn elämää. Jos nuo sanat eivät kuvaa omaa elämääsi, ei elämäntapasi ole sellainen, kuin Jumala on tarkoittanut. En puhu nyt olosuhteista elämässäsi vaan viittaatan hengelliseen ulottuvuuteen. Jos Jumalan palveleminen saa olosi surkeaksi, jotain on vialla! Miksi monet ihmiset seurakunnissa ovat uupuneita? Miksi useat kristityt ovat väsyneitä yrittämään elää kristityn elämää? Niillä ihmisillä on paljon yhteistä heidän kanssaan, jotka yrittivät ”auttaa” hengityslaitetta. He toimivat vastoin Jumalan luomaa mallia uskovan elämässä.

Kristuksen ruumis

Maallisen vaeiluksensa aikana Jeesus eli fyysisessä ruumiissa. Ylösnousemuksessa kuitenkin Hänen ruumiinsa nostettiin pilven mukana taivaaseen. Uusi testamentti opettaa selkeästi, että Jeesus jatkaa palvelutyötään edelleen maailmassa. Tekeekö Hän sen

ilman ruumista? Ei. Raamattu sanoo, että me olemme tällä hetkellä Kristuksen ruumis maailmassa. Kristus elää meissä, ja Hän haluaa tehdä palvelutyötään meidän kauttamme.

Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppele, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne (1. Kor. 6: 19–20).

Herralla Jeesuksella on maailmassa edelleen ruumis—se on Hänen seurakuntansa! Olet osa Kristuksen ruumista, jos Jeesuksen Henki asuu sinussa. Jumala haluaa sinun antautuvan täysin Hänelle siten, että et ainoastaan salli Kristuksen elää ruumiissasi vaan että annat Hänen ilmaista itsensä sinun kauttasi. Minkä tahansa hengellisen työn tulisi olla seurausta Kristuksen Hengen vaikutuksesta sinun kauttasi. *Hänen* vastuullaan on suorittaa kristillinen palvelutyö. *Sinun* vastuullasi on antautua täysin Hänelle.

Todellinen este kristitylle kokea Jeesuksen lupaamaa lepoa on oma yrittäminen. Monien mieleen on iskostettu niin voimakkaasti se, että heidän ”on tehtävä jotakin Jumalalle”, että he kamppailivat jatkuvasti tehdäkseen aina vain enemmän ja enemmän. Monet ovat luovuttaneet *itsensä* Jumalalle kerta toisensa jälkeen. Kuitenkin juuri tuo oma itsemme on usein se, mikä estää voittoisan uskonelämän. Niin kauan, kun me ponnistelemme elääksemme kristityn elämää, Kristus ei voi elää sitä meidän kauttamme. Miksi sitten kristityt edelleen yrittävät elää kristityn elämää omassa voimassaan?

He eivät tiedä muuta vaihtoehtoa. Monet kristityt uskovat vilpittömästi, että ainoa asia, mitä Jumala pyytää, on, että he tekevät

parhaansa eläkkeeseen Hänelle. Vaikuttaa loogiselta, että Jumala ei voi odottaa meiltä enempää, kuin sen, että teemme parhaamme. Se oli syynä siihen, miksi minä tein parhaani eläkkeeni Jumalalle. Kuitenkaan parhaamme tekeminen, sen jälkeen kun olemme tulleet uskoon, ei ole yhtään sen tehokkaampaa kuin parhaamme tekeminen tullaksemme uskoon.

Monet ihmiset kokevat tyydytystä tehdessään asioita omin päin. Vaikka oma yrittäminen kristityn elämässä ei tuotakaan hengellistä rauhaa tai lepoa, se saa kuitenkin usein aikaan suorittamisen tunteen, joka ruokkii egoamme. Jos henkilö kokee, että hän ei voi saada hengellistä voittoa, hän voi tyytyä siihen tunnustukseen, jonka hän saa uskonnollisesta suorittamisestaan. Tyytyväisyyden tunteen (fulfillment) ja todellisen tyydytyksen (contentment) välillä on kuitenkin suuri ero. Koin itse pastorina ollessani tyytyväisyyttä useita kertoja vuosien saatossa. Kun kävijämäärä lisääntyi, olin saavutukseeni tyytyväinen. Kun ihmiset antoivat hyvää palautetta saarnaamastani sanomasta, olin tyytyväinen. Joka kerta, kun työni *tulokset* näyttivät vahvistavan ponnistusteni *arvon*, se tuntui minusta hyvältä. Mutta saamani tunnustus hyvistä tuloksista ei kuitenkaan koskaan saanut aikaan lopullista tyydytystä. Halusin *lisää* menestystä.

Se on juuri ongelmana silloin, kun elämme omien mahdollisuuksiemme mukaan. Liha voi tuoda hetkeellisen onnistumisen tunteen mutta ei koskaan täyttää tyydytystä. Todellinen tyydytys tulee ai-noastaan suhteesta Kristukseen, ei siitä, mitä me teemme Hänel-

le. Vanha Rolling Stonesin kappale "Satisfaction" voisi hyvinkin olla monien sellaisten uskovien tunnustaulu, joita oma yrittäminen ajaa eteenpäin. Vaikka heidän matkamittariinsa ei kerrykään yhtään hengellistä kilometriä, he voivat ainakin lisätä moottoriin uskonnollisia kierroslukuja! Voit olla supertähti paikallisseurakunnassasi huolimatta siitä, että työlläsi ei ole Jumalalle mitään merkitystä. Aivan kuten joku on osuvasti sanonut, *Jumala ei arvosta sitä, mitä ei ole itse aloittanut*. Toiset seurakuntalaiset sen sijaan voivat arvostaa sitä hyvinkin paljon.

Syällisyys motivoi heitä. Monet kristityt elävät jatkuvassa häpeässä ja kokevat, että he eivät riitä Jumalalle. Dawn kasvoi kodissa, jossa hänet saatiin kokemaan häpeää lähes jokaisesta asiasta elämässään. Hänen äitinsä oli jatkuvasti toistanut hänelle lausetta: "Etkös häpeä!" Jos hän ei syönyt lautastaan tyhjäksi, hänen äitinsä muistutti: "Niin paljon kuin maailmassa on nälkäisiä ihmisiä, etkös yhtään häpeä!" Jos hän oli tottelematon, hän sai kuulla: "Kaiken sen jälkeen, mitä olemme sinun hyväksesi tehneet, etkös yhtään häpeä!" Huolimatta siitä, tekikö hän oikein vai väärin, aina oli vastassa tuo: "Etkös häpeä!"

Aikuiseksi tuluaan Dawnista tuli ahkera kristitty mutta ei kovin onnellinen sellainen. Kaikesta uskonnollisesta puuhastaan huolimatta hän kuuli edelleen tuon saman äänen kuiskaavan: "Etkös yhtään häpeä!" Dawnin kaltaisia ihmisiä ajaa eteenpäin ajatus, että he ovat Jumalalle jotakin *velkaa*, ja he yrittävät koko elämänsä ajan tehdä aina vain enemmän. He eivät ole ymmärtäneet sitä, että armoa ei voi maksaa takaisin. Sillä ei ole hintaa, ei sen vuoksi, että se olisi arvotonta, vaan koska sen mittaamatonta arvoa on mahdollonta määrittää. Nuo ihmiset eivät ole ymmärtäneet, että Jumala voi tehdä kaiken, minkä Hän haluaa saada kuntoon. Hän

ei halua sitä, mitä sinä voit tehdä. Jeesus sanoi, että ilman Häntä, sinä et voi tehdä mitään. Sen sijaan, Hän tahtoo *sinut*.

He toivovat voittavansa Jumalan hyväksynnän. Jotkut kristityt uskovat, että Jumalan hyväksyntä riippuu siitä, kuinka uskollisesti he palvelevat Häntä. Mutta Jumalan rakkaus ja hyväksyntä ovat täysin ehdottomia. Kuulin kerran jopa erään vanhemman sanovan lapselleen: "Ole nyt kiltti poika, niin Herra rakastaa sinua!" Mikään ei voisi olla kauempana totuudesta! Meidän käytöselämme ei ole kerrassaan mitään vaikutusta Jumalan rakkauteen meitä kohtaan. Hän rakastaa sinua, koska Hän on armossaan *valinnut* tehdä niin. Et voi tehdä mitään voittaaksesi Jumalan hyväksynnän, koska Jeesus on jo tehnyt kaiken, mitä tarvitaan, että Isä hyväksyisi sinut. Jumala hyväksyy sinut täydellisesti, koska olet Kristuksessa. Et voi muuttaa täydellistä hyväksyntää yhtään paremmaksi, ja Jumala hyväksyy sinut täydellisesti. Kuitenkin on uskovia, jotka edelleen pyrkivät tekemään oikeat asiat saadakseen Jumalan rakastamaan heitä ja hyväksymään heidät.

On mahdollisesti muitakin syitä, miksi kristityt yrittävät itse elää kristityn elämää. Mutta yksi asia on varmaa—tarvitaan Jumalan puuttuminen asioihin, jotta ihminen voisi luopua omasta yrittämisestään ja alkaa levätä Kristuksen kaikkiriittävydessä. On vaikeaa päästää irti itseriittoisuudesta elettyään koko elämänsä ajan siihen nojautuen. Jumala toimii usein tuskallisen prosessin kautta tuodakseen ihmisen sille paikalle, jossa hän on valmis luopumaan itseriittoisesta elämästään.

Oletko kamppaillut sen kanssa, että voisit elää Jumalalle? Ehkä Jumala on tuomassa sinua paikalle, jossa olet halukas luopumaan itseriittoisuudesta ja alat levätä siinä totuudessa, että Kristus on sinun elämäsi. On tuskallista luopua *omasta* elämästä, jot-

ta voisit kokea Kristuksen elämää. Muista kuitenkin nämä Jeesuksen sanat: "Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen" (Matt. 16:25).

Jeesus tekee valtavan tarjouksen jokaiselle ihmiselle, joka haluaa hyväksyä sen. Jos haluat antaa Hänelle oman elämäsi, Hän antaa sinulle oman elämänsä. Mikä vaihtokauppa! Onko sinun uskonelämäsi lepoa? Koetko uskonelämäsi ikeen soveliaaksi? Onko kuormasi keveä? Jeesuksen elämä tekee uskonelämästä todellisen ilon, ei uskonnollista velvoitetta.³

Linkki tosiasian ja *kokemuksen* välillä on usko. Aivan kuten henkilö tulee kristityksi uskon kautta, niin myös voitto uskonelämässä ymmärretään uskon kautta. Jeesus Kristus on sinun elämäsi. Totuuden hyväksyminen jumalallisesta vaihtokaupasta on elintärkeä askel, jotta voisit kokea Kristuksen olevan sinun elämäsi. Minulle se tuli ilmeiseksi silloin, kun rukoilin kirjan alussa mainitsemani rukouksen. Sanat eivät saa muutosta aikaan vaan se, että olet halukas tietoisesti sanoutumaan irti omasta itsestäsi (sen sijaan, että taas luovuttaisit sen Jumalalle) ja hyväksyit totuuden Kristuksesta sinun elämästäsi.

Alkaessani *kokea* Kristuksen olevan minun elämäni, tunsin olevani kuin uusi kristitty. Aikaisemmin ajattelin, että uskonelämä on tiettyjen asioiden tekemistä ja toisten tekemättä jättämistä. Nyt kysymys on siitä, että opin nauttimaan armon tuomasta vaudesta.

Vapaa lain alaisuudesta

Jokin aika sitten vaimoni pyysi minua kanssaan erääseen Atlantassa sijaitsevaan taidemuseoon. Tietäen, että pystyisin omaksumaan jonkin verran ”kulttuurisisältöä” elämäni, annoin vastahakoisesti periksi. Tuijotettuamme tuntikausia yksisilmäisiä muotokuvia ja taivutettua terästä me tulimme alueelle, joka oli täynnä antiikkiesineitä. Siellä näimme kauniita vanhoja huonekaluja nostettuina korokkeille. Kun tulimme ensimmäisen esineen luokse, huomasin kilven, jossa sanottiin: ”Korokkeelle astuminen kielletty”. Olin jo nousemassa sille ajatellen: ”Tiedän, että se kestää painoni”, kun tajusin, mitä olin oikeastaan tekemässä, ja astuin takaisin. Kilpi, jossa kiellettiin korokkeelle astuminen, provosoi minussa välittömästi halun nousta sille! Minulle ei olisi tullut mieleenkään nousta korokkeelle, jos kilvessä ei olisi kielletty sitä.

Monet kristityt keskittävät ajatuksensa Jumalan lakiin. Heidän käsityksensä kristityn voitokkaasta elämästä on välttää vääriä asioita ja tehdä oikeita. He opiskelevat usein Jumalan Sanaa oppiakseen kaikki, mitä heidän on lakattava tekemästä ja mitä asioita heidän on alettava tehdä. He keskittyvät kristillisen elämän sääntöihin. He tahtovat, että heille sanotaan, missä he saavat seistä ja missä eivät, jotta heidän elämänsä olisi kunnossa Jumalan kanssa.

He uskovat, että jos he vain *tekevät* oikeat asiat, he kasvavat hengellisesti ja elävät voitokasta kristityn elämää.

Kuitenkin sellainen lähestymistapa, joka painottaa sääntöjen noudattamista avaimena voittoon ja hengelliseen kasvuun kristityn elämässä, on *lakihenkisyyttä*. Lakihenkisyys on järjestelmä, jossa ihminen etsii Jumalan suosiota tai siunausta omien tekojensa kautta. Ihmisiä, jotka elävät sillä tavoin, kutsutaan *lakihenkisiksi*. Voiko ei-uskova henkilö olla lakihenkinen? Tietysti. Onko mahdollista, että kristitty voisi olla lakihenkinen? Kyllä! Onko käsityses kristillisestä elämästä se, että Jumalan suurin huolenaihe sinun suhteesi on käyttäytymisesi? Jos niin on, silloin sinulla on Lakihenkisten Liiton täysjäsenyys. Se, mistä Jumala on eniten kiinnostunut, ei ole sinun käyttäytymisesi vaan suhteesi Häneen. Kun ymmärrät oikein suhteesi Jumalan kanssa, sääntöjen pitämisen tuntuu tapahtuvan itsestään. Mikäli taas keskityt sääntöihin, epäonnistumisesi on varmaa.

Don ja Debra olivat kauan aikaa kamppailleet epävakauden suhteen uskonelämässään. Eräänä sunnuntaiaamuna he pyysivät minua kuuntelemaan, mitä heillä oli sanottavana. "Olemme tehneet erään tärkeän päätöksen. Uskomme, että huomattava osa ongelmaamme on siinä, että emme ole olleet mukana seurakunnan toiminnassa. Niinpä olemme luvanneet toinen toisillemme, että tulevana vuonna olemme mukana jokaisessa sunnuntai-aamun jumalanpalveluksessa ilman yhtäkään poikkeusta. Se on ainoa tapa, jolla voimme saada elämämme kuntoon. Emme ole tulevana vuonna yhtään kertaa poissa." Kuunnellessani heitä koin hälytyskellojen soivan sisimmässäni. Älä ymmärrä minua väärin—jokainen pastori haluaa seurakuntalaistensa käyvän seurakunnassa, mutta tiesin, että tuollainen lähestymistapa ennakoisi

takaiskua. Don ja Debra olivat käyneet seurakunnassa aikaisemmin ehkä kerran kuukaudessa. Tuon päättöksensä jälkeen he kävivät seurakunnassa kolmena sunnuntaina peräkkäin. Sen jälkeen he eivät enää tulleet takaisin. Lopulta he liittyivät seurakuntaan, joka sijaitsi lähempänä heidän kotiaan. He sanoivat, että olisi helpompi olla uskollinen kävijä seurakunnassa, jos heidän ei tarvitsisi lähteä kotoaan niin aikaisin. He uskoivat, että jos he vain kävisivät seurakunnassa tarpeeksi usein, se tekisi heistä hengellisiä. Tietenkin on hyvä asia uskovalle käydä seurakunnassa, mutta he tekivät seurakunnassa käymisestä itselleen lain. "Meidän on käytävä seurakunnassa joka sunnuntai." Niin tuo laki sai aikaan sen, mitä se aina saa aikaan—kapinaa.

1. Kor. 15:56 sanoo, että *synnin voima on laki*. Keskittyminen sääntöjen noudattamiseen ei koskaan johda kuuliaisuuteen vaan se herättää halun olla tottelematon. Paavali sanoi tämän hyvin selvästi.

Sillä kun olimme lihan vallassa, niin synnin himot, *jotka laki herättää*, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle. Mutta nyt me olemme irti laista, ja kuolleet pois siitä, mikä meidät piti vankeina, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa (Room. 7:5-6, kursivointi minun).

Eräs syy siihen, miksi monien kristittyjen elämä on epävakaa, on se, että he eivät ole todella ymmärtäneet olevansa kuolleita laille. Laki sanoo: "Sinun täytyy, sinun on pakko", kun taas armo saa aikaan sen, että ihminen sanoo: "Minä haluan!" Raamattu ja oma kristillinen kokemukseni osoittavat, että yritys elää sääntö-

listan mukaan ei koskaan tuo voittoa elämässä. Useiden vuosien ajan uskoin, että ollakseen ”hyvä” kristitty, ihmisen pitää tehdä tiettyjä asioita, kuten lukea Raamattua, rukoilla, todistaa toisille Kristuksesta jne. Nuo kaikki ovat elämän perusasioita sellaiselle, joka kokee Kristuksen elämän olevan itsessään. Mutta niiden tulisi olla seurausta läheisestä yhteydestä Kristuksen kanssa, ei *keino*, jonka avulla tuota läheisyyttä yritetään hankkia. Mikäli Don ja Debra olisivat *halunneet* käydä seurakunnassa, ei mikään olisi voinut pitää heitä poissa. Se, että he päättivät alkaa noudattaa ”on käytävä seurakunnassa” -lakia, oli heidän pikatiensä ovesta ulos.

Kurinalainen lähestymistapa näihin asioihin ei tuottanut minulla iloa uskonelemässäni. Huolimatta siitä, miten paljon tein, en koskaan kokenut sen olevan tarpeeksi. Elämässäni on ollut kausia, jolloin olen noussut hyvin varhain aamulla lukemaan Raamattua ja rukoilemaan pitkiäkin aikoja. Todistin kaikille, jotka vain hengittivät. Opettelin ulkoa raamatunjakeita. Tein kaiken, mitä uskoin, että kristityn on tehtävä miellyttäväksi Jumalaa, ja kuitenkin se ei koskaan tuntunut riittävän. En voinut koskaan kokea iloa Jeesuksessa, koska keskityin jatkuvasti vielä tekemättömiin hengellisiin velvollisuuksiini. Huolimatta siitä, kuinka monta hengellistä kilometriä matkustin, aina vain näin edessäni uusia asioita, joita huusivat ”täytyy”, ja niiden määrä tuntui jatkuvan kauas horisonttiin. Harvoin ihailin maisemia matkan varrella.

En koskaan kokenut pysyvää *todellista* iloa niissä asioissa, joita pidin kristillisenä velvollisuutena, ennen kuin vasta sen jälkeen, kun olin ymmärtänyt totuuden Kristuksesta minun elämässäni. Kasvoin esimerkiksi ympäristöissä, jossa minut opetettiin lukemaan Raamattua joka päivä. Saimme pyhäkoulussa joka sunnuntai palan paperia, johon merkitsimme rastilla, olimmeko lukeneet

joka päivä Raamattua sen viikon aikana. Vähitellen ajatuksiini iskostui käsitys, jonka mukaan kristityn *pitää* lukea Raamattua joka päivä. Huomioni ei ollut siinä, että *haluaisin* lukea Raamattua. Tiesin ainoastaan, että minun pitää lukea sitä joka päivä. Niinpä Raamatun lukemisesta päivittäin tuli minulle laki. Se oli jotakin, mitä minun *piiti* tehdä, koska Jumala edellyttää sitä kunnon kristityiltä. Muistan, kuinka lapsena avasin Raamatun illalla juuri ennen nukahtamista ja luin siitä jakeen vain sen vuoksi, että voisin merkitä tuon rastin paperiini. Vuosia myöhemmin luin Raamattua voidakseni merkitä saman rastin mieleeni ja sanoa, että olin tehnyt sen, mitä Jumala minulta odotti. Minulla ei välttämättä ollut *halua* lukea Raamattua, mutta minun *velvollisuuteni* oli lukea sitä. Huomasin itselläni vaikeuksia olla kestävä ”hijaisen hetken” viettämisessä. Itse säättämäni laki, joka sanoi, että minun täytyi tehdä niin, sai aikaan sen, että *en* halunnut tehdä sitä, aivan niin kuin Paavali sanoo Room. 7:15! Kuitenkin, jos en luku Raamattua, koin syällisyyttä, koska en ollut tehnyt sitä, mitä olisi ”pitänyt”. Laki vaikutti sen, että en halunnut lukea Raamattua, ja sitten se tuomitsi minut, mikäli en luku sitä!

Voi kuulostaa kummalliselle, mutta aloin todella nauttia Raamatun lukemisesta sen jälkeen, kun ymmärsin, että minun *ei tarvitse* lukea sitä. Kuinka suuresta osasta lakia uskova on päässyt vapaaksi? Koko laista! Onko olemassa lakia, joka vaatii meitä lukemaan Raamattua tietyn ajan joka päivä? Ei! Miksi me siten luemme sitä? Sen vuoksi, että meillä on *halu* olla yhteydessä Jumalan kanssa Hänen Sanassaan. Armokeskeinen lähestyminen Raamatun tutkiskelua kohtaan synnyttää meissä nälän, kun taas lakihenkinen lähestyminen tekee siitä väsyttävän velvollisuuden, joka meidän on hoidettava. Silloin, kun olin lakihenkinen, olin

sidottu velvollisuuteeni lukea Raamatua, koska se oli asia, joka minun oli tehtävä. Nyt olen vapaa lukemaan sitä, koska se on se, mitä haluan. En ollut vapaa lukemaan Raamatua ennen kuin ymmärsin, että minulla oli vapaus olla lukematta sitä.

Lakihenkisyys ilman elämää

Mikäli sinulle on syntynyt käsitys, että vähätteleen Raamatun merkitystä uskovan elämässä, olet ymmärtänyt minut väärin. Tiedän, että Raamattu puhuu siitä, miten tärkeää on ruokkia itseään päivittäin Jumalan Sanalla. Kuitenkin, jos uskovan päämäärä on ainoastaan lukea Raamatua, hän ei ole ymmärtänyt kokonaisuutta. Meidän pitäisi lukea Raamatua sen vuoksi, että haluamme tuntea Kristuksen läheisemmin, ei siksi, että se on meille vain jokin uskonnollinen velvollisuus.

Uudessa Testamentissa ei ollut ketään, joka olisi antautunut enemmän Raamatun tutkimiseen, kuin sen ajan fariseukset. He

Mikä erottaa kristillisen palvelutyön tyhjästä uskonnollisesta toiminnasta? Elämä!

pystyivät siteeraamaan pitkiä pätkiä Raamatusta ulkomuistista. He tunsivat Raamatun sisällön, koska he hikoilivat sen parissa päivittäin. Jeesuksella oli kuitenkin jotain sanottavaa heidän tavastaan tutkia Raamatua: "Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta; ja te ette tahdo tulla minun tyköni, *että saisitte elämän* (Joh. 5:39–40, kursivointi minun). Jeesus sanoi, että heidän lähestymistapansa oli ainoastaan teoreettista kurinalaisuutta. He tunsivat Raamatun mutta heidän tyhjiä, uskonnollisissa menetelmissään ei ollut mitään elämää.

Fariseusten lähestymistapa Raamatua kohtaan ei eroa millään tavoin joidenkään nykyajan kristittyjen lähestymistavasta kristityn elämään kuuluvia toimintoja kohtaan. On ihmisiä, jotka käyvät seurakunnassa, saarnaavat, opettavat raamatuntutunneilla, laulavat, rukoulevat, maksavat kymmenyksiä ja tekevät kymmeniä muita asioita, joita he ajattelevat Jumalan heiltä odottavan *ilman että mukana on hiukkaakaan hengellistä elämää*. Kyseessä voi olla seurakunnallinen palvelutyö mutta voiko sitä nimittää *kristilliseksi* palvelutyöksi? Mikä erottaa kristillisen palvelutyön tyhjästä uskonnollisesta toiminnasta? *Elämä!* Nykyajan seurakunnassa on paljon toimintaa, jossa ei ole todellista elämää mukana. Monet uskovat yrittävät kovasti tehdä Jumalalle työtä seurakunnassa, ja kuitenkin he eivät löydä siitä minkäänlaista iloa. He ovat keskityneet oikeiden asioiden *tekemiseen* mutta ilman Kristuksen elämää, koska heidän näkökulmansa perustuu lakiin.

Silloin, kun ihminen perustaa elämänsä sen varaan, että hänen on suoritettava pitkä lista asioita, hän tuntee lopulta itsensä väsyneeksi hengellisesti, tunnetasolla ja myös fyysisesti. Monet jatkavat kuitenkin uskonnollisen myllyn pyörittämistä, koska he uskovat sen olevan sitä, mitä Jumala heiltä haluaa. He tietävät, että heidän seurakuntansa odottaa sitä. Niinpä he jatkavat palvelamista, vaikka kokevat olonsa toivottomaksi ja tyhjäksi. He toimivat kuin olisivat edelleen lain alla. He ovat sidottuja tekemään sen, mitä he ajattelevat, että heidän täytyy tehdä, ja virheellisesti he kutsuvat sitä "kristilliseksi elämäksi".

Silloin, kun huomiomme on siinä, mitä meidän pitää tehdä, huomaamme joutuvamme kamppailemaan tottelemattomuuden kanssa. Koemme olevamme sidottuja tekemään tiettyjä asioita. Kun alamme päivittäin kokea Kristuksen olevan meidän *elämämme*

me, silloin kaikki ne kristilliseen elämään kuuluvat asiat, joita aikaisemmin pidimme lakina, tulevat luonnolliseksi ilmaukseksi ja kanaviksi, joiden kautta Hänen elämänsä virtaa. Emme ole enää sidottuja lakiin. Kuolimme laille silloin, kun vanha luontomme kuoli yhdessä Kristuksen kanssa. Olemme nyt sidottuja vain yhteen ainoaan—Herraan Jeesukseen. Paavali selittää meidän vapauttamme laista seuraavasti:

Vai ettekö tiedä, veljet—minä puhun lain tunteville—että laki vallitsee ihmistä, niin kauan kuin hän elää? Niinpä sitoo laki naidun vaimon hänen elossa olevaan mieheensä: mutta jos mies kuolee, on vaimo irti tästä miehen laista. Sen tähden hän saa avionrikkojan nimen, jos miehensä eläessä antautuu toiselle miehelle: mutta jos mies kuolee, on hän vapaa siitä laista, niin ettei hän ole avioirikkoja, jos menee toiselle miehelle. Niin, veljeni, teidätkin on kuoletettu laista Kristuksen ruumiin kautta, tullaksenne toisen omiksi, hänen joka on kuolleista herätetty, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle (Room. 7:1 - 4).

Kristitty on kuoletettu laille! Vanha ihmisemme eli lain alaisuudessa, mutta huomasimme jo neljännessä luvussa, että meidän vanha ihmisemme—se henkilö, joka me olimme aikaisemmin—on kuollut! Elämä, joka meillä nyt on, on Kristuksen elämä. Elämme nyt uuden lain mukaan, jonka nimi on *elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa*.

Elämä uudessa laissa

Ihminen, joka pitäytyy sääntöjen noudattamiseen, kokee jat-

kuvaa turhautumista. Lain tarkoitus on osoittaa, että oikea suhde Jumalan kanssa ei tule ulkoisia sääntöjä noudattamalla. Nyt elämme uudessa laissa, joka ei perustu ulkoisiin käskyihin vaan ennemminkin sisäiseen haluun. Kun ymmärrämme, että Kristus on meidän elämämme, silloin Hänen halajamisensa meidän siimmässämme motivoivat meitä. Tahdomme *tehdä* niitä asioita, jotka kirkastavat Jumalaa. Elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa motivoi meitä ja antaa meille voiman elää jumalallista elämää. Huomiomme ei ole elää sääntöjen noudattamisessa vaan suhteessamme Häneen. “Sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista” (Room. 8:2).

Lakihenkisyys aktivoi “synnin ja kuoleman lain”, koska laki herättää halun syntiin (Room. 7:5) ja synti johtaa kuolemaan (Room.6:23). Näin ollen henkilö, joka omaksuu lakihenkisen lähestymistavan uskonelämää kohtaan, ei voi *koskaan* saavuttaa voittoa sen kautta, että yrittää pitää lain. Tappion todennäköisyys lisääntyy suhteessa meidän ponnisteluihimme elää uskonelämää sääntöjä noudattamalla. Laki voi osoittaa meille, mitä meidän tulee tehdä, mutta se ei voi tehdä meitä kykeneviksi täyttämään tuota vaatimusta. Ainoa asia, jonka laki voi meille antaa, on tuomiontunne, joka seuraa epäonnistumisistamme. Lakia kutsutaan Raamatussa 2. Kor. 3:7 “kuoleman viraksi” ja jakeessa yhdeksänsä sitä kutsutaan “kadotustuomion viraksi”. Olemme kuolleet sääntöjen järjestelmälle, ja olemme uudestisyntyneet ylihuonnolliseen armosuhteeseen! Aivan kuten Watchman Nee sanoo:

Armo tarkoittaa, että Jumala tekee jotakin minulle; laki tarkoittaa, että minä teen jotakin Jumalalle. Jumalalla on

tiettyjä pyhiä ja vanhurskaita säädöksiä, jotka Hän laittaa päälleen: se on laki. Jos nyt laki tarkoittaa sitä, että Jumala vaatii minulta jotakin niiden täyttämiseksi, silloin vapautus laista tarkoittaa, että Hän ei enää vaadi sitä minulta vaan Hän tekee sen itse. Laki merkitsee, että Jumala vaatii minua tekemään Hänelle jotain; vapautus laista merkitsee, että Hän myöntää minulle vapautuksen sen suorittamisesta ja armossaan tekee sen itse. *Minun ei tarvitse tehdä Jumalalle mitään*: sitä on vapautus laista.¹

Tämä totuus iskee lujaa lakihenkisen ihmisen ajatusrakennelmia vastaan. Minulta kului useita vuosia siinä, että yritin tehdä jotakin Jumalalle. Mikä helpotus onkaan huomata, että Jumala ei ole kiinnostunut siitä, mitä me voimme tehdä Hänelle. Hän voi tehdä mitä tahansa, mitä Hänen on saatava kuntoon. Hän ei halua sitä, mitä me voimme tehdä—Hän tahtoo vain meidät! Kun Kristus saa ilmaista elämänsä meidän kauttamme, silloin kyseessä on yliluonnollisen elämän suorittama palvelutyö, ei jokin uskonnollinen rutiini, joka jättää meidät turhautuneiksi ja tyytymättömiksi.

Kristillisen elämän ydin ei ole *tekemisessä* vaan *olemisessa*. Kristillinen elämä on Kristuksen elämää. Huomiomme on henkilöissä, ei uskonnollisten toimintojen suorittamisessa. Kun huomaamme elämässämme vaikuttavan elämän Hengen lain Kristuksessa Jeesuksessa, hyvät teot ovat seurausta Hänen elämänsä virtaamisesta meistä ulos. Ne eivät ole seurausta siitä, että olemme luovuttaneet ponnistelumme Jumalalle. *Raamatun Amplified-käännös* ilmaisee asian näin:

Haluan kysyä teiltä tämän kysymyksen: Saitteko Pyhän Hengen sen seurauksena, että olitte kuuliaisialle ja teit-

te lain tekoja, vai sen vuoksi, että te kuulitte [evankeliumin sanoman] ja uskoitte [sen]? [Tapahtuiko se lain rituaalisen noudattamisesta vai uskon sanomasta?] Oletteko niin hölmöjä ja niin järjettömiä ja niin typeriä? Aloittuamme [uuden elämännen hengellisesti] [Pyhän] Hengen kanssa, pyrittekö nyt täydellisyYTEEN lihassa [luottamalla lihaan]? (Gal. 3: 2-3).

Hyvä kysymys! Ainoa asia, jonka teimme tullessamme uskoon, oli se, että turvasimme Kristukseen. Odottaako Jumala meiltä jotain muuta nyt, kun olemme uskossa? Onko mahdollista, että kun tiettyjen sääntöjen noudattamisella ei ollut mitään tekemistä pelastumisen kanssa, niistä tuleeikin hyvin tärkeitä sen *jälkeen*, kun olemme pelastuneet? Ei tietenkään! Miksi sitten monet kristityt uskovat, että heidän täytyy aina uudelleen ja uudelleen luovuttaa itsensä Jumalalle ja alkaa noudattaa Hänen sääntöjään? Se tapahtuu siksi, että saatana tietää, että paras tapa saada uskovat tappiolle on saada heidät uskomaan, että lain noudattaminen on tie voittoon.

Lain täyttäminen on *sinulle* mahdotonta. Jos todella tahdot elää jumalallista elämää, sinun huomiosi tulee olla kiinnitettynä Häneen. Ei seurakuntaan, ei uskonnolliseen toimintaan, ei moraalisesti hyvään elämään, ei Hänen käskyjensä noudattamiseen. Ainoastaan Häneen! Ainoa, joka voi elää Kristus-elämää, on Kristus. Voit luovuttaa itsesi aina vain uudelleen Hänelle, mutta loppujen lopuksi kyseessä on edelleen *oma itsesi*, joka yrittää elää Jumalalle. Itse tekeminen on lakihenkisyyden ydin. Ei ole mitään mieltä rukoilla, että Jumala auttaisi sinua elämään Hänelle. Se voi olla *sinun* päämääräsi, mutta se ei ole *Hänen* päämääränsä. Hän haluaa elää omaa elämänsä sinun *kauttasi*.

Ristin kautta [Jumala] on irrottanut meidät vanhoista luonnollisista mahdollisuuksistamme, jotta me voisimme elää toisen Henkilön elämää. On selvää, että Jumalan näkökulmasta katsoen ihminen on omistanut jumalallisen elämän siitä hetkestä lähtien, kun hän uudestisyntyi ylhäältä. Mutta aivan niin kuin Jumala on ilmestyksen kautta osoittanut veren sovittavan ja anteeksiantavan voiman, tai sen, miten olimme Kristuksen kanssa yhteen liittyneinä yhtäläisessä kuolemassa päästäksemme vapauteen, aivan samoin meidän on saatava ilmestys siitä, että meidät on leikattu irti vanhoista, luonnollisen elämän mahdollisuuksista. Nyt meidän on määrä elää ja liikkua toisen Henkilön mahdollisuuksissa.²

Sinusta vaikuttaa ehkä oudolta se, että huomiosi ei pidä olla Jumalan lakien noudattamisessa. On kuitenkin niin, että jos annat Kristuksen päivittäin ilmaista itsensä sinun elämästäsi, silloin elämäntapasi on Jumalan mielen mukainen. Jeesus ei rikkonut lakia ollessaan täällä 2000 vuotta sitten. Hän täytti lain, ja Hän tekee saman edelleen, kun annat Hänen elää elämänsä kauttasi.

Oletko uskovana käyttänyt elämäsi siihen, että olet yrittänyt toteuttaa Jumalaa? Miten hyvin olet onnistunut? (Jos ajattelet, että olet onnistunut ihan hyvin, sinun olisi parasta tarkistaa Jumalan vanhurskaat vaatimukset). Jos olet kiinnittänyt huomiosi lain noudattamiseen saadaksesi voiton, olet kokenut valtavaa turhautumista uskonelämässäsi. Se on juuri sitä, mitä lain on tarkoitus saada aikaan elämässäsi. Saatat ajatella, voiko *kukaan* elää sen mukaan. Kyllä, on eräs, joka voi. Ja Hän tekee sen, kun viimein luovut omista yrityksistäsi ja annat Hänen tehdä sen sinun kauttasi.

Älä kuitenkaan kuvittele, että sinä vain leijaillet passiivisesti voi-

tosta voittoon ilman minkäänlaisia taisteluja. Silloin, kun Jumala ensimmäisen kerran antoi minulle ilmestyksen totuudesta koskien uutta elämää, koin olevani kuin vastasyntynyt kristitty, joka ei voinut kuvitellakaan minkään kiusauksen enää koskaan kohtaavan itseään. Elin tunne-elämässäni jonkin aikaa vuorenhuipulla, ja vanhat ajatusrakennelmat tuntuivat silloin kovin kaukaisilta. Ei kuitenkaan kestänyt kovin kauan, kun minulle selvisi, että vaikka vanha ihmiseni olikin kuollut, lihani oli edelleen hyvin tiiviisti kanssani. Oli aika tulla pois yläsalista ja oppia, miten Jumala haluaa toimia lihallisten käyttäytymismallieni suhteen, joita elämäni aikana olin itselleni kehittänyt.

Voitto on lahja

Tein kaiken voitavani, jotta olisin kokenut voiton elämässäni, mutta mikään ei tuntunut auttavan. En tiennyt, että vain oman kuolemani kautta, ei tekojeni kautta, voitto olisi mahdollinen. Minulla, kuten kaikilla kristityillä, oli vilpiton halu kirkastaa Jumalaa. Tuo halu kuuluu erottamattomasti jokaisen uskovan uuteen luontoon. Olemuksemme syvin kaipausta on saada ilmaista Jumalan vanhurskautta. Uskova, jonka elämäntapa on ristiriidassa Kristuksen pyhän luonnon kanssa, kokee väistämättä olonsa ahdistuneeksi. Syntiä tekevä kristitty käyttäytyy tavalla, joka on hänelle luonnon. Henki on meidän olemuksemme ydin, ja hänen tasolla meidät uskovat on tehty vanhurskaiksi. Niinpä mikäli uskova tekee syntiä, hän toimii vastoin omaa luontoaan. Joka keräta, kun ihminen käyttäytyy luonnottomasti, hän tietää tekevänsä väärin. Synnin tekeminen voi tuottaa hetken kestäväää ja pinnallista tyydytystä, mutta uskovan elämässä sitä seuraa levottomuus. Sellaisia ihmisiä, joilla ei ole Kristuksen luontoa, ei synnin tekeminen häiritse lainkaan. He tekevät sitä, mikä tulee luonnotaan.

Tarkoittaako se sitä, että uskovan elämä on synnitöntä täydellisyttä? Ei tietenkään. Vanha luontomme kuoli Jeesuksen kanssa ristillä, mutta on olemassa toinenkin este voittoelämälle, ja meidän tulee ymmärtää se. Vaikka vanha ihmismme onkin kuollut,

meidän lihamme on silti edelleen vihollisemme, joka meidän on päivittäin kohdattava. Aikaisemmassa luvussa me määritimme *lihan* "sellaiseksi tavaksi tai tottumukseksi, jota käytämme yrittäessämme täyttää omat tarpeemme erillään Jeesuksesta Kristuksesta". Lihan teko voi olla jotain selkeästi pahaa, kuten esimerkiksi, jos ihminen tekee aviorikoksen tyydyttääkseen seksuaalisia tai tunneperäisiä halujaan. Toisaalta lihan teko voi pukeutua hyvinkin kunnialliseen asuun, kuten vaikka, jos ihminen opettaa upein sanakääntein Raamattua, jotta voisi palvelutyönsä kautta saada arvostusta ja kunnioitusta. *Lihassa vaeltaminen tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että ihminen elää elämää, jossa ei luota Kristukseen kaiken lähteenä.*

Kaikki me olemme rakentaneet lihallisia toimintatapoja. Olemme oppineet toimimaan tavalla, joka minimoi riskin joutua vaikeisiin olosuhteisiin, ja maksimoi mahdollisuuden saada kiitosta itselleen. Ennen kuin ymmärrämme todellisuuden siitä, että Kristus on meidän elämämme, meidän elämässämme vaikuttavat juuri tuollaiset lihalliset käyttäytymismallit. Yksi väistämätön seuraus lihallisesta elämäntavasta on se, että meidän hengellinen elämämme on epävakaata vuoristorataa.

Liha ja palveleminen

Ilman selkeää ymmärrystä siitä, miten liha vaikuttaa meidän elämässämme, koko käsityksemme voitossa vaeltamisesta vääristyy. Monien vuosien ajan oma arvioni hengellisestä tilastani oli, että olin joko "lähellä Jumalaa" tai "kaukana Herrasta". Kun koin olevani tappiolla, päättelin, että olin poissa Herran yhteydestä ja minun olisi palattava takaisin Hänen läheisyyteensä. Ennen kuin ymmärsin, että Kristus on minun elämäni, olin tuomittu jatku-

vaan tappioon. Silloin kun koin olevani lähellä Jumalaa, käytin energiani siihen, että tein Jumalalle kaikki mahdolliset asiat, jotka vain osasin. Silloin, kun koin olevani poissa Herrasta, oloni oli surkea. Itesyytösten kasvaessa tulin lopulta siihen pisteeseen, että antauduin jälleen Herralle ja aloin ahkeroida taas samojen asioiden tekemisessä.

Olin maanis-depressiivinen kristitty! Oletko kokenut tämän kaltaista vääristynyttä kristillisyyttä? Koin olevani lähellä Jumalaa tehdessäni asioita, joita luulin Hänen odottavan, ja kaukana Hänestä silloin, kun laiminlöin noiden velvollisuuksien suorittamisen. Totuus kuitenkin on, että Jumala ei ole meistä koskaan kauempana tai meitä lähempänä. Jos Kristus on aina meissä ja me olemme Hänessä, miten voimme koskaan päästä sen lähemmäksi? Meistä voi *tuntua* siltä, että olemme kaukana Jumalasta, mutta Jeesus Kristus on aina meidän sisimmässämme, ja Hän on luvannut, ettei Hän jätä eikä hylkää meitä.

Voittoisa uskonelämä ei ole mitään vähempää, kuin Kristuksen elämä, jonka Hän ilmaisee Jumalan lapsen kautta. *Mikä tahansa toiminta, joka ei perustu siihen, että Jeesus elää elämäänsä meidän kauttamme, on lihasta.* Tuo antaa aiheen olettaa, että on jopa mahdollista, että teemme ahkerasti asioita Jumalalle, vaikka nuo kaikki asiat perustuvatkin lihamme voimaan. *Uusi elämä tarkoittaa, että laitamme luottamuksemme Hänen mahdollisuuksiinsa, emme omiimme.* Lihallinen elämä tarkoittaa luottamuksen laittamista siihen, mitä minä osaan. On mahdollista saada paljon arvostusta innoituksen ja Kristuksen palvelemisen vuoksi ja kuitenkin turvata kaikessa lihaan. Jumala ei halua auttaa *meitä* elämään kristittyinä elämää tai tekemään kristillistä palvelutyötä. Hän tahtoo tehdä sen itse—meidän *kauttamme.* Major Ian Thomas on sanonut:

Ei ole mitään niin kuvottavaa tai surkuteltavaa kuin liha, joka yrittää pyhityä! Lihalla on kieroutunut halu pyrkiä vanhurskautumaan—mutta vanhurskaus, jonka liha voi saada, on ainoastaan omavanhurskautta; ja omavanhurskaus on aina itsekeskeistä vanhurskautta; ja itsekeskeinen vanhurskaus on aina täynnä itsensä korottamista. Se tuottaa ekstrovertin, ihmisen, jonka on aina saatava huomioita, arvostusta ja kiitosta toisilta. Toisaalta, kun liha epäonnistuu pyrkimyksessään vanhurskautua, itsensä korottamisen sijaan tuleekin itsesääli ja tuloksena on introvertti, itseensä käpertynyt ihminen. Todellinen “ammattilaistapaus” ammattilaisielunhoitajille!

Silloin, kun yritämme tehdä jotain Jumalalle, on kyse aina lihas-
ta! On mahdollista olla täysin vilpittömästi väässä. Usein ihmisen jotakin ja kuitenkin olla vilpittömästi väässä. Usein ihmisen on itse vaikea tunnistaa uskonnollista lihaa, koska toiset uskovat ovat helposti sitä ylistämässä. Uskonnollinen palvelu voi saada aikaan tyytyväisyyttä itseään kohtaan. Tai, se voi myös saada aikaan sen, että ihminen tuntee itsensä hengellisesti ja tunnetasolla lopen uupuneeksi. Jos huomaat olevasi jommassakummassa tilanteessa, Jumala saattaa parhaillaan yrittää osoittaa sinulle ongelmaasi. Monet uskovat ovat väsyneitä, koska he ovat ajatelleet uskonelemän olevan ensisijaisesti työn tekemistä Jumalalle. Mutta asia ei ole niin. Uskonelemässä on ensisijaisesti kysymys läheisestä yhteydestä Jumalan kanssa.

Sisimmässäsi voi olla vilpittön halu saada palvelulla Jumalaa, joka lähtee aidosta kiitollisuudesta sitä kohtaan, että Jeesus on kuollut puolestasi; voit kokea uskavana velvolli-

suutta elää tietyn käyttäytymismallin mukaan, jota on tarjottu sinulle uskonelemän yleisenä “normina”; voit kokea syvästi ympärilläsi olevien ihmisten tarpeet, ja sydämesäsi on ehkä virinnyt pyhä halu toimia Jumalan hyväksi. Kuitenkin, jos kaikki mitä on tapahtunut sinulle on, että olet saanut syntisi anteeksi vastaanotettuasi Pelastajan, joka on kuollut puolestasi ja joka on jättänyt sinut uskoontuloksi *jälkeen* ainoastaan niiden mahdollisuuksien varaan, jotka sinulla oli *ennen* uskoontuloasi, silloin sinulla ei ole muuta mahdollisuutta, kuin “kristillistä” liha ja yrittää opettaa se käyttäytymään jumallisesti.

Se on täysi mahdollisuus! Lihan luonto ei koskaan muutu. Huolimatta siitä, miten paljon yrität pakottaa tai muuttaa sitä, se on edelleenkin läpimätä, vaikka sillä olisi Raamattu kainalossaan, lähetystyön kannatusmaksu kädessään ja evankelinen ilme kasvoillaan!²

Jokainen ihminen, jonka kristillinen elämä on keskittynyt palvelmiseen, on tuomittu elämään turhautuneena. Puhun omasta kokemuksesta. Oli tuskallista huomata, että rakastin palvelutyötäni enemmän kuin Häntä, joka oli kutsunut minut siihen. Ennenmin tai myöhemmin ihminen, jonka elämä pyörii palvelemisen ympärillä, kokee loppuun palamisen. Mikä ihana ilmestys odottaa kaan, kun se päivä tulee—ilmestys siitä, että ihmisen oma voima ja vaivannäkö *voivat* palaa loppuun, mutta Kristuksen elämä ei koskaan pala loppuun! Kristillinen palvelu, joka ei kumpua vaeluksestamme Kristuksen kanssa, ei ole mitään muuta kuin lihaa. Jumala ei voi saada kunniaa lihan teoista, huolimatta siitä, miten Jumalalle luovutettua tuo liha sitten onkin.

Lihja ja synnit

Uskova, joka elää lihan mukaan, huomaa usein, että hänen hengellisessä elämässään on toisinaan paljonkin virtaa ja toisinaan taas hänen akkunsa on täysin tyhjä. Sellainen ihminen etsii jatkuvasti mitä tahansa, mikä antaisi hänelle jälleen "hengellisen latauksen". Olen lukenut kirjoja, osallistunut konferensseihin ja seminaareihin, käynyt herätyskokouksissa, kuunnellut kasetteja ja tehnyt satoja muita asioita saadakseni "ladattua akkuni" Jeesukselle. Oli masentavaa huomata, että elämä, jota elin, imi akkuni tyhjäksi aina nopeammin, kuin pystyin pitämään sen ladattuna. Oletko kokenut saman ongelman? Silloin, kun "hengellisen akkuni" teho oli heikko, huomasiin olevani altis lihallisille syntitöidumuksille. Syntiä tehyäni koin siitä syyllisyyttä enemmän tai myöhemmin, ja pyysin Herraa auttamaan itseäni elämään Hänele. Päätin tehdä kaiken tarvittavan pitääkseni itseni ladattuna.

Uskova ei kuitenkaan koe voittoa synnistä sen kautta, että pitää itsensä ladattuna Jeesukselle. Kristus itse on meidän voimamme syntiä vastaan. Kun annamme Hänen ilmaista elämänsä kauttamme, koemme jatkuvasti voiton kiusausten edessä. On tärkeä huomata tämä ero: Kristus ei anna meille voittoa; sen sijaan, Hän on meidän voittomme! Mieti seuraavia Jumalan antamia lupauksia koskien voittoisan uskonelämän lähdettä:

- *"Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!"* (1. Kor. 15:57). Raamattu sanoo tässä selvästi, että voitto on lahja, joka tulee Jeesukselta Kristukselta. Jos siis meillä on Herrara Jeesus Kristus, silloin meillä on voitto.

- *"Kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun!"* (2 Kor. 2:14). Milloin Jumala kuljettaa meitä voittosaatossa? Aina! Mikä on sen voiton lähde, jota voimme päivittäin kokea? Kristus!

- *"Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton (engl. olemme enemmän kuin voittajia) hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut"* (Room. 8:37). Elämä on ajoittain vaikeaa (jakeet 35 -36), mutta me emme ole vain voittajia—me olemme *enemmän* kuin voittajia Hänen kauttaan!

Ymmärrätkö, mistä tässä on kyse? Emme saa voittoa taistelemalla—sen sijaan me voimme nauttia siitä uskon kautta! Kun me pysymme Kristuksessa ja annamme Hänen elää elämäänsä meidän kauttamme, silloin me elämme voitossa. "Ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme" (1 Joh. 5:4). Miksi uskovat haluaisivat saada hengellisen akkunsa ladattua, kun sisimmässämme on ääretön "voimalaitos", joka voidaan pitää jatkuvasti toiminnassa uskon kautta Häneen?

Kiinnitä katseesi Häneen, älä syntiin!

Takuuvarma tapa kokea lihassa tappio on kiinnittää huomionsa synteihin, joita haluaa välttää. On kuin jos päätetyämme alkaa laihduttaa lukisimme Pizza Hutin ruokalistaa joka päivä vain nähdäksemme, mitä ruokia meidän tulee välttää! Emme saa voittoa lihasta sen kautta, että ajattelemme sitä jatkuvasti. Meidän pakkomielteemme tulee olla Jeesus, ei synti. "Sillä ne, jotka elävät li-

han mukaan, kiinnittävät huomionsa lihallisiin asioihin, mutta ne, jotka elävät Hengen mukaan, hengellisiin. Sillä lihallinen mieli on kuolema, mutta hengellinen mieli on elämä ja rauha“ (Room. 8:5-6, NKJV).

Philip oli tehnyt aviorikoksen useita kertoja viimeksi kuluneiden vuosien aikana. Hän oli kasvanut itse kodissa, jossa hänen vanhempansa elivät niin kutsutussa ”vapaassa liitossa“. Kumpikin toi usein kotiin muita kumppaneita, ja se, mitä noina hetkinä tapahtui, ei ollut mikään salaisuus. Kumpikaan Philipin vanhemmista ei osoittanut rakkautta häntä kohtaan. Ainoa hellyys, mitä hän näki heidän osoittavan kenellekään, oli niitä ihmisiä kohtaan, joiden kanssa heillä oli suhde. Philipin huono käsitys itsestään ja puuttuva malli oikeasta avioliitosta olivat vaikuttaneet hänen ”vapaaseen” elämäntapaansa. Hän oli ottanut Kristuksen vastaan ja hän halusi olla vaimolleen uskollinen, mutta hän oli peloissaan. Useiden vuosien ajan hänet oli ohjelmoitu eroottiseen käyttäytymiseen. ”Minua pelottaa, että lankean samaan elämään uudelleen”, hän sanoi minulle eräänä päivänä. ”En halua sitä, mutta minne ikinä käännyinkin, edessäni on kiusaus”. Estääkseen itseään lankeamasta Philip oli luopunut televisioistaan kaikkien ruudussa näkyvien seksuaalisten ärsykkeiden vuoksi. Häntä huolesti ajatus elokuvissa käymisestä, koska pelkäsi näkemänsä saavan aikaan hänessä vääranlaisen mielentilan. ”En edes voi katsoa joitakin tienvarsimainoksia ajaessani aamuisin töihin“, hän valitti. Hänessä tuntui, kuin olisi kävellyt miinakentällä, jossa hän arvaamatta saattaisi astua suoraan kiusaukseen ja nähdä koko kristillisyytensä räjähtävän kappaleiksi.

Philipin ajattelutapa ei ole mitenkään harvinainen, mutta hän antaa viholliselle enemmän tunnustusta, kuin hän ansaitsisi. Saa-

tana ei voi *saada* uskovaa tekemään syntiä. Mutta sen kaltainen asenne, kuin Philipillä, johtaa syntiin, jos sitä ei oikaista Jumalan totuudella. Raamattu sanoo, että Jumala ”voi varjella teidät lankeamasta” (Juid. 24). Philipin ongelma ei ollut hengellinen heikkous; Kaikkivaltiaan Jumalan ääretön voima oli hänessä. Hänen ongelmansa oli, että hän keskittyi kiusaukseen langeta syntiin, sen sijaan, että olisi keskittynyt Kristukseen. Hän tunnusti suurempaa luottamusta saatanaan kykyyn saada hänet lankeamaan kuin Pyhän Hengen kykyyn varjella hänet lankeamasta.

Jumalan tarkoitus on, että meidän koko elämämme huomion keskipiste on Hänessä. Meidän mielemme on oltava jatkuvasti kiinnitettynä Kristuksen Henkeen. Kun mielemme on Jeesuksen sa, alamme kokea elämää, jota leimaa Jumalan rauha. Jatkuva syntiin keskittyminen antaa meille sisäisen ärsykkeen, joka lopulta johtaa meidät tappioon juuri niiden syntien kohdalla, joita yritämme välttää.

”Vaeltaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä” (Gal. 5:16). Avain lihan voittamiseen on vaeltaminen Hengessä. Kristittyjen keskuudessa on ollut paljon keskustelua Hengessä vaeltamisesta. Hengessä vaeltamisen ydin on se, että annamme Kristuksen Hengen suorittaa vaeltamisen meidän kauttamme. Se on Jumalan asettama järjestys. Me käännämme monesti järjestyksen päinvastaiseksi ja yritämme voittaa lihamme synnilliset halut, jotta voisimme vaeltaa Hengessä. Me emme kuitenkaan pysty puhdistamaan elämäämme voidaksemme tulla hengellisiksi. Ei ole mahdollista tehdä asioita toisinpäin, kuin miten Jumala on sanonut, ja kokea siitä huolimatta voittoa!

Kristuksen elämä meidän sisimmässämme on se, joka antaa meille voiton. Aivan niin kuin Hänen kuolemansa ja ylösnou-

semuksensa on vapauttanut meidät synnin rangaistuksesta, niin myös Hänen elämänsä vapauttaa meidät synnin vallasta, kun me uskollisesti pysymme Hänessä. “Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoo enemmän me pelastumme *hänen elämänsä kautta* nyt, kun olemme sovitetut“ (Room. 5: 10, kursivointi minun).

Olisiko mitään järkeä, että Jeesus ensin *kuolee* syntiemme puolesta, mutta että Hän ei sen jälkeen tarjoaisi meille minkäänlaista mahdollisuutta voittaa syntiä, nyt kun olemme pelastuneet? Me

olemme pelastuneet synnin vallasta *Hänen elämänsä kautta*, joka ilmenee meidän kauttamme. En koskaan enää ajattele, että minun pitäisi saada hengellinen akkuni ladatuksi. Kun me pysymme

Kristuksessa, on kuin kääntäisimme katkaisijasta virran päälle ja annamme Jeesuksen Kristuksen koko voiman virrata meidän kauttamme. Kun valitsemme levon Hänen elämässään, saamme voiton. Kun valitsemme sen, että emme pysy Hänessä, se on kuin kääntäisimme katkaisijasta virran pois ja me epäonnistumme.

Kristuksen elämä on vastaus jokaiseen kiusaukseen. Se on vastaus Philipin heikkouteen aviorikoksen syntiä kohtaan. Kristuksen elämä, joka päivittäin ilmenee hänen elämänsä kautta, varjelee hänet riettaalta elämältä. Hänen tulee vain jatkuvasti valita pysyminen Kristuksessa. Niin kauan, kuin hän tekee sen, Kristus hoitaa tehokkaasti jokaisen vastaan tulevan kiusauksen.

Liha ei muutu

Jonkin aikaa sen jälkeen, kun Jumala osoitti minulle totuuden Kristuksen elämästä minussa, elin tunne-elämässäni vuorenhuipulla. Mutta tuli aika, jolloin lihani nosti jälleen päätään. Ikävä sanoa, mutta lihani ei ole muuttunut yhtään paremmaksi—se on edelleen aivan yhtä rumannäköinen kuin aikaisemminkin. Haluan sinun kuitenkin ymmärtävän, että se näyttää rumalle ainoastaan silloin, kun katson sitä Kristuksen silmien kautta. Niinä aikoina, kun en ole omistunut pysymään Hänessä, liha näyttää itse asiassa hyvinkin houkuttelevalta. Katsotaanpa totuutta silmiin: Jos kiusaus ei ole houkutteleva, mitä ihmeellistä kiusauksessa silloin on? Kyllä, joskus nuo lihalliset rakennelmat ovat houkuttelevia, ja joskus annan edelleen lihalleni periksi. No niin, nyt olen sen sanonut. Älä kuitenkaan tuomitse minua liian hätäisesti—sinun lihasi ei ole yhtään sen parempi. Liha ei muutu paremmaksi kasvassamme uskossa, käydessämme hengellistä sodankäyntiä tai minkään muunkaan asian kautta. Ainoa keino lihalle on vaeltaa Hengessä. Olen huomannut, että kun lepään Kristuksen riittävydessä, minulla on voitto; ja kun en, koen tappion. Se on näin yksinkertaista.

Kun kristityt epäonnistuvat Kristuksessa pysymisessä, he julistavat omaa oikeuttaan elää itsenäisinä Jumalasta riippumatta. Synti tuli maailmaan silloin, kun Aadam ja Eeva valitsivat toimia erillään Jumalasta tottelemattomuuden kautta. Kristityt, jotka eivät pysy Hänessä, elävät jatkuvasti synnissä huolimatta siitä, millaisia tekoja he tekevät. Juuri tuo *riippumaton asenne* tuottaa lo-pulta yksittäiset *synnit*, jotka ovat hedelmä itsessään pysymisestä. Sen vuoksi ei pitäisi olla yllätys, että kristitty tekee syntiä silloin, kun hän ei pysy Kristuksessa. Onko paljon muita vaihtoehtoja?

Mitä jos sanoisin sinulle, että joku mies on hypännyt kymmenkerroksisen talon katolta. Tulisiko mieleesi kysyä: "Putosiko hän?". Sellainen kysymys olisi naurettava. Jokainen, joka hyppää rakennuksen katolta, putoaa painovoimallain vaikutuksesta. Ainoa mahdollisuus, että hän ei putoaisi, olisi se, että suurempi laki astuisi voimaan. Esimerkiksi, jos hänellä olisi riippuliidin, hän ei putoaisi, koska aerodynamiikan laki kumoaisi silloin painovoimallain vaikutuksen. Painovoimalaki ei katoa minnekään, mutta suurempi laki kumoo sen vaikutuksen. Liha toimii aina synnin ja kuoleman lain alaisuudessa. Mutta jos pysymme Kristuksessa, me huomaamme, kuinka elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa tekee meidät kykeneviksi nousemaan lihan kiusausten yläpuolelle.

Emme voi ottaa kunniaa itsellemme voittaessamme lihan, koska voitto jotain, jonka Jumala on meille *antanut*. Saivatko Israelin lapset kunnian voitosta Jerikossa Jumalan murtaessa muurit? Ainoa heidän tekemänsä asia oli se, että he uskoivat, mitä Jumala sanoi siitä, kuinka tuo voitto heille tulisi. He marssivat muurin ympärille aivan niin kuin Jumala oli sanonut, huolimatta siitä, miten vastoin se oli heidän luonnollista ajatteluaan. Tietyllä hetkellä he huusivat voiton huudon, muurit sortuivat ja Jumala antoi heille tuon kaupungin. Mitä olisi tapahtunut, jos he olisivat valinneet oman taistelustrategiansa ja päättäneet olla tottelematta Herraa? He olisivat joutuneet häviölle, huolimatta heidän suunnitelmansa nerokkuudesta ja heidän armeijansa voimasta.

Me saamme voiton uskonelämässämme silloin, kun otamme vastaan Jumalan lahjan uskon kautta. Voisi tuntua järkevältä, että voitto tulee taistelun kautta, mutta voitosta taistelevainen on varmin tapa kokea tappio. Jumala on päättänyt antaa voiton niille,

jotka ottavat sen vastaan uskon kautta Hänen Poikaansa. Kuten Charles Trumbull sanoo:

Suunnaton totuus, jota monet vilpittömät ja antautuneet uskovat eivät edelleenkään ole ymmärtäneet, on se, että pelastus on kaksiosainen lahja: vapaus synnin *rangaistuksesta* ja vapautus synnin *vallasta*. Kaikki uskovat ovat ottaneet Kristuksen vastaan Pelastajanaan, vapautena synnin rangaistuksesta, jonka Jumala on antanut heille täysin lahjana. Mutta monet uskovat eivät ole vielä ymmärtäneet, että he voivat samalla tavalla, samankaltaisen uskon kautta samaan Jumalaan ja Pelastajaan, ottaa vastaan tässä ja nyt vapautuksen synneistään, minkä heidän Pelastajansa on heitä varten valmistanut ristinkuolemansa ja ylösnoususvoittonsa kautta. Vaikka he selkeästi tietävätkin, että heidän omilla ponnisteluillaan ei ole mitään merkitystä, kun on kyseessä vapaus synnin *rangaistuksesta*, heidän syyttäjänsä on pettänyt heidät luulemaan, että heidän omilla ponnisteluillaan on merkitystä heidän nykyisessä taistelussaan synnin *valtaa* vastaan. *Meidän ponnistelumme eivät ainoastaan ole täysin merkityksettömiä taistelussa synnin valtaa vastaan, vaan ne myös tehokkaasti estävät meitä saamasta voittoa.* ...Meidän on tietoisesti hyväksyttävä lahjaksi saatu voitto; me emme saa taistella saadaksemme voiton.³

Silloin tällöin elämässäni koen taistelua synnin ja kuoleman lakia vastaan. Koska olen ymmärtänyt *totuuden*, olen oppinut tunnistamaan tuon merkin ikään kuin punaisena vaatteena. Jumala ei ole suunnitellut meidän joutuvan taistelemaan voitosta. Silloin, kun

me lepäämme Hänessä, me nautimme Hänen elämänsä tuomasta voitosta. On mahdotonta taistella ja levätä yhtä aikaa!

Arvojärjestelmän petollisuus

Aloin todella nauttia elämästäni kristittyinä sen jälkeen, kun olin luopunut kristillisestä arvojärjestelmästäni. Useiden vuosien ajan elämäni oli rakentunut periaatteiden ympärille, joiden uskoin säilyttävän kristinuskon ydinasiat. Sen vuoksi ajattelin noiden arvojen rohkean puolustamisen olevan jalo tehtäväni. Surkuttelin sitä tosiasiaa, että maamme oli luopunut juutalais-kristillisestä etiikastaan. Mutta ymmärrys armossa vaeltamisesta on uudistanut täysin näkemykseni. Tiedostan nyt sen, että minkäänlainen arvojärjestelmä, kristillinen tai jokin muu, ei voi ilmaista kristinuskon ydintä. Elämä, joka rakentuu kristillisten arvojen varaan, on karikatyyri Uuden testamentin kristinuskosta. Ei ole Jumalan tarkeitus, että elämämme perustuu tietynlaiseen *arvojärjestelmään*. Hänen kaipuunsa on, että elämämme perustuu *Hänen Poikaansa Jeesukseen*. Arvot voivat vaikuttaa ihmisen käyttäytymiseen, mutta Jumala ei ole kiinnostunut niiden tuottamista erilaisista elämäntavoista. Hän on kiinnostunut suhteesta. Läheinen suhde Hänen kanssaan saa aikaan Jumalan mielen mukaisen elämän. Keskittyminen käyttäytymiseen ei saa aikaan läheistä yhteyttä Jumalan kanssa tai Jumalan mielen mukaista elämää.

Eedenin paratiisin kaksi puuta

Ajatus elämästä oikeasta ja väärästä koostuvana järjestelmänä juontaa juurensa ihmiskunnan alkuun saakka. Jumalan tarkoitus luodessaan ihmiset oli, että Hän voisi nauttia heistä ilmaisemalla rakastavan luontonsa heitä kohtaan ja heidän kauttaan. Rakaudessaan Hän asetti Aadamin ja Eevan Eedenin paratiisiin ja antoi heille vallan hallita paratiisia ja kaikkea siellä olevaa. Yksi osa vapautta on mahdollisuus valita, sillä missä tuota mahdollisuutta ei ole, ei ole myöskään todellista vapautta. Sen vuoksi Jumala asetti Eedeniin kaksi puuta, joista Aadam ja Eeva saivat valita. Se miten he valitsisivat, vaikuttaisi heidän itsensä lisäksi koko tulevan ihmiskunnan kohtaloon. “Ja Herra Jumala kasvatti maasta kaikkinaisia puita, ihania nähdä ja hyviä syödä, ja elämän puun keskelle paratiisia, niin myös hyvän- ja pahantiedon puun (1. Moos. 2:9).

Elämän puu. Elämän puu on kuva Herrasta Kristuksesta. Yleinen periaate Raamatun selittämisesä on, että Vanha Testamentti ymmärretään Uuden testamentin antaman ilmestyksen valossa. Uusi testamentti ilmoittaa useaan kertaan, että Jeesus on elämä. Se, että uskovalla on iankaikkinen elämä, johtuu siitä, että Kristus elää hänen sisimmässään. Ottaessamme vastaan Hänet otamme vastaan elämän! Jeesus sanoi, että hän on tullut, jotta meillä olisi elämä (Joh. 10:10). Kun pysymme Hänessä, Hänen elämänsä virtaa meistä kuin elämän veden virrat. Ei ole kyse meidän ponnisteluistamme saada Jumalan elämä virtaamaan kauttamme. Hänen elämänsä virtaa meistä luonnostaan, kun pysymme Hänessä.

Jumalan tarkoitus oli, että Aadam ja Eeva eläisivät Hänen elämänsä kautta jokaisena päivänään. Niin kauan, kuin Hän oli heidän ainoa lähteensä tässä maailmassa, koko kysymys oikeasta ja

väärästä ei koskaan noussut esiin. Ihmiskunnan ongelmat alkoivat toisesta puusta syömisen jälkeen.

Hyvän- ja pahantiedon puu. Jumala laittoi puutarhaan valtavan määrän puita. Oli ainoastaan yksi puu, josta Aadam ja Eeva eivät saaneet syödä. Se oli hyvän- ja pahantiedon puu. Kielto oli heidän omaksi parhaakseen. Muista, että Jumala oli luonut myös tuon puun. Hän halusi antaa heille valinnan mahdollisuuden, koska ilman sitä ei ole vapautta. Jumala halusi heidän valitsevan Hänet. Se takaisi heille iankaikkisen elämän. Jumala sanoi Aadamille ja Eevalle, että sinä päivänä, kun he söisivät hyvän- ja pahantiedon puusta, he kuolisivat.

Valinta oli hyvin selvä—elämä tai kuolema. He voisivat jatkaa elämänsä täydellisessä riippuvuussuhteessa Jumalaan tai valita elää Hänestä riippumattomina. Saatana vakuutti Eevan siitä, että Jumala yritti pidättää heiltä jotakin hyvää, ja niin hän maistoi kiellettyä hedelmää. Aadam toimi samoin, ja yhtäkkiä heidän molempien silmät avautuivat. Ensimmäistä kertaa he tulivat tietoisiksi hyvästä ja pahasta. Siitä hetkestä alkaen heidän elämänsä jokainen teko arvioitaisiin oikeaksi tai vääräksi. Se ei kuitenkaan ollut Jumalan alkuperäinen suunnitelma. Hän kaipasi sitä, että he olisivat yksinkertaisesti antaneet Hänen olla heidän elämänsä lähde ja auktoriteetti.¹

Takaisin nykyaikaan

Palataanpa nyt takaisin 2000-luvulle. Seurauksena Aadamin ja Eevan symmistä heidän jälkeläisensä elävät edelleen tuosta valinnasta johtuvan ongelman kanssa. Jokainen yhteiskunta määrittää oikean ja väärän omien standardiensa mukaan, ja ihmiset tuomittelevat sen mukaan, miten sopuissuhteissa heidän elämänsä on noi-

den standardien kanssa. Jumalan tarkoitus ihmiskuntaa kohtaan ei ole kuitenkaan muuttunut siitä, mitä Hän alun pitäen suunnitteli Eedenin puutarhassa. Edelleenkin Hän haluaa meidän löytävän lähteemme Hänen elämästään, ei laista, joka määrittää oikean ja väärän.

Silloin kun meistä tulee kristittyjä, me saamme Jeesuksen Kristuksen jumalallisen elämän. Pysyessämme Hänessä Hänen elämänsä virtaa meistä tuottaen vanhurskaan elämäntavan. Ennen kuin ymmärsin, että Kristus on minun elämäni, koko elämäni leimasi oikean ja väärän pakkomielle. On kuitenkin niin, että jos ihminen ei pysy Kristuksessa, hänen *jokainen tekonsa on väärä*. Hänessä pysyminen tarkoittaa uskossa vaeltamista; se, että emme pysy Hänessä, tarkoittaa vaeltamista lihassa. Aina tehdessämme asioita, jotka ovat lähtöisin itsestämme, kyseessä on synty, näyttipä se miten hyvälle tahansa. Juuri sitä Paavali tarkoitti sanoessaan: "Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä" (Room. 14:23). Silloin, kun emme ole pysyneet Kristuksessa, synty ei ole ongelman juuri vaan seurausta siitä, että olemme eläneet itseriittoisuudessa irrallaan Kristuksesta.

Nykyajan kristityt käyvät loputtomia keskusteluja oikeasta ja väärästä. Onko kristityn luvallista juoda viiniä? Entäpä drinkki ravintolassa? Saako kristitty kuunnella rock-musiikkia, esimerkiksi Guns 'n' Roses? Entä country-laulaja Garth Brooks? Voivatko kristityt käydä katsomassa vain aikuisille sallittuja elokuvia? Entä elokuvat, joissa kiroillaan tai käytetään alatyylin ilmaisuja? Listaa voisi jatkaa loputtomiin. Kun ymmärrämme, että elämämme tulisi ilmaista Kristuksen elämää, huomaamme kysyneemme väärät kysymykset!

Myös sellainen hyväksyttävä käytös, joka ei ilmaise Kristus-

ta meissä, on syntiä. Muista, että puu oli hyvän- ja pahantiedon puu. Kristityt ovat nopeita käsittämään, että inhimillinen hyvyys, jota ei-uskova osoittaa, ei merkitse Jumalalle mitään. Room. 8:8 sanoo: "Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset." Miksi? Koska heidän elämänsä on riippuvaista ainoastaan heidän omista luonnollisista kyvyistään, ei uskosta Kristukseen. "Ilman uskoa on mahdoton olla [Jumalalle] otollinen" (Heb. 11:6). Inhimillinen hyvyys ei tee Jumalaan vaikutusta, koska kyse ei ole mistään muusta kuin omavanhurskaudesta. Myös silloin, kun uskovan elämä on riippuvaista ainoastaan hänen omista luonnollisista kyvyistään, hänen hyvät tekonsa edelleenkin eivät ole muuta kuin omavanhurskauden osoittamista. Ymmärrätkö ongelman? Hedelmä tulee väärästä puusta.

Kysy oikea kysymys

Kristityn ensisijainen kysymys ei ole "Onko tämä asia luvallista minulle?" vaan "Pysynkö tällä hetkellä Kristuksessa?" Pelastumaton ihminen arvioi käyttäytymistään oikean ja väärän perusteella, mutta uskovan elämän tulisi virrata Kristuksen todellisuudesta. Jos uskovan elämä rakentuu arvojen varaan, ei hänen ja ei-uskovan elämäntavassa ole juurikaan eroa. Monet ei-uskovat ilmaisevat myös tahtovansa elää Kultaisen säännön tai Kymmenen käskyn mukaan.

Äskettäin näin tienvarsimainoksen, johon oli painettu Kymmenen käskyä. Niiden alapuolella oli teksti: "Kymmenen käskyä—Jumalan keino Amerikan pelastamiseksi!" Se saattaa

Vastaus hukkuvalle ihmiskunnalle ei ole tarjota heille arvoja, joiden mukaan elää. Vastaus on Kristus.

kuulostaa hyvältä, mutta se ei ole totta. Kymmenen käskyä osoittavat ne moraaliset periaatteet, jotka heijastavat Pyhän Jumalan vanhurskasta luontoa. Kuitenkin ainoa asia, jonka Kymmenen käskyä voivat Amerikan suhteen saada aikaan, on tuomio ja kuolema. Lain tarkoituksena on saada aikaan tarpeen tiedostaminen. Se voi diagnosoida hengellisen sairauden, mutta se ei tarjoa siihen kerrassaan mitään parannuskeinoa. Tienvarsimainoksen tekstin ollessa oikein siinä pitäisi lukea: "Jeesus Kristus—Jumalan keino Amerikan pelastamiseksi!" Se, että yritämme tehdä kansakunnasta vanhurskaan lakiin perustuvien arvojen kautta, olipa kyseessä sitten vaikka Kymmenen käskyä, on täysin turhaa. Voiko yksikään kansa pitää Jumalan käskyjä ilman Kristusta? Mitä kykyjä ihmisillä itsessään olisi niiden noudattamiseen? Vastaus hukkuvalle ihmiskunnalle ei ole tarjota heille arvoja, joiden mukaan elää. Vastaus on Kristus. Koskeeko se ainoastaan pelastumattomia ihmisiä? Onko mitään järkeä ajatuksessa, jonka mukaan ei-uskova ihminen ei voi pelastua arvojen kautta, mutta sitä vastoin uskovalle niiden mukaan eläminen onkin ensiarvoisen tärkeää?

Miksi sinun pitäisi luopua arvoistasi!

Suosittelen lämpimästi sinua luopumaan kristillisistä arvoistasi. Se voi kuulostaa sinusta hätkähdyttävältä väitteeltä, mutta haluan ravistella sinua kohtaamaan asian vakavasti. En halua saada aikaan moraalista anarkiaa. En myöskään väitä, että sillä miten elät, ei olisi mitään merkitystä. Se, mitä haluan sanoa, on että Jumala ei ole tarkoittanut sinua elämään niin, että kiinnität huomiosi tiettyjen moraalisten arvojen mukaan elämiseen. Jumala ei koskaan suunnitellut elämäsi perustuvan periaatteeseen oikeasta ja väärästä. Sellainen on tuhoisaa monessakin mielessä.

Pakkomielle oikeasta ja väärästä tekee ihmisestä itsekeskeisen sen sijaan, että hän olisi jumalakeskeinen. Ennen syntyinlankeemusta hyvä ja paha eivät olleet Aadamille ja Eevalle millään tavoin merkityksellisiä. Heidän huomionsa ei ollut heidän omassa käyttäytymisessään; sen sijaan heidän elämänsä perustui suhteeseen Jumalan kanssa. Käyttäytymiseen keskittyminen olisi tehnyt heistä itsekeskeisiä. Jumala halusi, että heidän huomionsa on Hänessä. Syntyinlankeemuksensa jälkeen he tulivat yhtäkkiä tietoisiksi omasta identiteetistään Jumalasta irrallaan. Siihen asti he olivat olleet niin jumalakeskeisiä, etteivät he olleet tiedostaneet edes omaa alastomuuttaan. Suoraan sanottuna, he eivät olleet vilkkaiseetkaan itseään. Kun he söivät hyvän- ja pahantiedon puusta, heistä tuli itsekeskeisiä. He alkoivat arvioida omaa olemustaan, toimintaansa ja asenteitaan. Heidän katseensa ei ollut enää Jumalassa vaan heissä itsessään.

Sitä juuri saa aikaan keskittyminen hyvään ja pahaan. Ennen kuin ymmärsin, mitä on vaeltaminen armossa, käytiin huomattavasti energiaa ja aikaa itseni tarkkailuun. Luokittelin jokaisen sanan, ajatuksen ja teon oikeaksi tai vääräksi. Kun huomasi saaneeni enemmän merkintöjä "väärin" -sarakeeseen, aloin kokea syyllisyyttä, eikä mikään varasta iloa kristittyyn elämästä yhtä tehokkaasti kuin syyllisyys. Enää en arvioi elämäni oikean ja väärän tehdessäni on koko kysymys oikeasta ja väärästä muuttunut epäolennaiseksi. Kun minä pysyn Kristuksessa, Hänen asenteensa ja tekonsa tulevat esiin minun kauttani. Kun epäonnistun Hänessä pysymisessä, tekoni eivät merkitse Jumalalle mitään, vaikka ne olisivat sekoitus Billy Grahamia ja Äiti Teresaa!

Huomaatko analysoivasi itseäsi? Vance Havner puhuu ihmis-

koska se on *suorituskeskeistä*. Pelastumattomat ihmiset eivät voi omaksua moraalisia arvoja, eivät edes kristillisen yhteiskunnan tarjoamia arvoja. He voivat rakentaa elämänsä inhimillisen hyvyyden periaatteiden varaan ja ehkä jopa onnistua siinä.

Uskovien sen sijaan ei tulisi rakentaa elämänsä minkäänlaisten periaatteiden varaan. He eivät ole mukana jossakin rakennusprojektissa. Heidän päämääränsä ei ole moraalisesti oikea elämäntapa vaan *ihmeeseen* perustuva elämäntapa! Heidän tulee levätä Kristuksessa ja antaa Hänen ilmaista elämänsä heidän kauttaan. Kun he pysyvät Kristuksessa, Jeesuksen jumalalliset hyveet tulevat esiin heidän asenteissaan ja teoissaan.

Ymmärrätkö nyt, että oikein eläminen ei ole uskovalle päämäärä, jota kohti pyrkii? Ei-uskovat haluavat usein juuri sitä. Oikeiden asioiden tekeminen voi olla seurausta oikeasta arvojärjestelmästä, mutta *vanhurskas* elämä on lähtöisin Kristuksesta, joka ilmaisee jumalallisen luontonsa meidän kauttamme. Uskovalle pelkkä oikein eläminen on huono päämäärä. Ihminen, jonka sisimmässä on Kristuksen jumalallinen luonto, kykenee paljon parempaan!

Huomaatko, miten inhimilliset arvot voivat estää sinua koke-masta Kristuksen elämän ilmenemisen itsesi kautta? Kun poikani Andrew oli noin viisivuotias, lähdin yhdessä hänen kanssaan ostamaan hänelle kenkiä. Hän sovitti jalkaansa yhtä paria kävely-kenkiä, joista piti. Tarkistin kengän koon, ja huomasin varpaiden ja kengän kärjen väliin jäävän reilusti tilaa. "Miltä kenkä tuntuu?", kysyin. "Hyvältä", hän vastasi. Koska olimme molemmat vakuuttuneita siitä, että kengät olivat hyvät, ostin ne ja lähdimme kotiin.

Muutaman päivän kuluttua Andrew alkoi valittaa, että uudet kengät puristivat häntä varpaista. Melanien tarkistaessa kengät

hän huomasi kengän kärjen olevan aivan varpaissa kiinni. "Steve, nämä kengät ovat liian pienet!", hän sanoi minulle "tiedän, että minun olisi pitänyt hoitaa asia itse" -äänellä, jollaista vaimot joskus käyttävät. "Mutta minä tunsin, missä kohtaa hänen varpaansa olivat, ja kengät vaikuttivat minusta aivan sopivilta", minä vastasin. Kääntyen Andrewn puoleen sanoin: "Kuules nyt, sinähän sanoit, että ne tuntuvat hyviltä." Hän vastasi: "Niin ne ovatkin, kun pidän varpaani kippurassa."

Arvot sopivat kristitylle aivan yhtä hyvin. Ne tuntuvat ihan hyviltä silloin, kun "pidät varpaasi kippurassa". Ollessani laki-henkinen, korostin arvojen tärkeyttä. Halusin löytää niistä oikean kristillisen koon ja käyttää niitä, mutta koskaan ne eivät oikein tuntuneet sopivilta. Löydettyäni armon, olen huomannut, kuinka epämukava olo minulla oikeastaan oli noina vuosina. Tuntuuko sinusta, että käyttämäsi koko ei ole sopiva, huolimatta siitä, kuinka kovasti yrität elää kristillisten arvojen mukaan? Potkaise kengät jalastasi, ja juokse paljain jaloin Hänen armonsa niityllä! Hän pitää huolen siitä, että et astu väärin paikkoihin.

Pakkomielle oikeasta ja väärästä painottaa lakia elämän sijaan. Oikean ja väärän määritelmä perustuu Jumalan lakiin. Lain kautta ihminen ymmärtää eron oikean ja väärän välillä. Apostoli Paavali sanoo, että hän ei olisi koskaan tullut tietämään, mikä on väärää ilman lakia. "Syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten, kuin lain kautta; sillä en minä olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: 'Älä himoitse'" (Room. 7:7).

Ilman lakia ihmisellä ei ole välinettä, jolla mitata oikeaa ja väärää. Oikean ja väärän periaate kuuluu erottamattomasti Jumalan lakiin. Niitä kahta ei voi erottaa toisistaan. Paavali menee jopa niin pitkälle, että hän sanoo: "Ilman lakia on synti kuollut"

(Room. 7:8). Laista irrotettuna oikean ja väärän periaate ei sisällä elämää eikä sillä ole tarkoitusta.

On mahdotonta määrittää, mikä on oikein ja mikä väärin, ilman lakia. Laki on kaavio Jumalan vanhurskaudesta, ulkoinen kuvaus Jumalan iankaikkisesta puhtaudesta. Laki sanoo siihen katsovalle: ”Tällaiselta sinun tulee näyttää.” Se osoittaa, että me emme näytä sille, mille pitäisi, mutta se ei auta meitä muuttamaan. Ihmiset, joiden elämä on keskittynyt oikean ja väärän ympärille, ovat jatkuvasti turhautuneita. He katsovat lakiin ja näkevät, mitä heidän pitäisi ja mitä ei pitäisi tehdä. Kuitenkaan he eivät koskaan kykene vaikuttamaan lain osoittamiin muutosta vaativiin kohtiin. Paavali kirjaimellisesti kutsui itseään ”viheliäiseksi ihmiseksi”, surkeaksi olenoksi, yrittäessään elää lain mukaan. Mutta muista hyvät uutiset, joista puhuimme kuudennessa luvussa. Meitä ei vaadita enää elämään lain mukaan. ”Mutta nyt olemme irti laista ja kuolleet pois siitä, mikä meidät piti vankeina, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa” (Room. 7:6).

Koska olemme ristinnaulitut Kristuksen kanssa, meidät on vapautettu laista. Meidän ei enää odoteta elävän sellaisen järjestyksen alaisuudessa, joka määrää säännöt oikealle ja väärälle käyttäytymiselle. Olemme vapaat nauttimaan elämästä Hengessä. Jumala lupasi Vanhan Testamentin pyhille, että tulisi aika, jolloin Hän kirjoittaisi lakinsa oman kansansa sydämiin. Se aika on tullut!

Ennen uskoontuloasi sinä olit naimisissa lain kanssa. Mutta kun kuolit Kristuksen kanssa, liittosi lain kanssa purettiin. Sitten synnyit uudesti. Tässä uudessa elämässä sinulla on toinen avio- puoliso. Hän on itse Herra Armo—Jeesus! Herra Laki oli vaativa

aviomies, joka ei ollut koskaan tyytyväinen, huolimatta siitä, miten monta asiaa teit oikein. Hän ei ainoastaan väittänyt olevansa täydellinen, hän itse asiassa oli täydellinen, ja hän vaati samaa myös sinulta. Hän ei auttanut sinua oikeiden asioiden tekemisessä mutta oli nopea osoittamaan aina, kun teit väärin. Herra Armo on hyvin toisenlainen. Mitä ikinä Hän haluaakin tehtävän, Hän tekee sen itse. Jokainen kuorma, jota Hän pyytää sinua kantamaan, on kevyt. Itse asiassa, aina kun Hän pyytää sinua nostamaan jonkin kuorman ja kantamaan sen, Hän kantaa sinua! Hän on valttavan armollinen aviomies. Voisit sanoa Hänestä, että Hän on aina ”täynnä armoa ja totuutta”.

Useiden vuosien ajan ajattelin, että Herra Armo on samanlainen aviomies kuin herra Laki oli ollut. Eräänä päivänä Hän sanoi minulle: ”En ole herra Laki! Voisitko lakata odottamasta, että toimin samalla tavalla kuin hän? Et ole enää naimisissa hänen kanssaan.” Vaikka olin ollut naimisissa Herra Armon kanssa kauan aikaa, se oli ensimmäinen kerta, kun todella *kuulin*, mitä Hän sanoi minulle. Hän ei tuomitse minua. Hän rakastaa minua juuri sellaisena kuin olen! Hän näkee vikani ja tekee elämässäni lempeästi työtä saadakseen minut kasvamaan, mutta Hän ei koskaan tympääny minuun. On mahdotonta ajatella eroavansa Hänestä. Olen yhtä Hänen kanssaan ”kunnes kuolema meidät erottaa”, ja kumpikaan meistä ei koskaan kuole!

Sellainen avioliitto on aina vaikea, jossa vaimon on kuljettava varpaillaan varoen suuttamasta miestään. Onko sinun uskon-elämäsi pyörinyt sen ympärillä, että olet tarkastellut tekojasi ja asenteitasi oikean ja väärän pohjalta? Jos on, silloin elät edelleen lain alla. Miten voit nauttia suhteestasi Jeesuksen kanssa, jos aina tarkistat säännöistä, mitä saat tehdä ja mitä et? Ei Hän välitä

säännöistä. Oikealla ja väärällä ei ole Hänelle merkitystä. Hän rakastaa sinua, ja hän Haluaa sinun nauttivan hänen rakkaudesta ja vain rakastavan Häntä takaisin! Siitä avioliitossa on kysymys. Herra Laki on edelleen elossa, mutta et ole enää koskaan naimisissa hänen kanssaan. Sinun uusi ihmisesi on yhtä Kristuksen kanssa ikuisesti.

Uskova, joka aloittaa kulkemisen armon tiellä, saattaa kokea kiusausta projisoida herra Lain persoonallisuuden Jeesukseen, ja se on kohtalokas virhe. Kun aloin itse elää armossa, mietin, pitäisikö minun olla tarkka siinä, että en joutuisi armon kohdalla epätasapainoon. Kyselin mielessäni, voisiko puhdas armo rohkaista minua synnin tekemiseen. Mutta opin nopeasti, että yksikin pieni osa löytämästäni vapaudesta motivoi minua enemmän elämään Jumalan mielen mukaan kuin tuhat lakia, jotka eivät koskaan pystyisi samaan. Se on itse asiassa *ainoa* asia, joka voi estää uskova tekemästä syntiä!

Rakkaus on kaikki, mitä tarvitset

”Ketä varten hän luulee minun tekevän kaiken tämän?”, Lance kysyi selvästi ärtyneenä. Hän oli tullut vaimonsa Brendan kanssa toimistooni saamaan apua heidän avioliitossaan ilmenneisiin ongelmiin. Viimeksi kuluneen viidentoista minuutin ajan vaimo oli kertonut, kyynelten valuessa pitkin hänen poskiaan, kuinka hänen miehensä ei ollut kyennyt täyttämään hänen tunne-elämänsä tarpeita. Lance oli kaupungissa hyvin menestyvä liikemies. Itse asiassa hän oli yksi kaikkein varakkaimmista tuntemistani ihmisistä.

”Lance, sinä et ole juuri milloinkaan kotona, ja silloinkin kun olet kotona, et *kuitenkaan ole*.” Brenda jatkoi.

”Ei hän valittanut silloin kun vein hänet viime vuonna matkalle Eurooppaan”, Lance sanoi katsoen minuun päin kuin anoen minulta ymmärrystä. ”En myöskään kuule hänen valittavan jalokivistä, joita olen ostanut hänelle, tai järvenrantahuvilasta, jossa vietämme *yhdessä* aikaa.”

”Sinä et kerta kaikkiaan ymmärrä!”, Brenda väitti alkaen kottara ääntään. ”Haluan sen, mitä meillä oli ennen. Meillä ei ollut kaikkia niitä *asioita*, mitä meillä on nyt, mutta minulla oli *sinut*. Se, mitä sinä sanot tekeväsi minulle, ei ole minulle minkään arvoista, jos minusta ei tunnu, että rakastat minua.”

Lancen umpikuja vaimonsa kanssa heijastaa samaa ongelmaa,

joka esti minua nauttimasta tietoisesta, läheisestä yhteydestä Jumalan kanssa. Hän oli keskittynyt tekemään asioita Brendan *hyväksi*, kun taas se mitä Brenda itse halusi, oli läheisyys hänen *kanssaan*. Elämässäni on ollut aikoja, jolloin olen ollut niin kiireinen yrittäessäni tehdä asioita Jumalalle, että olen menettänyt kaiken tunteen läheisyydestä Hänen *kanssaan*. Kuitenkin uskovan siirtymässä lakihenkisestä, suorituskeskeisestä elämäntavasta armon tielle, hän huomaa haluavansa yhä enemmän läheisyyttä Kristuksen kanssa. Jos hänellä on ollut aikaisemmin *suorituksiin* perustuvaa tyytyväisyyttä, ymmärrys Kristuksesta elämänä saa aikaan halun tuntea Hänet ennen kaikkea muuta.

Nyt kun opettelen kulkemaan armon tiellä, olen alkanut *iloita* suhteistani Jumalan kanssa. Oletko koskaan kuullut kenenkään sanovan: ”Rakastan tuota ihmistä, mutta en ole *rakastunut* häneen.” Se kuvaa parhaiten elämäni ennen muutosta, jonka olen nähnyt tapahtuvan sen jälkeen, kun olen ymmärtänyt jumalallisen vaihtokaupan elämässäni.

Elin aivan kuin Jumala haluaisi palvelustyön palvelemaan itseään, kun todellisuudessa Jumala haluaa morsiamen, joka rakastaa Häntä niin paljon, että haluaa halusta saada tuntea Hänet läheisesti!

Häneen enemmän ja enemmän. Rakastuminen Jeesukseen on muuttanut kaiken suhteessani Häneen. *Nautin* nyt suhteesta Hänen kanssaan aivan uudella tavalla. Nautitko sinä suhteestasi Kristukseen? Tuottaako läheinen yhteys Hänen kanssaan sinulle iloa? Juuri sitä Hän haluaa enemmän, kuin mitään muuta. Hän on sulhanen, ja me olemme

morsian. Jokainen sulhanen kokee suurinta iloa tietäessään, että Hänen vaimonsa kokee hurmioitunutta iloa läheisessä yhteydessä hänen kanssaan.

Oletko nähnyt joskus juuri naimisiin menneen avioparin? He ovat aivan ylenpalttisia rakkauden ilmauksissaan toisiaan kohtaan. Raamatussa on rakkaustarina, joka kuvaa sitä läheisyyttä, jota Kristus kaipaa omiensa kanssa. Korkea Veisu on romanttinen kertomus läheisyydestä kuningas Salomon ja nuoren suulemitten välillä. Läheisyys heidän välillään on siirappimaisen makeaa. Kertomuksen alussa tytön ensimmäiset sanat ovat: ”Hän suulekoon minua suunsa suudelmillä. Sillä sinun rakkautesi on suloisempi kuin viini.” (KV 1:2). Sitten hän ilmaisee sen, miten paljon hän haluaa häntä. Hän suorastaan janoaa hänen rakkauttaan. Eräänä yönä suulemitar menee nukkumaan, mutta hän ei saa unta, koska kaipaa rakastettuaan niin paljon.

Yöllä minä vuoteellani etsin häntä, jota minun sieluni rakastaa, minä etsin, mutta en löytänyt häntä. ”Minä nouse ja kiertelen kaupunkia, katuja ja toreja, etsin häntä, jota minun sieluni rakastaa.” Minä etsin, mutta en löytänyt häntä. Kohtasivat minut vartijat, jotka kaupunkia kiertävät. ”Oletteko nähneet häntä, jota minun sieluni rakastaa?” Tuskin olin kulkenut heidän ohitsensa, kun löysin hänet, jota minun sieluni rakastaa; minä tartuin häneen enkä helittänyt hänestä, ennen kuin olin saattanut hänet äitini taioon, kantajani kammioon (KV 3:1-4).

Etkö olekin samaa mieltä, että juuri tällaisen morsiamen jokainen mies haluaa mennessään naimisiin? Hän haluaa rakkaudesta miestänsä kohtaan. Hänen rakkautensa ja kaipuunsa häntä kohtaan

motivoi hänen jokaista tekoaan. Ei mikään riski tai uhraus ole liian suuri hänen etsiessään läheisyyttä hänen kanssaan. Jos on tarpeen, hän on valmis lähtemään kaupungin kaduille keskellä yötä löytääkseen hänet. Niin paljon hän rakastaa häntä.

Ymmärrätkö, että Jumala haluaa meidän haluavan Häntä juuri samalla tavalla? Kuinka hölmö olinkaan ajattellessani, että Jumala olisi ensisijaisesti kiinnostunut siitä, mitä tein Hänelle. Elin aivan kuin Jumala haluaisi palvelustyön palvelemaan itseään, kun todellisuudessa Jumala haluaa morsiamen, joka rakastaa Häntä niin paljon, että palaa halusta saada tuntea Hänet läheisesti!

Ei ainoastaan morsian halunnut aviomiestään, vaan mies halusi morsiantaan vielä enemmän. Mies oli tehnyt aloitteen rakkaussuhteesta sen alkaessa. Hän nautti jokaisesta pienestäkin rakkauden ilmaisuista, jonka Hänen morsiamensa Hänelle antoi. Hän sanoi:

Olet lumonnut minut, siskoni, morsiameni, lumonnut minut yhdellä ainoalla silmäykselläsi, yhdellä ainoalla kaulakoristeesi kädellä. Kuinka ihana onkaan sinun rakkautesi, siskoni, morsiameni! Kuinka paljon suloisempi viiniä on sinun rakkautesi, suloisempi kaikkia balsameja sinun voiteittesi tuoksu! Sinun huulesi tiukkuvat hunajaa, morsiameni: mesi ja maito on sinun kielesi alla, sinun vaatteittesi tuoksu on kuin Libanonin tuoksu (4:9–11).

Voitko aistia, minkälaisesta suhteesta nämä kaksi nauttivat? Korkea Veisu on niin peittelemätön, että monet ovat kyseenalaisesti taneet sen paikan Raamatussa. Pyhä Henki antoi meille tuon kertomuksen osoittaakseen meille, minkä kaltaista läheistä yhteyttä Kristus haluaa morsiamensa kanssa.

Jeesus haluaa enemmän kuin "Kaikkeni Sulle annan"

Kasvoin seurakunnassa laulaen laulua "Kaikkeni Sulle annan" (engl. I Surrender all). Se on hyvä laulu, joka painottaa sitä, miten tärkeää on antautua ehdoitta Jeesukselle. Se pitäisi ymmärtää sellaisen täydellisen antautumisen valossa, kuin minkä koin maatessani lattialla työhuoneessani. Kuitenkin edetessämme armon tiellä, meidän tulisi päästä antautumisesta eteenpäin. Jopa lakihenkisenä painotin sitä, miten tärkeää on luovuttaa kaikki Jumalalle. Me olemme kuitenkin Kristuksen morsian, emme Hänen palvelusväkeään. En väitä, että ei olisi tärkeää luovuttaa itseään kokonaan Jumalalle, mutta Jumala haluaa enemmän kuin vain sitä. Ei kukaan halua kylmäkiskoista morsianta. Jokainen sulhainen haluaa morsiamensa haluavan häntä palavasti, ei ainoastaan "antavan kaikkea" hänelle. Kun alat ymmärtää enemmän armoa, läheisyys Herran Jeesuksen kanssa muuttuu intohimoksi elämänsäsi. Voi olla kuitenkin tarpeen käydä läpi joitakin vääriä uskomuksia, ennen kuin voit kokea läheisyyttä Hänen kanssaan.

Raamattu käyttää inhimillisiä suhteita kuvaamaan sitä, millainen meidän suhteemme Jumalaan tulisi olla. Korkea Veisu vertaa suhdettamme Kristuksen kanssa miehen ja vaimon väliseen suhteeseen heidän ollessa hullaantuneita rakkaudesta toisiinsa. Toisen kertomus, joka kuvaa Jumalan ja Hänen lastensa välistä rakkautta, on vertaus tuhlaajapojasta. Se on kertomus läheisyydestä, ja tuhlaajapojan asenne hänen isäänsä kohtaan saattaa osoittaa joitakin elämässäsi olevia esteitä, jotka ovat estäneet todellisen läheisyyden Jumalan kanssa.

Hän luuli, että hänen isänsä ei hyväksynyt häntä. Kun hänen omat mahdollisuutensa olivat käytetyt loppuun ja hän päätti palata isänsä luokse, hän suunnitteli etukäteen, mitä sanoisi saadak-

seen isänsä hyväksynnän. "Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan: tee minut yhdeksi palkkalaistasi" (Luuk. 15: 18–19).

Minä ajattelin aikaisemmin, että tuo vertaus puhuu anteeksiannosta; mutta kun tutkin sitä armon näkökulmasta, sen merkitys tulee selväksi. Siinä ei puhuta anteeksiannosta vaan *hyväksynnästä*. Siinä nuori kapinallinen ajattelee, ettei ole isänsä rakkauden arvoinen syntisen elämänsä tähden. Hän päättää palata kotiin ja pyytää isänsä anteeksiantoa. Hänen arvoitumuuden tunteensa sai hänet luulemaan, että hän saattaisi korkeintaan päästä palvelijaksi. Kuitenkin kertomuksesta käy selvästi ilmi, että hänen isänsä oli *jo* antanut hänelle anteeksi ja oli valmis vastaanottamaan hänet täysin hänen palatessaan kotiin. Itse asiassa, kun hänen isänsä näki hänet kaukaa, hän juoksi häntä vastaan ja halasi ja suuteli häntä. Poika yritti esittää valmistamansa puheen.

Silloin isä sanoi palvelijoilleen: "Tuokaa pian parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin, ja pankaa sormus hänen sormeensa ja kengät hänen jalkaansa; ja noutakaa syötetty vasikka ja teurastakaa. Ja syökäämme ja pitäkäämme iloa, sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt". Ja he rupesivat iloa pitämään (Luuk. 15:22–23).

Kuulemme paljon opetusta siitä, miten tärkeää on pyytää Jumalaa antamaan meille anteeksi silloin, kun olemme tehneet syntiä. Kuitenkin Raamattu opettaa selkeästi, että meille on annettu täydellisesti anteeksi silloin, kun otimme Kristuksen vastaan. Jumala on antanut meille *syntiluontomme* anteeksi. Se tarkoittaa, että jo-

kainen yksittäinen synti, jonka teemme, on jo annettu anteeksi. Kerran saarnattuani anteeksiannosta Denise tuli luokseni. "Steve, väitätkö että kaikki *tulevatkin* syntini on jo annettu anteeksi?"

"Denise, milloin Jeesus maksoi hinnan synneistäsi?", minä kysyin.

"Kaksituhatta vuotta sitten ristillä", hän vastasi.

"Kuinka monet synneistäsi olivat silloin vielä tulevia syntejä?" Hänen ilmeensä osoitti hänen ymmärtäneen asian. Hymyillen hän vastasi: "Kaikki!"

Jumala ei laittanut anteeksiantoaan meidän nimellämme olevalle taivaalliselle pankkitilille, josta voimme tehdä nostoja silloin, kun tarvitsemme sitä. Kun me uudestisyntyimme, Hän tyhjensi koko anteeksiannon pankkitilin ja antoi sen meille! Silloin, kun Jeesus kuoli, meidän velkamme maksettiin täysin, ja se astui meidän elämässämme voimaan sillä hetkellä, kun käännyimme Hänen puoleensa uskossa. Oliko tuhlajapojan isä vihainen missään vaiheessa? Raamatussa ei ole vähäisintäkään mainintaa selaisesta. Hän halusi ainoastaan poikansa näkevän, kuinka typerää hänen käyttöksensä oli, ja tulevan kotiin. Isä hyväksyi poikansa koko ajan, vaikka tuhlajajapoista ei siltä tuntunutkaan.

Silloin, kun saatana saa sinut tuntemaan, että Jumala ei hyväksy sinua sinun käyttöksesi vuoksi, hän voi pitää sinut kaukaisessa maassa pitempään. Tietäessäsä kuitenkin, että sinun Isäsi rakastaa sinua ja hyväksyy sinut aina täydellisesti, sinun sisimmässäsi on halu nähdä syntisi typeryys ja palata juosten kotiin Hänen syliinsä.

Kuuluuko syntien tunnustaminen kristityn elämään? Kyllä, jos tunnustaminen tarkoittaa sitä, että ymmärrämme, miten typerää

tottelemattomuutemme on, ja alamme sen jälkeen ylistää Jumalaa siitä, että Hän on *jo* antanut meille anteeksi ja että Hän hyväksyy meidät täydellisesti. Meidän ei tarvitse anoa anteeksiantoa. Isä suhtautuu meihin anteeksiantavalla sydämen asenteella, koska Hän rakastaa meitä ehdottomalla rakkaudella. *Tuntuuko* sinusta siltä, että Jumala ei hyväksy sinua? Siinä tapauksessa tunteesi valehtelevat! Jumala hyväksyy meidät täydellisesti Kristuksessa! On vaikea rakastaa jotakuta intohimoisesti, jos ajattelet, että tuo toinen ei hyväksy sinua. Yksi este läheisyydelle on se, että emme ymmärrä Jumalan täydellistä hyväksyntää meitä kohtaan.

Hän ei ymmärtänyt identiteettiään. Koska tuhlaajapoika ei ymmärtänyt omaa identiteettiään, hän luuli, että hän ei ollut arvollinen kokemaan läheistä yhteyttä isänsä kanssa. Hän ajatteli, että hän oli menettänyt oikeuden suhtautua isäänsä poikana ja että isä kieltäisi hänet. Hän näki itsensä huonona ihmisenä, joka saattoi ainoastaan toivoa pääsevänsä palvelijaksi isänsä taloon.

Hänen asenteensa on yleinen kristittyjen keskuudessa. Monet, jotka tietävät saaneensa syntinsä anteeksi, näkevät itsensä edelleen huonoina ihmisinä, joiden on osoitettava Jumalalle, kuinka pahoillaan he ovat kaikista synneistään tekemällä Hänelle kovasti työtä. Ennen kuin pääsin armon tielle, pyysin Jumalaa monta kertaa antamaan syntini anteeksi ja lupasin Hänelle lukea Raamatua ahkerammin, rukoilla palavammin ja todistaa voimallisemmin. En oikeastaan ajatellut, että minun pitäisi ansaita Hänen anteeksiantonsa, mutta koin että minun piti jotenkin todistaa vilpittömyyteni. Ajattelin Hänen olevan tyytyväinen, jos uudelleen sitoutuisiin *tekemään* asioita, joita luulin Hänen haluavan. Rukoukseni olivat usein sitä, että matelin Hänen edessään luvaten pärjätä paremmin seuraavalla kerralla.

Oliko tuhlaajapojan madeltava isänsä edessä? Osoittiko isä minkäänlaista haluttomuutta ottaa häntä vastaan? Kyseessä oli hänen oma poikansa! Ei mikään voisi koskaan muuttaa sitä. Hän oli isänsä poika *ennen* lähtöään kaukaiseen maahan, ollessaan kaukaisessa maassa ja tultuaan *takaisin* kaukaisesta maasta. Miikään ei muuta lapseutta. Tuhlaajapoika oli unohtanut, kuka hän oli, mutta isä ei ollut unohtanut sitä hetkeksikään.

On tärkeää ymmärtää, että isä oli *antanut* hänelle perimön. Luuletko, että hänellä oli mahdollisesti aavistus siitä, miten poika sen tuhlaisi? Hän oli elänyt poikansa kanssa joka päivä, ja hän tunsi hänen heikkoutensa. Isä ei järkyttynyt pojan lähtiessä kotoa kaukaiseen maahan. Hän antoi hänen lähteä tietäen, että poika todennäköisesti tuhlaisi rahat riehakkaaseen elämään. Luuletko, että sinun syntisi ovat Jumalalle yllätys? Hän *tuntee* sinut. Miikään, mitä teet, ei yllätä kaikkietietävää Jumalaa.

Usein minua vaivasi se, että ajattelin Jumalan olevan pettynyt itseeni, mutta se ei ole mahdollista. Pettymys on seurausta täyttymättömästä odotuksesta. Jumala ei voi pettyä, koska Hän tietää jo, kuinka toimimme eri tilanteissa. En väitä, että Jumala ei välittäisi siitä, että teemme syntiä. Hänen rakastava isän sydämensä tulee murheelliseksi, kun Hän näkee meidän tekevän typeriä valintoja, mutta se ei yllätä Häntä.

Miksi tuhlaajapojan isä antoi poikansa lähteä, vaikka hän tiesi, mitä hän tekisi kaukaisessa maassa? Armo! Onko uskova vapaa tekemään, mitä ikinä hän haluaa? Kyllä. Taivaallinen Isäsi antaa sinun lähteä kaukaiseen maahan, jos valitset niin. Kuten Paavali sanoo: Kaikki on minulle luvallista, mutta ei kaikki ole hyödyksi” (1 Kor. 6:12).

Edellisessä luvussa sanoin, että uskovat eivät ole oikean ja väärän alaisia. Olemme vapaita tekemään syntiä, mutta kun ymmärrämme oman identiteettimme oikein, tajuamme, että vaikka jokin on luvallista, se ei välttämättä ole hyödyllistä. Itse asiassa se saattaa olla vahingollista. Puhuuko tuo raamatunkohta ”kaikki on minulle luvallista” siitä, että synti on Jumalan silmissä hyväksyttävää? Ei! Elämä armossa tarkoittaa, että *voimme* tehdä syntiä, jos niin valitsemme. Olemme vapaita tekemään typeriä valintoja.

Mikäli olet juuri alkanut vakavammin miettiä armossa elämisen ja lain alla elämisen eroa, saatat kysyä: ”Tarkoitatko, että koska armo kattaa *kaikki* synnit, voin mennä koska vain tekemään syntiä, jos haluan?” Kyllä, juuri sitä tarkoitan. Ennen kuin heität kirjjan menemään, lue kuitenkin kappale loppuun. Ymmärräthän, että kysymys oikeudesta mennä tekemään syntiä, koska armo kattaa kaiken, ei ole uusi. Kun Paavali saarnasi armoa, ihmiset kysyivät saman kysymyksen. Paavali puhuu kirjeessään roomalaisille 5. luvussa siitä, että olemme kuolleet lain määrityksille oikeasta ja väärästä. Sen jälkeen hän aloittaa Roomalaiskirjeen luvun 6 kysyen saman kysymyksen, jonka hän tiesi olevan jokaisen mielessä. ”Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi?” Hän tiesi, että ihmiset kysyisivät tuon kysymyksen, aivan niin kuin ihmiset tekevät nykyäänkin silloin, kun puhdasta armoa opetetaan. Hän vastaa tuohon kysymykseen muistuttamalla heitä, että he ovat kuolleet synnille.

Kyllä, sinä *voit* tehdä syntiä. Ymmärtäessäsi identiteettisi Kristuksessa et kuitenkaan enää halua tehdä syntiä. Identiteetin ymmärtäminen tuottaa kaipuun läheiseen yhteyteen taivaallisen Isänsä kanssa. Jos et tiedä, kuka olet, saatat nähdä itsesi palvelijana, joka vain koettaa hyvitää syntejään. Palvelijoiden on vaikea nauttia

läheisestä rakkaussuhteesta isäntiensä kanssa. Sen sijaan isät ja pojat voivat nauttia toistensa seurasta. Näetkö itsesi ennen kaikkea Jumalan lapsena vai Hänen palvelijanaan?

Uskova, joka ei usko, että Jumala hyväksyy hänet täysin, tai joka ei ymmärrä identiteettiään, kokee läheisen yhteyden Jumalan kanssa vaikeaksi. Läheisyys kehittyy niiden välille, jotka jakavat itsensä toisen kanssa. Se voi tapahtua uskovan ja Jumalan välillä ainoastaan silloin, kun uskova ymmärtää Raamatun antaman kuvan suhteestaan taivaallisen Isän kanssa.

Rakkaus ja Uuden testamentin käskyt

Ainoa jumalista elämäntapaa jatkuvasti ylläpitävä tekijä kristityn elämässä on rakkaus. Mikään muu asia ei siihen riitä. Jos uskovat käyttäisivät yhtä paljon aikaa läheisen yhteyden luomiseen Kristuksen kanssa kuin he nyt käyttävät oikean kristillisen elämäntavan määrittämiseen, maailma olisi erilainen. Ei ole kaukaa haettu ajatus, että maailma näkee kristinuskon uskontona, johon kuuluvat tietyt käyttäytymissäännöt. Monet uskovat kiinnostavat huomionsa samaan asiaan. He haluavat tietää Jumalan käskyt koskien elämäänsä jokaista aluetta voidakseen noudattaa niitä.

Mikä merkitys Uuden testamentin käskyillä on uskovan elämässä? Tarkoittaako vapautus laista sitä, että meidän ei tarvitse noudattaa Raamatun käskyjä? On kaksi tapaa tarkastella Uuden testamentin käskyjä. Toinen on lakikeskeinen, toinen tarkastelee asioita armon käsittävistä rakkaudesta käsin.

Uskova, joka tarkastelee Uuden testamentin käskyjä laista käsin, näkee asiat kielteisinä. Hänelle laki on jotakin, mitä hänen *täytyy* tehdä. Käskyt painavat häntä raskaina muistuttaen häntä jatkuvasti kaikesta, mitä hänen *pitää* tehdä ollakseen täysin kuulainen

Jumalalle. Lakihenkinen ihminen kokee jatkuvasti *tarvetta* suorittaa jotakin. Hänestä tuntuu, että hänen pitäisi *yrittää* noudattaa Jumalan antamia käskyjä, koska se on se, mitä Jumala odottaa.

Mark tuli luokseni eräänä päivänä mukanaan kristillinen aika-kauslehti. ”Haluan näyttää sinulle jotakin”, hän sanoi. Hän avasi lehden ja näytti minulle siinä esitetyt viisi tavoitetta, joiden hän ajatteli olevan itselleen välttämättömiä saadaakseen hengellisen voiton. Lehteen oli listattu sellaiset asiat kuin puolen tunnin aika rukouksessa joka päivä, viiden luvun lukeminen Raamatusta,

perheen päivittäiset harjoitukset, taushetket, taloudellisen avun antaminen tarvitseville joka viikko ja todistamisten päivittäin. ”Pidän niitä kristinuskon perusasioina”, hän selitti. ”Mutta en pysty edes siihen säännöllisesti. Mitä voin tehdä motivoitakseni itseäni olemaan uskollinen?” Markilla oli siisti lista käskyistä, joiden noudattamisen hän uskoi olevan välttämätöntä voiton saamiseksi. Hän tarkasteli käskyjä kuitenkin lain, ei armon, näkökulmasta.

Muistatko, mitä laki saa aikaan? Se herättää synnin himot. Sen vuoksi Mark ei kyennyt noudattamaan noita yksinkertaisia käskyjä, minkä vuoksi hän oli hyvin ahdistunut. Näin on aina lakihenkisyyden kanssa. Lakihenkinen ihminen katsoo Uuden testamentin käskyjä syyllisyydestä ja tuomiosta käsin. Hän ei kykene koskaan tekemään tarpeeksi miellyttääkseen Jumalaa. Vaikka Mark olisikin kyennyt noudattamaan noita tärkeimpinä pitämiään käskyjä, hän olisi silti ollut turhautunut. Yksi sana, jota laki ei koskaan sano, on ”riittää”. Sen vuoksi lakihenkinen ihminen ei

voi koskaan olla tyytyväinen. He haalivat enemmän ja enemmän sääntöjä yrittäen käyttäytymisensä kautta saavuttaa tyydytyksen. Huolimatta siitä, kuinka paljon he tekevät, se ei kuitenkaan koskaan riitä.

On olemassa parempi tapa tarkastella Uuden testamentin käskyjä. Kun alat kulkea armon tiellä, mielessäsi tapahtuu muutos, joka saa sinut näkemään käskyt myönteisessä valossa. Alat ymmärtää niitä rakkaudesta käsin. ”Sillä rakkaus Jumalaan on se, että me pidämme hänen käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat” (1 Joh. 5:3).

Armon näkökulma saa meidät näkemään käskyt velvollisuuden sijasta mahdollisuutena, jossa Kristuksen elämä voi tulla esiin meidän kauttamme. *Me haluamme* olla kuuliaisiksi käskyille, koska ne ovat kaunis kuva niistä monista eri tavoista, joilla Kristuksen elämä voi tulla esiin elämäntapamme kautta. Silloin kun armon on saanut vapauttaa meidät, emme kohtaa käskyjä syyllisyydentunteen alaisina, vaan hengellisesti ennakoiden sen, että Jeesus Kristus ilmaisee elämänsä kauttamme. Jeesus ei 2000 vuotta sitten rikkonut lakia vaan täytti sen. Kun Hän nyt elää elämänsä kauttamme, *Hän* täyttää Uuden testamentin lain. *Kristitty pysyy* Kristuksessa, *valitsee* totella Hänen käskyjään ja sen jälkeen *toimii uskossa*. Jokainen käsky on uusi mahdollisuus, jonka kautta Kristus voi tulla näkyviin meidän elämässämme!

Kamppailenko saadaksesi voiton uskonelämässäsi? Älä keskeytä käskyihin ikään kuin ovena voittoon. Kristus on sinun voittonsi! Kun opit pysymään Hänessä ja kun Hän ilmaisee elämänsä sinun kauttasi, käskyistä tulee siunaus, ei taakka. Saat kokea, millainen ilo on vaeltaa armossa, ei syyllisyydessä.

Jeesus sanoi: ”Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun

käskyni“ (Joh. 14:15). Ollessani lakihenkinen luin tuon jakeen ”Pitäkää minun käskyni osoittaaksenne, että rakastatte minua”. Sen vuoksi yritin tehdä sen, mitä Hän sanoi osoittaakseni, että rakastin Häntä. Niin tuossa jakeessa ei kuitenkaan sanota. Jeesus sanoi, että jos me rakastamme Häntä, me *pidämme* Hänen käskynsä. Huomaatko eron? Toinen lähestymistapa johtaa taakkaan, kun taas toinen vapauttaa kaikesta kamppailusta. Kykenemättömyys pitää käskyt on ongelman oire, ei itse ongelma. Todellinen syy tottelemattomuuteen on rakkauden puute. Jos me painiskellemme jatkuvasti tottelemattomuuden kanssa, ratkaisu ongelmaan on rakastaa Häntä enemmän! Kuitenkin tuo vastaus nostaa esiin seuraavan kysymyksen? *Kuinka* me kasvamme rakkaudessa taivaallista Isäämme kohtaa?

Kun tunnemme Hänet, rakastamme Häntä

Kuvittele Jeesuksen tulevan fyysisesti huoneeseen, jossa parhaillaan olet. Hän tulee luoksesi sinne, missä istut, ja te kaksi alatte puhella. Kun Hän on lähdössä, sinä sanot: ”Jeesus, ennen kuin lähdet, haluaisin kysyä yhtä asiaa. Olen viettänyt paljon aikaa ja energiaa monissa tämän maailman asioissa. Nyt haluan loppuaikani täällä maan päällä olevan arvokasta. Mikä on se käsky, joka on sinulle tärkeämpi, kuin mikään muu?”

Mitä huulet Hänen vastaavan? Ei tarvitse välttämättä yrittää arvata vastausta, sillä eräs toinen kysyi saman kysymyksen Jeesuksen maanpäällisen palvelutyön aikana. Eräs uskonnollinen johtaja kysyi: ” Opettaja, mikä on suurin käsky laissa? Niin Jeesus sanoi hänelle: ’Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi. Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky.’” (Matt. 22:36–38)

Kun kysyttiin, mikä on suurin Jumalan antama käsky, Jeesus sanoi sen olevan se, että rakastamme Häntä. Ihmisen rakkaus Jumalaa kohtaan on täysin suhteessa siihen, kuinka hyvin tunnemme Hänet. Juuri sen vuoksi Hänen läheinen tuntemisensa on äärimmäisen tärkeää. Ennen pidätystä ja opetuslapsistaan eroon joutumistaan Jeesus huolehti ennen kaikkea siitä, että heillä olisi syvä rakkaus Isää kohtaan. Ajattele Jeesuksen viimeisiä sanoja Hänen rukoillessaan ylähuoneessa viimeisellä aterialla.

Vanhurskas Isä, maailma ei ole sinua tuntenut, mutta minä tunnen sinut, ja nämä ovat tulleet tuntemaan, että sinä olet minut lähettänyt, ja minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä. (Joh. 17:25–26).

Jeesus sanoi, että Hän oli tehnyt Isän nimen tunnetuksi opetuslapsilleen, jotta he voisivat olla osallisia siitä rakkaudesta, joka Isän ja Pojan välillä vallitsee. Isän nimen tunnetuksi tekeminen tarkoittaa kirjaimellisesti Hänen luonteensa paljastamista. Jeesuksen päämääränä oli tehdä Isän luonne tunnetuksi, niin että Isän ja Pojan rakkaus olisi myös opetuslapsissa.

Pyhän Hengen tehtävä tänä päivänä on ilmaista Jumalan luonto, jotta meillä olisi myös osallisuus jumalalliseen rakkaussuhteeseen. Jos koet, että rakkautesi taivaallista Isääsi kohtaan on heikko, pyydä Pyhää Henkeä ilmaisemaan Hänet vielä täydellisemmin itsellesi päivittäin jokaisen tilanteen kautta, jonka kohtaat. Jos janoat Jumalan tuntemista, Hän tekee itsensä sinulle tunnetuksi! Kun opit tuntemaan Häntä enemmän, alat rakastaa Häntä enemmän. Minun käsitykseni Jumalasta on muuttunut sen jälkeen, kun

olen oppinut paremmin ymmärtämään Hänen armonsa. Kun aikaisemmin pidin Häntä Jumalana, joka vaatii minun rakkauttani, huomaan nyt, että en voi olla rakastamatta Häntä opittuani tuntemaan Hänet paremmin. Hän on kerta kaikkiaan rakastettava!

LUKU 10

Velvollisuudesta iloon

Armo on muuttanut näkökulmaani tarkastella joitakin kristillisen elämän alueita. Se, että tiedän olevani vapaa tiettyjen "kristillisten velvollisuuksien" suorittamisesta, on itse asiassa vapauttanut minut tekemään niitä. Ollessani lakihenkinen en ollut koskaan vapaa, koska koin *pakkoa* niiden suorittamisessa. Itseni laatimat lait eivät antaneet minulle minkäänlaista valinnanvaraa. Kristillisten sääntöjen kokoelma, jonka katsoin kuuluvan Raamattuun, saneli velvollisuuteni.

Ehkä sinäkin olet pitänyt joitakin uskonelämän alueita hengellisenä velvollisuutena. Kun pääset armon tielle, huomaat kuinka armo muuttaa juuri nuo kokemasi velvollisuudet etuoikeudeksi ja iloksi. Taustastamme riippuen jokaisella meistä on erilaisia ajatuksia uskonelämään kuuluvista velvollisuuksista. Oma perinteeni saneli, että minun tuli suoriutua hyvin usealla alueella, ja pidin sitä edellytyksenä voitokkaaseen kristityn elämään.

Raamatun mukaan eläminen

Kun olin nuori, joku antoi minulle Raamatun, jonka ensimmäiselle lehdelle oli kirjoitettu nämä sanat: "Tämä kirja pitää sinut erossa synnistä, ja synti pitää sinut erossa tästä kirjasta." Se kuulosti minusta järkevältä. Kuitenkin aloin huomata, että se ei

ollutkaan aivan niin yksinkertaista. Synti selvästikin piti minut erossa tuosta kirjasta, mutta tuo kirja ei välttämättä pitänyt minua erossa synnistä.

On kaksi asiaa, joita nuoret pojat ajattelevat lähes kaiken aikaa: autot ja tytöt. Pojilla ei useinkaan ole ongelmia sen kanssa, että he ajattelevat autoja, mutta tytöt ovat eri asia. Hormonitoiminnassa tapahtuvat muutokset ja vilkas mielikuvitus ovat nuoruuden tuskaa. Murrosikäisenä luin kirjan siitä, miten kohdella paholaista, kun hän houkuttelee sinua. Kirjoittaja kehotti tunnistamaan omat heikkoutensa, ja kirjoittamaan pieniin muistikortteihin Raamattusta sopivia kohtia, jotka puhuisivat juuri tuosta tietyistä alueista. Kun sitten paholainen kiusaa sinua, vedät vain miekkasi esiin ja katkaiset siltä kaulan.

Juuri niin minä tein. Taskuni olivat täynnä raamatunlauseita, joista jokainen koski jotakin nuoren elämäni mahdollista sudenkuoppaa. Yksi korteista kului muita enemmän. Siinä oli raamatunkohta 1 Piet. 2:11: ”Rakkaani, niin kuin outoja ja muukalaisia minä kehotan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan”. Murrosikäiselle pojalle tytöt ovat koko maailma. Kun huomasin ajatusteni alkavan siirtyä Eros Expressin raitelle, vedin esiin korttini ja luin sen kovalla äänellä kuin torjuakseni pahat henget, jotka vetivät minua väärään suuntaan. Se ei kuitenkaan pysäyttänyt himon veturia. Myöhemmin, kun juna oli tehnyt matkansa ja tullut takaisin terminaaliin, olin täysin syyllisyyden valtaama. *Olen* kerta kaikkiaan *täysi nolla*, ajattelin. *Jumala ei voi koskaan käyttää minua*. Ihmettelin usein, miksi Raamattu ei tuntunut auttavan minua noina aikoina.

Vuosien kuluessa kiusaukset elämässäni muuttuivat, mutta tapani kohdata ne pysyi ennallaan. Muistikorteista olin luopunut,

mutta olin silti päättänyt elää Raamatusta. Vasta sen jälkeen, kun olen alkanut käsittää armon merkityksen, olen alkanut ymmärtää, että Jumala ei koskaan tarkoittanut meidän elävän Raamatusta. Meidän tulee elää Hänen elämästään. Halusin rakentaa elämäni Raamatun opetusten varaan, mikä ei ole muuta kuin *raamatullisen* arvojärjestelmän omaksuminen. (Muistatko, mitä puhuimme kahdeksannessa luvussa? Jumala ei halua meidän elävän minkään arvojärjestelmän mukaan.)

Raamattu on ase pimeyden voimia vastaan. Ei ole kuitenkaan mahdollista siteerata paholaiselle jotakin raamatunkohtaa, ja odottaa hänen pakenevat kauhun vallassa. Muista, että paholainen itse siteerasi Raamatua kiusatessaan Jeesusta erämaassa. Raamattu on ase syntiä vastaan silloin, kun olemme sisäistäneet sen yhdesä vilpittömän rakkauden kanssa Kristusta kohtaan. Kirjoitusten opetteleminen lataa asean, mutta ainoastaan rakkaus voi painaa liipaisinta. Nyt käsitän, että nuorena osoitin paholaista aseella huutaen: ”Pam! Pam!” Ei ole ihme, että hän ei kaatunut kuolleen maahan. Jumalan täytyi opettaa minulle vielä asioita koskien Hänen rakastamistaan. Kun sinä joka hetki pysyt Kristuksessa, sinun rakkautesi Häntä kohtaan tekee sinut kykeneväksi vastustamaan kiusausta Hänen elämänsä kautta, joka on sisimmässäsi. Silloin kun et lepää Hänessä, olet yksin oman tahdonvoimasi kanssa vastustamassa kiusausta. Itseriittoisuus kiusauksen kohdatessa tekee taistelusta yksipuolisen!

Raamatun opiskelminen

On olemassa toinenkin Raamatua koskeva väärä käsitys, jonka armon ymmärtäminen korjaa. Me tiedämme, että Raamatun sisällön opettelu on tärkeää, mutta miksi? Suorituskeskeinen

uskova opiskelee usein Raamatua saadakseen tietoa. Tällainen lähestymistapa on hyödytön, ja se voi olla myös vaarallinen. Tiedon hankkiminen yksin sen vuoksi, että tietäisimme enemmän Raamatusta, on vahingollista. Paavali sanoi, että ”tieto paisuttaa”. Seurakunnat tänä päivänä ovat täynnä uskovia, jotka juoksevat raamatunkonferenssista toiseen saadakseen enemmän tietoa. Kristilliset tv- ja radiokanavat kukoistavat. Opiskelumateriaalia ja internetissä olevaa tietoa on runsaasti saatavilla. Raamatua koskevasta tiedosta ei ole pulaa. Kuitenkin mietin, onko koskaan seurakunnissa ollut enemmän uskovia, joiden mielet ovat kiinni tämän maailman asioissa.

Lakihenkinen lähestymistapa Raamattuun saa ihmisen etsimään sieltä *tietoa*; armo saa ihmisen etsimään *ilmestystä*. Kuulin kerran seurakunnasta, jossa vastustettiin sitä, että pastorilla olisi teologista koulutusta. Tuon seurakunnan pastori rukoili sanoen: ”Herra, haluan kiittää sinua tietämättömyydestäni”. Eräs seurakuntalainen lisäsi siihen, ”Siunaa häntä, Herra, sillä hänellä on paljon, mistä olla kiitollinen”. En missään nimessä tahdo väittää, että tietämättömyys Raamatusta olisi hyve. Mutta raamatullinen tieto ilman ilmestystä on tyhjää uskontoa!

On mahdollista saavuttaa akateeminen taso Raamatun tuntemisessa ja silti olla ilman kokemusta Kristuksen elämästä. Ihminen voi hallita kreikan kielen verbit ja kuitenkin olla ilman Jeesuksen läsnäoloa! Olen kuullut usein Raamatua verrattavan rakkauskirjeseen. Se on hyvä vertaus. Armokeskeinen raamatuntutkiminen synnyttää näln Jeesuksen tuntemiseen ja Hänen äänensä kuulemiseen.

Kerran osallistuin useita päiviä kestävään miesten retriittiin. Ensimmäisenä iltana valmistautuessani menemään vuoteeseen,

löysin pienen rakkaudenviestin, jonka Melanie oli laittanut toilettilaukkuuni yhdessä partakoneen ja hammasharjan kanssa. Luin viestin ja hymyilin. Seuraavana aamuna löysin uuden viestin, jonka hän oli laittanut paitani alle. Illalla, jälleen uusi viesti. Päivä päivältä viesteistä tuli yhä tunteellisempia. Viimeisenä päivänä löysin viestin, jonka hän oli piilottanut pukumi taskuun. Se oli tunteellisin kaikista—hän oli jopa pirskottanut siihen hajuvehtään. Miten luulet noiden viestien vaikuttaneen minuun? Mitä ajattelisit, jos sanoisin, että kiinnitin kaikki viestit muistitauluun? Mentyäni kotiin en välttänyt ollenkaan vaimostani, menin huoneeseen ja ripustin muistitaulun seinälle voidakseni lukea viestit joka päivä. Luulisit minun menettäneen järkeni, etkö vain? Viestit olivat upeita, mutta ne saivat vain aikaan tunteitteni ja kiintymyksestäni kohdistumisen häneen.

Juuri niin Pyhä Henki toimii läheistyessämme Raamatua armon näkökulmasta. Hän käyttää inspiroimaansa Sanaa ilmaistakseen meille rakastavan Jumalan ja herättääkseen meissä janon tuntea Hänet entistä läheisemmin. Armo tekee Raamatusta henkilökohtaisen ja saa aikaan sen, että siitä tulee subjektiivisesti sitä, mitä se on jo objektiivisesti—Jumalan inspiroimaa Sanaa meille yksilöinä. Lakihenkinen ihminen voi puhua jatkuvasti Raamatusta Jumalan Sanana, mutta lakihenkisyys tekee hänet kuuroksi Jumalan äänelle. Ainoastaan armo saa aikaan sen, että kuurot voivat kuulla Jumalan äänen Hänen puhuessaan Sanansa kautta. Olen aina uskonut Raamatun olevan erehtymätön, mutta nyt tiedän sen olevan vielä paljon enemmän. Se on elävä, koska se ilmaisee itse Elämän!

Oletko viettänyt tänään hiljaisen hetken?

Toinen alue, jolla olen kokenut dramaattisen muutoksen aletuani kulkea armon tiellä, on rukouselämäni. Yksi vaikeimmista asioista kristillisessä elämässäni ennen kuin ymmärsin Kristuksen olevan elämäni, oli kestäväisyys ajan viettämisessä ”yksin Jumalan kanssa”. Kutsuin sitä hiljaiseksi hetkeksi, ja juuri sellainen se usein olikin—hiljainen. Muutaman kerran se oli jopa niin hiljainen, että nukahdin! Lakihenkisyys tekee rukouksesta tylsää yksinpuhelua, armo tekee siitä innostavan keskustelun. Onko rukouselämällesi tyypillistä rutiini ja toisto? Minua hätkähdytti huomata noiden kahden sanan kuvaavan omaa rukouselämäni ja tajusin, että juuri sellaisia rukouksia fariseukset rukoilivat. Minä en enää rukoile joitakin tiettyjä rukouksia. Minä vain rukoilen.

Kun tyttäreemme Amy oli pieni lapsi, olimme laittamassa häntä eräänä iltana nukkumaan ja valmistauduimme rukoilemaan iltarukouksen yhdessä hänen kanssaan. Polvistuimme hänen vuoteensa ääreen, ja hän rukoili: ”Siunaa Jeesus ruokamme, ole aina luonamme, aamen.” Hän piti tauon, katsoi meihin ja sanoi: ”Taisin rukoilla väärän rukouksen”. Aivan,

olen kuullut myös aikuisten tekevän samoin useita kertoja. Olen itsekkin tehnyt niin. Samat fraasit, samalla tavalla sanottuina, samaan aikaan, samassa paikassa. Muistan, kuinka lapsena kuulin ihmisten aina rukoilevan ”Vietnamissa olevien poikiemme puolesta”. Kun sota viimein loppui ja sotilaat palasivat kotiin, eräs mies jatkoi edelleen rukoilemista ”Vietnamissa olevien poikiemme puolesta”. Silloin jo

mietin, olikohan kukaan mahtanut kertoa hänelle sodan päättymisestä.

Tiedän, että nuo ovat liioiteltuja esimerkkejä, mutta tarkoitukseni on osoittaa, miten helposti me jäämme kiinni rutiineihin silloin, kun rukouksemme lähtevät velvollisuudesta, eivätkä läheisestä suhteesta Kristuksen kanssa. Armo muuttaa käsityksemme rukouksesta. Se saa aikaan jatkuvan rukoussuhteen päivittäisen rutiininomaisen rukoushetken sijaan.

Sarahin tullessa kotiin töistä, hän tekee kaiken aina saman kaavan mukaan. Hän tervehtii miestänsä antamalla hänelle suikon poskelle. Sitten hän antaa hänelle tunnustusta jostakin asiasta usein samoin sanoin kuin aikaisemminkin. Seuraavaksi Sarah pyytää häntä tekemään jonkin tietyn asian, jonka hän haluaisi saada sinä iltana kuntoon. Sitten hän puhuu hänelle lapsista ja heidän ongelmistaan tai tarpeistaan. Tuota keskustelua seuraa aina aika, jolloin hän kysyy miehensä mielipidettä asioista, joissa hänen olisi tehtävä päätös. Oikeastaan Sarah on jo aika lailla päätöksensä tehnyt, mutta hän haluaa saada päätöksilleen kuitenkin miehensä hyväksynnän. Lopuksi Sarah kiittää miestänsä kaikesta, mitä hän tekee hänen hyväkseen, ja lupaa tehdä parhaansa ollakseen kunnollinen vaimo. Hän noudattaa tätä samaa kaavaa joka päivä, vaikka usein hänen sydämensä ei ole asiassa kovinkaan paljon mukana. Aikaa tähän kuluu puolisen tuntia. Sen jälkeen Sarah ei enää kiinnitä mieheensä juuri huomioita sen illan aikana.

Millaisen luulet Sarahin suhteen mieheensä olevan? Tunnetan, että Sarah on kuvitteellinen hahmo. Jos vaimo toteuttaisi kurinalaisesti tällaista käyttäytymismallia kommunikoidessaan miehensä kanssa, hän ei kokisi suhteessaan paljonkaan läheisyyttä. Kuitenkin tämä skenaario on tarkka kuva monien kristittyjen

rukouselämästä. He rukoilevat määrätietoisesti samaan aikaan ja samalla tavalla joka päivä. Heidän rukouselämässään on tietty malli, johon kuuluu neljä tai viisi askelta, joiden he katsovat kuuluvan rukoukseen. He pakottavat itsensä tuohon malliin olipa heidän sydämensä sitten siinä mukana tai ei. Haastan sinua kysymään itseltäsi vakavasti, onko tämä todella sellaista yhteyttä, jota Jumala haluaa morsiameltaan?

Ennen kuin ymmärsin armon, rukouselämääni voitiin kuvata asiaksi, jota *tein*, se oli *toimintaa*, jota harjoitin puhuessani Jumalalle. Nyt rukoukseni on erilaista. Se on edelleen toimintaa, mutta se on paljon enemmän kuin sitä. Se on *asenne*. Se on avointa kommunikointia Isän kanssa joka hetki. Minä pysyn Kristuksessa. Se on ainoa asia, jota Raamatun kehotus ”Rukoilkaa lakkaamatta” voi tarkoittaa. Onko meidän tarkoitus kulkea ympärinsä kommunikoiden Jumalan kanssa sanoilla joka hetki? Rukoileminen lakkaamatta tarkoittaa jatkuvaa Jumalan kanssa kommunikointia. Joskus sanat ovat tarpeen, joskus eivät.

Lapsemme sanovat, että Melanie ja minä voimme keskustella sanomatta sanaakaan. He ovat oikeassa. He ovat sitä mieltä, että luemme toistemme ajatuksia. Se ei myöskään ole täysin tuulesta temmattua. Olemme olleet naimisissa yli kolmekymmentä vuotta, ja me *tunnettemme* toistemme mielen melko hyvin. Joskus puhumme enen ei ole tarpeellista—pelkkä katse riittää. Hiljaisuus voi viestiä valtavasti. En koe oloani epämurkavaksi silloin, kun Melanie ei puhu minulle, paitsi jos koen, että hänen puhumattomuudelleen on jokin syy. Siinä tapauksessa haluan tietää, mikä se on, ja selvittää asian. Muutoin hiljaisuus on miellyttävää.

Silloin kun teini-ikäisinä aloimme seurustella, koin tarvetta puhua koko ajan; nyt kun olemme kasvaneet läheisyydessä, se ei

ole välttämätöntä. Puhumeko me keskenämme? Kyllä, paljon ja läheisesti. Erotammeko me päivittäin yhdessä puolen tunnin ”hiljaisen hetken” voidaksemme puhua keskenämme? En voi kuvitella meidän istuutuvan alas puoleksi tunniksi varta vasten tuohon tarkoitukseen erottamanamme aikana ja sanovan: ”No niin, nyt puhutaan. Minä aloitan.” Se olisi väkikäistä ja outoa. Se ei tuntuisi luonnolliselta. On todennäköisempää, että minä vain huudan keittiöön päin: ”Hei, kuuntelehan tätä”, kun haluan lukea hänelle jonkin kohdan artikkelista tai kertoa jostakin uutisesta. Haluan, että hän mieluummin kertoo vain spontaanisti sen, mitä hän ajattelee, kuin että hänellä olisi jokin keskustelurunko, jonka hän olisi suunnitellut.

En sano, että olisi sopimatonta viettää jokin tietty aika rukouksessa, jos se on se mitä *haluat*. Se mitä sanon, on että kurinalaisesti vietetty hiljainen hetki ilman todellista elämää on täysin hyödytöntä. Armon tiellä alat nähdä rukouksen enemminkin elämäntapana kuin hengellisenä harjoituksena. Huomaat puhuvasi Isälle kymmeniä kertoja päivän aikana, et ainoastaan tiettyinä rukousaikoina. Puhut Hänelle niin tärkeistä asioista kuin myös pienistä tapahtumista. Joku sanoi kerran, ettei hän vaivaa Jumalaa pienillä asioilla, koska Jumala on niin kiireinen. Muista tämä—*Jumalalle kaikki on pientä!* Hänen ei tarvitse säästää voimiaan suurista asioista varten. Hän on kaikkivaltias! Et voi ammentaa Hänen voimaansa tyhjiin. Jos Hän tietää, kuinka monta hiusta päässäsi on, Hänen täytyy välittää jokaisesta pienestä yksityiskohdasta elämässäsi, huolimatta siitä, miten pieneltä se sinusta näyttääkin.

Jumalan äänen kuuleminen

Toinen armokeskeisen elämän vaikutus rukoukseen on se, että

Jumala puhuu takaisin. Jumala puhui ihmisille Raamatussa monin tavoin. On mahdotonta sanoa, miten Hän sinulle puhuu, mutta Hän *puhuu*, kun opit lähestymään Häntä armon kautta kristillisen suorittamisen sijaan. Jumala ei ole koskaan puhunut minulle korvin kuultavalla äänellä, mutta joskus Hän on puhunut sitäkin äänekkäämmin. Odotatko Jumalan puhuvan sinulle rukoillessasi ja lukiessasi Hänen Sanaansa? Monet uskovat eivät oikeastaan odota koskaan kuulevansa Jumalan puhuvan heille henkilökohtaisesti. Jack Taylor kirjoittaa heidän hiljaisuuden odotuksestaan:

On melkein harhaoppia väittää, että Jumala, joka aiemmin oli *ilmaisukykyinen* ja *aktiivinen*, olisi nyt *mykkyä* ja *passiivinen*. Ajatus on siinä, että Jumalan annettua meille Kirjan Hänen ei tarvitse enää kommunikoida luomansa maailman kanssa. Kuulostaako tämä kaukaa haetulta? Tiedätkö, kuinka suuri osa nykyisestä seurakunnasta on omaksunut maailmankuvan, joka on linjassa mainitsemani ajatuksen kanssa?

Saatat sanoa: ”En tunne ketään, joka väittäisi tuollaista.” Se voi olla totta, mutta on silti monia uskovia, jotka elävät lähellä tuota harhaoppia. Se näyttää syntyneen hyvin pian Raamatun kaanonin valmistumisen jälkeen. ”Koska Raamattu on Jumalan Sana”, joku järkeili, ”Jumala on nyt sanonut sanottavansa. Se, mitä Hän on sanonut, on oikeaa ja täydellistä. Meillä on kaikki ilmestys, mitä koskaan tarvitsemme.” Ja tuo hiljaisuuden odottaminen (koska Jumala on lopettanut puhumisen) leijuu seurakunnissa juuri kenenkään sitä kyseenalaistamatta.¹

Tietokoneillani olevan Raamatun selitysteoksen mukaan sanon-

ta ”sano HERRA” löytyy Raamatusta 577 kertaa ja ”HERRA puhui” 143 kertaa. Yhteensä siitä tulee 720 kertaa, jolloin Raamattu suoraan sanoo Jumalan puhuneen. Kuuletko sinä Hänen äänensä? Jeesus sanoi, että Hänen lampaansa tuntevat Hänen äänensä, mutta jotkut kristityt eivät odota kuulevansa Hänen ääntään koskaan enää pelastumisensa jälkeen.

Jumala haluaa seurustella lastensa kanssa jatkuvasti. Armo avaa ihmisen korvat kuulemaan Jumalaa tavalla, johon lakihenkisyys ei koskaan anna mahdollisuutta. Ollessani lakihenkinen kiinnitin huomioni siihen, mitä Jumala halusi minun tekevän. Armon tiellä olen kokenut kasvavaa halua tuntea Jumala—piste. Opittuani tuntemaan Häntä läheisemmin olen oppinut, mitä Hän tahtoo minun tekevän ilman niitä ponnistuksia, jotka aikaisemmin kuuluivat suorituskeskeiseen elämäntapaani. Jumalan tahto ei ensisijaisesti ole jokin *reitti* vaan henkilö nimeltään Jeesus Kristus. Kun me pysymme Hänessä, on *mahdotonta* olla olematta Jumalan tahdossa, koska Hänen oma elämänsä ilmenee kauttamme joka hetki.

Kristityn pysyessä Kristuksessa hän voi olettaa ajatustensa ja päätöksensä olevan sisimmässään olevan Pyhän Hengen ohjaimia. Ehkäpä kaikkein voimallisimmin Jumalan käytössä ollut ihminen on apostoli Paavali. Kuitenkaan ei missään kohden huomata hänen viettäneen ahdistuneena aikaa sen pohtimiseen, mitä hänen tulisi tehdä tai minne mennä. Hän ei ponnistellut saadaksesen tietää Jumalan tahdon, vaan yksinkertaisesti *teki* sen joka päivä. Hänen asenteensa näkyy Raamatussa 1. Kor. 2:16, missä hän sanoo: ”Mutta meillä on Kristuksen mieli.” Paavalin teot aiheutuivat siitä, mikä tuli luonnostaan.

Tässä vaiheessa pitäisi olla selvää, että luonnollinen asia pyhille on kirkastaa Jumalaa elämäntapamme kautta. Jos me pysymme

Kristuksessa, silloin Hän ilmaisee elämänsä meidän kauttamme joka hetki. Saatana haluaa meidän uskovan, että on helppoa joutua Jumalan tahdon ulkopuolelle. Mutta jos me pysymme Kristuksessa, on mahdollista joutua pois Hänen tahdostaan. Miten voimme joutua Jumalan tahdosta pois, jos Kristus ilmaisee elämänsä kauttamme jatkuvasti? Toisaalta, jos emme pysy Kristuksessa, teoillamme ei voi mitenkään olla minkäänlaista jumalallista arvoa, koska toimimme lihassa sen sijaan, että toimisimme uskossa.

Selitin tuota asiaa eräänä päivänä Jimille hänen tuskaillessaan sen kanssa, pitäisikö hänen ottaa vastaan eräs työ vai ei. ”En tahdo valita väärin”, hän sanoi. Selitin hänelle Kirjoituksista, että hänellä on Kristuksen mieli; jos hän lepää Kristuksessa, hän voi luottaa ajatustensa olevan häneltä. ”Jos se on totta, se kyllä poistaa taakan mielestäni”, Jim vastasi. Oli innostavaa huomata Jimin ymmärtävän, että se on totta! Kun uskova pysyy Kristuksessa, hän voi toimia luottaen siihen, että Pyhä Henki johtaa jokaista ajatusta ja tekoa. Kristittyjen tulee antaa yhtä paljon arvoa Jumalan kyvyille johdattaa heitä kuin mitä he antavat saatanan kyvyille johtaa heitä harhaan!

Armo poistaa meiltä vastuun Jumalan tahdon tuntemisesta ja siirtää sen Jumalalle. Se on vapauttavaa. Lain alla ollessaan ihmisen on *etsittävä* Jumalan tahtoa. Uskovan ollessa armon kuljettavana Pyhä Henki *ilmaisee* hänelle Jumalan tahdon, ja hänen ainoa velvollisuutensa on levätä Hänessä. Jumala kyllä puhuu meille tehdäkseen tahtonsa tunnetuksi. Silloin tällöin Hän saattaa puhua jopa tavalla, joka tuntuu sensaatiomaiselta, mutta älä halveksu niitä monia kertoja, jolloin Jumala voi puhua jonkin ajatusprosessin kautta. Jos rukouksessa keskitymme vain tiedon saamiseen Jumalalta voidaksemme tehdä oikeat päätökset, rukous-

elämämme on turhauttavaa. Mutta kun keskitymme rukouksessa kokemaan todellista yhteyttä Jumalan kanssa, ne päätökset, jotka meidän on tehtävä, tulevat meille ilmeisiksi. Armo saa aikaan sen, että Kristuksessa pysyvä uskova voi toimia rohkeasti tietäen, että ylhäällä oleva kaikkivaltias Jumala johtaa meidän olosuhteitamme, ylikuonollinen Henki sisimmässämme johtaa ajatuksiamme ja että kaikkittietävä Kristus ilmaisee elämänsä meidän kauttamme. On typerää olla huolissaan siitä, että tekisi väärän valinnan, kun meillä on tällainen tukijoukko puolellamme!

Raamatunopiskelu ja rukous olivat minulle *kurinalaisia* toimintoja [engl. discipline; kuri, kuritus] silloin, kun olin lakihenkinen. Sanakirja antaa sanalle ”kuri” seuraavia synonyymejä: rangastus, kontrolli, järjestys tai pidättäminen. Ei ihme, että en kyennyt olemaan kestävä noilla alueilla. Armo on muuttanut ne *iloksi!* Sama sanakirja antaa sanalle ilo tällaisia synonyymejä: nautinto, mielihyvä ja onni. Kumpi lähestymistapa sinua miellyttää, lakihenkinen vai armokeskeinen?

Suhteeni Jumalan kanssa vaikuttaa aikaan, jonka vietän lukien Raamattua tai rukouksessa. Armo on vaikuttanut dramaattisen muutoksen suhteessani yöspäin, mutta ei yksin siihen. Armossa vaeltaminen on vaikuttanut myös siihen, miten suhtaudun toisiin ihmisiin. Kun uskova oppii kohtaamaan Jumalan armosta käsin, se saa hänet myös kohtaamaan toiset ihmiset armollisesti tehden mahdolliseksi rakkauden antamisen ja vastaanottamisen ylikuonollisella tavalla.

Ihmiset tarvitsevat ihmisiä

Se, että Kristus on elämä, on ollut kaikkein innostavin ymmärtämistäni hengellisistä totuuksista. Kuitenkin Jumalan tarkoitus Hänen paljastaessaan meille totuuden jumalallisesta vaihtokaupasta ei ole ainoastaan se, että nauttisimme elämästä armon tiellä. Hänen varsinainen päämääränsä on, että Hän voisi ilmaista itsensä tässä maailmassa niiden kautta, jotka pysyvät Hänessä. Hänen elämänsä ilmentäminen uskovien kautta on Isän perimmäinen tarkoitus. Toteuttaessamme Hänen jumalallista suunnitelmaansa me koemme suurimman tyydytyksen.

Jos sinulla olisi poika, joka tuottaisi sinulle suunnatonta iloa, olisiko epänormaalia, jos isä haluaisi heitä useampia? Juuri näin on myös iankaikkisen Isän suhteen, joka luontonsa ja valintansa kautta on tahtonut ja päättänyt saada suuren perheen täynnä inhimillis-jumalallisia poikia, jotka ovat aivan Hänen ainokaisen Poikansa kaltaisia.

Kun edelleen katsomme asioita Jumalan sydämeitä, on ilmeistä, että Isä tekee kaikki suunnitelmansa iankaikkisen Poikansa parhaaksi; jotta tulevina aikoina Jeesuksella Kristuksella olisi kirkastettu ruumis, jonka kautta Hän voisi ilmaista elämänsä, ja veljistä koostuva perhe, joiden kanssa nauttia yhteydestä.

Kun taas ymmärrämme Pojan perimmäisen tarkoituksen,

huomaamme Hänen puolestaan antautuneen auttamaan Isää ymmärtämään oman tarkoituksensa Hänen elämälleen; niin että Hänellä (Isällä) olisi pojista koostuva perhe, joille Hän voi osoittaa isällistä arvostusta, kunniaa, mielsuosiota ja iloa. Isä suunnittelee asioita Poikansa parhaaksi, kun taas Poika elää Isälleen.

Juuri näin on Jumaluudessa. Yksikään Kolminaisuuden osa ei elä *itselleen* vaan toinen toisilleen. Isä haluaa, että Poika olisi kaikessa etusjalla. Poika elää ilmaistakseen Isän ja sillä tavoin tuottaakseen Hänelle kunniaa ja iloa. Samoin Henkikään ei puhu itsestään (eikä omastaan) vaan Hän on omistautunut toiminnassaan Pojan ilmaisemiseen ja sekä Isän että Pojan todelliseksi tekemiseen.¹

Uskovien elämäntapa esitetään sellaisena, kuin millainen suhde Isällä, Pojalla ja Pyhällä Hengellä on keskenään. Jokainen haluaa palvella toista. Juuri niin tulee olla myös Jeesuksen Kristuksen seurakunnassa tässä maailmassa. Ei ole olemassa sisäänpäin suuntautunutta kristillisyyttä. Tyhjä uskonto etsii tapaa, jolla se voisi säilyä tässä maailmassa keskittyen *kokoamiseen*. Uuden testamentin kristillisyyden tarkoitus on *luovuttaa itsensä* toisten palvelemiseen. Tärkein hyöty siitä, että annamme Kristuksen ilmaista elämänsä kauttamme, ei ole se, mitä meille henkilökohtaisesti tapahtuu. Henkilökohtainen tyydytyksen tunne on suurenmoinen sivutuote, jonka Hänen elämänsä meidän sisimmässämme saa aikaan, mutta Jumalan vielä suurempi päämäärä on voida ilmaista Kristuksen elämä tarvitsevalle maailmalle rakkaudellisen palvelemisen kautta.

Lakihenkinen uskonto lupaa vapautta, mutta todellisuudessa se tekee niistä, jotka se saa otteeseensa, sääntöjen vankeja. Armo saa

aikaan sen, että kristitty yksinkertaisesti lepää Kristuksessa ja antaa Hänen ilmaista itsensä toisille ihmisille eläessään luonnollista elämäänsä joka päivä. Uskonto tekee suorituksesta tärkeimmän. Armo valitsee ihmiset tärkeimmiksi. Se vapauttaa meidät irrottaamaan katseen itsestämme ja tekee mahdolliseksi sen, että alamme panostaa toisiin ihmisiin. Vapaus aktivoi elämän motivoiman palvelutyön, ei laki. Laki *vaatii* palvelemista. Armo *synnyttää halun* siihen.

Opittuani tuntemaan Kristuksen elämänä olen suhtautunut ihmisiin eri tavalla. Kun pääset eteenpäin armon tiellä, voit myös itse havaita saman muutoksen. Jeesus rakasti ihmisiä maanpäällisen palvelutyönsä aikana 2000 vuotta sitten. Hän rakastaa heitä edelleen, ja Hän ilmaisee rakkautensa sinun kauttasi, kun sinä lepää Hänessä.

Evankeliointi armossa

On ollut kerrassaan vapauttavaa ymmärtää evankeliointi armo-perspektiivistä käsin. Suhteessani evankeliointiin on tapahtunut useita huomattavia muutoksia sen jälkeen, kun ymmärsin Hänessä lepäämisen ihmeen.

Armo saa meidät näkemään ihmiset ihmisinä, ei kohteina. Sanoilla on erilaisia mielleyhtymiä riippuen henkilöstä, joka ne kuulee. Sana "kohde" [prospect] on jäänyt aika lailla pois sanavarastostani koskien evankeliointia. Lakihenkisenä luokittelin ihmiset "saavutettaviksi kohteiksi" tai "mahdollisiksi seurakunnan jäseniksi". Tiedän, että kyse on vain sanoista, mutta minulle se oli ihmisten esineellistämistä. En yritä saada sinua luopumaan noista sanoista, mutta huomaa ero niiden tapojen välillä, miten suhtaudumme ei-

uskoviin ihmisiin. Kun pelastumattomat ovat vain kohteita, evankelointi perustuu hyötyajatteluun, koska ihmiset nähdään resurssina seurakunnan rakentamiseen. Armokeskeinen näkemys näkee ei-uskovat ihmisinä, jotka janoavat saada kokea Kristuksen rakkautta.

Äärimmillään vietyinä lakihenkisestä lähestymistavasta voi tulla maailmallinen lähestymistapa. Ollessani puolivälissä kolmeäkymmentä, painotin oppia uskosta ja kasteesta enemmän kuin mitään muuta. Puhuimme ihmisten saavuttamisesta, mutta nyt katsoessani taaksepäin mietin vain, kuinka monta ihmistä seurakunta todella saavuttaa, kun ihmiset tulevat sisään etuovesta, kulkevat kastealtaan kautta ja poistuvat sitten takaovesta muutamien kuukausien kuluessa. Eräs toinen nuori pastori ja minä päätimme, että meidän seurakuntiemme kesken pidettäisiin kilpailu kastettujen henkilöiden määrässä seuraavien kahdentoista viikon aikana. (Olimme vilpittömiä. Uskonpa, että en ole ainoa, joka on tehnyt jotakin vilpittömän typerää.) Kahdentoista viikon ajan kastoin ihmisiä kuin maailmanloppu olisi ollut tulossa. Kastoin kenet tahansa, joka oli valmis toistamaan ”syntisen rukouksen” kanssani. Kastoin bussilasteittain lapsia kuin pyhitetyltä liukuhihnalta. Kastoinme joitakin aikuisia. Ajattelin laskevani lihavat ihmiset kahdeksi kastettavaksi tai kastavani jotkut heistä kahteen kertaan. Lasken tietenkin leikkiä, mutta minuusta on aika noloa katsoa taaksepäin noihin aikoihin. Ehkä kokemukseni ei ole yleisen toimintatavan mukainen, mutta sellainen asenne, joka vaatii ihmisten saavuttamista mihin hintaan hyvänsä, ei ole epätavallinen.

Olen tullut vakuuttuneeksi siitä, että nykyisissä seurakunnissa ihmiset tulevat ja menevät, koska *emme ole omistuneet saamaan heihin yhteyttä ihmisiinä*. He siirtyvät ainoastaan eteenpäin kohde-

listallamme. Nyt kun he eivät ole enää saavutettavia kohteita tai mahdollisia seurakunnan jäseniä, heistä tulee mahdollisia opettajia, kuoron jäseniä, avustajia tai vanhemmiston jäseniä. Armo muuttaa sen. Armon tiellä me näemme ihmiset suhteen valossa heissä olevien mahdollisuuksien sijaan.

Armo tekee evankelioinnista todellisen ilon uskonnollisen väkivallan sijaan. Sheree ja minä olimme puhuneet evankelioinnista, kun hän yhtäkkiä huomautti: ”Ensimmäistä kertaa uskon-elämäni aikana haluan

kertoa ihmisille Herrasta.

Armoon perustuva evankelointi ei

Ennen kuin ymmärsin ole mitään muuta kuin innostusta

armon, minulla ei ollut

Jeesuksesta, joka tarttuu toisiin.

mitään motivaatiota to-

distamiseen. Koin syällisyyttä, koska tiesin, että minun pitäisi todistaa, mutta en halunnut tehdä sitä.” On kaksi syytä siihen, miksi Shereen mielipide todistamista kohtaan on muuttunut.

Ensimmäinen syy siihen, miksi hän koki todistamisen vaikeaksi, on sama, jonka kaikki evankeliset ovat kokeneet. Laki, joka esiintyy evankelisten ja fundamentalististen seurakuntien keskuudessa, vaatii meitä evankelioimaan. Se tuo meidät takaisin siihen, mistä puhuttiin jo aikaisemmin, että laki motivoi ihmisen toimimaan täysin vastoin sitä, mitä se vaatii. Kun Sheree ymmärsi, että hänellä ei ole velvollisuutta todistaa, se vapautti hänet tekemään sitä, koska hän haluaa.

Toinen syy siihen, miksi Sheree koki todistamisen vaikeana, on se, että hän ei voinut innostua ihmisten vetämisestä mukaan selälaiseen suorituskeskeiseen kristilliseen elämäntapaan, joka imee ihmisestä mehut. Löydettyään armon, hän ymmärsi, että sellaista elämää kannattaa tarjota toisille, koska se on virvoittavaa ja jän-

nittävä. Häntä motivoi nyt se, että Kristus saa ilmaista elämänsä hänen kauttaan hänen suorittaessaan tavallisia arkielämän asioita. Kristuksen jakamisesta on tullut pakottamisen sijaan luonnollista.

Alkuseurakunnan evankeliointi oli jatkuvaa ja spontaania ilmausta Kristuksen elämästä heissä. 2000 -luvun seurakunta voi painottaa tehokkaan evankelointiohjelman tarvetta, mutta Uuden testamentin seurakunnalla ei ollut sellaista. Evankeliointi ei ollut heille jokin ohjelma—se oli elämäntapa. Kristitty, joka ei evankelioinut, olisi ollut kuin maanviljelijä, joka ei kylvänyt, tai sotilas, joka ei taistellut. Jerusalemin seurakuntaa ei tarvinnut motivoida todistamaan. Toisaalta, sitä ei voinut myöskään estää.

Kun Pietari ja Johannes pidettiin saarnaamisen ja opettamisen vuoksi, heidät vietiin neuvoston eteen ja heitä uhkailtiin ja varoitettiin ankarasti puhumasta mitään Jeesuksen nimeen. ”Mutta Pietari ja Johannes vastasivat heille ja sanoivat: ”Päätäkää itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän kuin Jumalaa: mutta me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet” (Apt. 4:19–20).

Kun ihmisiä ajaa voimakas halu, heitä ei voi pysäyttää! Armo sytyttää liekkiin halun todistaa. Se herättää säälin kadotettuja kohtaan ja motivoi kristityt todistamaan luonnollisesti ylikuonollisessa voimassa. Armoon perustuva evankeliointi ei ole mitään muuta kuin innostusta Jeesuksesta, joka tarttuu toisiin.

*Armo motivoi ihmisen kertomaan Henkilöstä, ei suunnitelma-*ta. Ollessani lakihenkinen huomioni kadotettuja kohtaan keskittyi ”pelastussuunnitelmasta” kertomiseen. Aloitin kysymällä: ”Jos kuolisit tänään, tiedätkö, missä viettäisit iäisyytesi?” Jos he eivät voineet varmasti antaa oikeaa vastausta, etenin kertomalla nel-

jän kohdan suunnitelman Raamatusta. Esitykseni lopuksi pyysin henkilöä tekemään valinnan Kristuksen puoleen.

Tässä kohden en halua, että minut ymmärretään väärin. On tärkeää jakaa Sanaa pelastumattomille kertoessamme heille Kristuksesta. Tiedän, että usko tulee Jumalan Sanasta. En millään muotoa halua väheksyä Kirjoitusten osuutta evankelioinnissa. Kuitenkin on mahdollista kertoa ”pelastussuunnitelmasta” tekemättä selväksi sitä, että haluamme tutustuttaa kadonneen ihmisen Kristukseen. Evankelioinnin tarkoitus ei ole kerätä *päättöksiä* Kristuksen puoleen vaan *tutustuttaa* ihmiset Kristukseen.

Tehokas evankeliointi ei jätä ihmistä siihen, että hän *tietää* olevansa kristitty. Sen sijaan evankeliointi jättää hänet *rakastuneeksi* henkilöön nimeltä Jeesus. Se tarjoaa uudelle kristitylle ymmärryksen siitä, että hänen identiteettinsä on muuttunut suhteen kautta Kristuksen kanssa. Mikä varmuus uudella uskavalla on siitä, että hän on todellakin pelastunut? Jos hänet evankelioitiin pelastussuunnitelman avulla, joka *päätyi* siihen, että hänelle tarjottiin mahdollisuutta tehdä päätös, hänen ainoa varmuutensa pelastuksesta on katsoa taaksepäin hetkeen, jolloin hän päätti ottaa Kristuksen vastaan. Jos hänet tehtiin tietoiseksi, että hän on astumassa ikuisen suhteeseen elävän Kristuksen kanssa, hänen pelastusvarmuutensa on siinä, että hän *tuntee* Kristuksen *juuri nyt*.

Jos huomonaamalla heräisin ja huomaisin menettäneeni muistini, olen vakuuttunut siitä, että tietäisin olevani kristitty Kristuksen jatkuvan läsnäolon perusteella. Olen iloinen, että muistan kääntyneeni kahdeksanvuotiaana Kristuksen puoleen, mutta suurin iloni uskonelämässäni ei ole se, kun katson siihen, mitä silloin kahdeksanvuotiaana tapahtui. Suurin ilo on kokea Jumalan läsnäolo Kristuksen kautta juuri nyt! Ei ole ihme, että jotkut kris-

tityt eivät ole kovinkaan innoissaan uskostaan. On vaikeaa olla innostunut jostakin asiasta, joka tapahtui vuosia sitten. Sen sijaan ei ole vaikeaa pysyä iloisena nauttiessasi päivittäin läheisestä rakkaussuhteesta koko maailmankaikkeuden Jumalan kanssa! Armo painottaa suhdetta Henkilön kanssa, ei jonkin suunnitelman hyväksymistä.

Armokeskeinen evankeliointi tarjoaa elämää, ei ainoastaan anteeksiantoa. Useimmat nykyisistä lähestymistavoista evankeliointiin painottavat sitä, miten tärkeää on ottaa vastaan syntien anteeksisaaminen, jotta ihminen pääsisi kuoltuaan taivaaseen. Se ei ole kuitenkaan Jumalan ensisijainen syy tarjota pelastusta. Hänelle tärkein syy saavuttaa meidät on saada jakaa elämänsä meidän kanssamme. Anteeksianto avaa meille tien taivaaseen, mutta pelkkä anteeksianto ei voi tehdä meistä uusia ihmisiä. Armossa Jumala on ulottanut anteeksiantonsa koskemaan kaikkia ihmisiä, mutta armo vaikuttaa paljon enemmän kuin vain anteeksiantoa.

Joitakin vuosia sitten luin Elizabeth Elliotin kuvauksen siitä, miten Auca -intiaanien heimo tappoi raa'asti hänen miehensä, lähetyssaarnaaja Jim Elliotin. Hän ja neljä muuta nuorta lähetyssaarnaajaa olivat kulkeneet pitkän matkan saavuttaakseen noiden barbaaristen ihmisten luottamuksen ja voidakseen siten kertoa heille evankeliumin, mutta heidät murhattiin kylmäverisesti heidän lähestyessään tuota heimoa rakkaudessa. Elizabeth Elliotin anteeksianto miehiä kohtaan, jotka osallistuivat hänen miehensä kuolemaan, ei ole mitään muuta kuin jumalallinen vastaus epäinhimillisyyteen. Tuollainen anteeksiantaminen osoitti miehille heihin ulottuvaa laupeutta. Kuitenkin hän meni laupeutta pidemälle vastatessaan tuohon kauheuteen. Hän muutti samaan intiimään, jossa hänen miehensä surmanneet ihmiset asuivat,

ja kohtasi heidät anteeksiantavalla asenteella. Hän ei ainoastaan ilmaissut heille omaa anteeksiantoaan, vaan hän löysi myös juuri sen miehen, joka oli ottanut hänen miehensä hengiltä, ja osoitti hänelle *rakkautta*. Näin valokuvan, jossa hän oli leikkaamassa sen miehen hiuksia, joka oli murhannut Jim Elliotin. *Se on armoa!* Laupeus ei anna meille sitä, mitä me *ansaitsemme* — oikeudenmukaisuutta. Armo menee vielä laupeutta pidemmälle. Armo tarjoaa meille sitä, mitä me *emme ansaise*—ylenpalttista rakkautta.

Kristus kuoli meidän syntiemme tähden; kuitenkin Jumala tarjoaa anteeksiantoa niille, jotka tahtovat ottaa sen vastaan. Se on suurenmoista. Emme joudu vastaamaan synnistämme, koska Kristus otti päälleen Jumalan vihan syntiä kohtaa. *Se on laupeutta.* Kristuksen kautta meille tarjotaan elämää—iloista, yltäkylläistä, hilpeää, jumalallista, iankaikkista elämää! *Se on armoa!*

Evankeliointi, joka tarjoaa ainoastaan mahdollisuuden saada syntinsä anteeksi, ei kerro kaikkea, mitä Jumala tarjoaa. Anteeksianto on välttämätön mutta toissijainen askel kohti varsinaista päämäärää, joka on jumalallisen elämän vastaanottaminen ja kokeneminen! Armoon perustuva evankeliointi ei pysähdy siihen, että lunastus selitetään pelkästään syntien anteeksisaamiseksi.

Lunastus on niin suuri ja ihmeellinen, että se valtaa meidän näystämme suuren osan; mutta Jumala sanoo, että meidän ei pitäisi ajatella lunastuksen olevan kaikki, ikään kuin ihmisen olisi luotu sitä varten, että hän elää lunastettuna. Syntiinlankeemus on kyllä hyvin traaginen pudotus alas päin Jumalan tarkoitusta kuvaavalla janalla, ja Kristuksen sovitustyö merkitseekin ihanaa ennalleen asettamista, kun syntimme on pyyhitty pois ja meidät on asetettu takaisin

entiseen asemaamme; mutta vielä sen jälkeenkin, kun se on täytetty, on vielä tehtävää, jotta me pääsisimme asemaan, johon Aadam ei koskaan päässyt, ja voisimme antaa Jumalalle sen, mitä Hänen sydämensä halajaa. Jumala ei nimittäin ole koskaan luopunut tarkoituksestaan, jota tuojana kuvaa.

Uskovilla on taipumus antaa Jumalan *kunnostavan työn* peittää alleen Hänen *suunitelmällisen työnsä*. Meidän on ehdottomasti nähtävä molemmat oikeilla paikoillaan. Johtuen ihmisen kieroutuneesta tavasta suhteuttaa kaikki itseensä, ihminen on ollut avoimempi sille, *mitä Jumala tekee hänen hyväkseen*, kuin sille, *mitä hänen itsensä on määrää olla Jumalalle*. Tässä haluan tuoda molemmat Jumalan työn osa-alueet näkyviin.

1) Ristin kautta pahalaisen työ tuhoittiin; meille varattiin lunastus ja vapautus synnin kahleista ja syntiänsäntömuksen seurauksista, ja: 2) Ristin kautta ihminen alkaa uudelleen elää niin, että hän ymmärtää Isän perimmäisen tarkoituksen.²

Jumalan perimmäinen tarkoitus on ilmaista oma elämänsä meidän kauttamme. Kun olen kasvanut armon ymmärtämisessä, olen kokenut lisääntyvää halua jakaa Hänen elämänsä sellaisten ihmisten kanssa, jotka eivät ole pelastuneet. Selitän heille, että Kristuksen kautta *Jumala antaa heille heidän syntinsä anteeksi, jotta Hän voisi laittaa heihin oman elämänsä*. Liian monet itseään kristityiksi kutsuvat elävät maailmallista elämää, koska heidän ymmärryksensä kristillisestä elämästä pyörii sen ympärillä, että he ovat saaneet syntinsä anteeksi ja ovat matkalla taivaaseen. Mitä tapahtuisi, jos nykyajan seurakunta tulisi täysin tietoiseksi

siitä totuudesta, että Kristus elää heidän sisimmässään ja tahtoo ilmaista elämänsä heidän kauttaan? Apostolien teoissa kuvattu seurakunta painotti sitä evankelioimisessaan, ja lyhyessä ajassa koko silloinen tunnettu maailma oli kuullut Jeesus Nasaretilaisesta. Nykyinen evankelioimisuuntaus on jatkanut anteeksianton tarjoamista, mutta yleisesti ottaen se on jättänyt huomiotta sen puolen, että pelastuksessa me vastaanotamme jumalallisen elämän. Tuon laiminlyönnin seurausta voidaan arvioida tarkastelemalla alkuseurakunnan evankeliointi-intoa ja vertaamalla sitä nykyhetkeen.

Armo ja seurakunta

Toimistoni seinällä on taulu, joka on mielestäni lumoava. Se on tietokoneella tehty kuva, jossa on erilaisia värisävyjä sekä tummempia viivoja. Se näyttää siltä, kuin hyvin suuri rengas olisi ensi upotettu eri väreihin, minkä jälkeen sillä olisi ajettu vahvan mar-kiisikankaan yli. Värien ja muodon suhteen teos on esteettisesti kaunis, vaikka satunnainen katsoja ei näekään siinä mitään selkeää aihetta. Sen alaosaan on kirjoitettu teoksen nimi, ”Luonnon majesteetti”. Teoksen lumoava puoli on sen kolmiulotteisuudessa. Kun näin tuon kuvan ensimmäisen kerran eräässä liikkeessä, en nähnyt siinä mitään järjellistä. Myyjä sanoi, että näkisin kätkeytyn kuvan, jos katsoisin oman kuvani heijastusta taulun päällä olevassa lasissa. Katsoessani omaa heijastustani, myyjä neuvoi minua kohdistamaan katseeni kaksi kertaa syvemmälle, jolloin kolmiulotteinen kuva tulisi esiin. Seisoin siinä jonkin aikaa ajatellen jonkun tekevän minusta pilaa, kun yhtäkkiä kuva alkoi hahmotua, aivan kuten myyjä oli sanonut. Taulun keskellä on suuri kotka siivet levitettyinä. Sillä on kala nokassaan, ja se on juuri laskeu-

tumassa pesänsä, jossa kaksi kotkan poikasta kurottaa kaulaansa innokkaasti saadakseen ruokaa. Kun olet nähnyt sen kerran, se on aivan selkeä. Olen näyttänyt tuota taulua joillekin ystävilleni, jotka ovat katoneet sitä pitkään voimatta kuitenkaan nähdä sitä. Toiset ovat katoneet sitä hämmentyneinä jonkin aikaa ja alkavat sitten hymyillä ihmetyksestä kotkan tullessa esiin.

Tuo taulu kuvaa sitä, miten armo on muuttanut käsitystäni seurakunnasta. Olen ollut niiden seinien sisäpuolella, jossa seurakunta kokoontuu, aivan pienestä pitäen. Olen kauan aikaa katsellut sen värejä ja viivoja. Armo on kuitenkin muuttanut seurakunnan kaksiluotteisesta kuvasta kolmiulotteiseksi taideteokseksi. Seurakunnan kauneus on ilmestynyt, kun olen katsonut Kristuksen heijastusta Hänen seurakunnassaan. Kun ennen armon tielle astumistani näin seurakunnassa jonkin verran esteettistä kauneutta, sen kauneus oli latteaa verrattuna jumalalliseen kolmiulotteiseen taideteokseen, joka on ilmestynyt silmiäni eteen ymmärrettyäni Kristuksen olevan elämäni.

Jumalan seurakunta on armon palkintokaappi

Seurakunta on enemmän kuin vain ryhmä uudestisyntyneitä ihmisiä. Seurakunta koostuu Jumalan armon voittopalkinnoista. Tässä maailmassa ja kautta aikojen on jokainen kristitty todistus Isän rakastavasta armosta. Apostoli Paavali sanoo:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa—armosta te olette pelastetut—ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan aset-

tanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina armonsa ylenpalttista runsautta, hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa (Efes. 2:4-7).

Jumala tulee kirkastetuksi kautta koko iankaikkisuuden, koska Hän on laajentanut hyvytensä koskemaan meitä Kristuksessa Jeesuksessa. Emme todellakaan ansainneet Hänen armoaan, ja kuitenkin Hän *vaiitsi* laajentaa rakkaudellisen armonsa koskemaan meitä oman rakkaudellisen luontonsa tähden.

Toisin kuin Isä, suorituskeskeiset kristityt hyväksyvät toiset ihmiset heidän suoritustensa perusteella. Armon tiellä kulkeva hyväksyy ihmiset ehdottoman rakkauden perusteella. Se ei tarkoita kaikenlaisen käyttäytymisen hyväksymistä, mutta armo saa ihmisen rakastamaan toisia ja hyväksymään heidät huolimatta siitä, miten he toimivat. Lakihenkiset haluavat muuttaa sen, mitä ihmiset *tekevät*. Armo katsoo ihmisten tekojen taakse ja kannustaa heitä siinä, mitä he *ovat* rohkaisten heitä elämään identiteettinsä mukaisesti. Lakihenkiset kasaavat syyllisyyttä ja häpeää niiden ylle, jotka eivät täytä odotuksia. Armollinen kristitty rakastaa ilman ehtoja.

Kun ulotat armon sellaisille kristityille, jotka kompastuvat ja epäonnistuvat, hämmästytt huomatessasi sen vaikutuksen heidän elämässään. Kristitty, joka on langennut, ei tarvitse syyllistämistä. Todennäköisesti itsesyytökset vaivaavat häntä jo aivan tarpeeksi, ja hän kokee niiden painon murtavan hänet. Kristityn ollessa kysymyksessä syyllisyys ja tuomio eivät tule *koskaan* Jumalalta. Raamattu opettaa selvästi, että ei ole mitään kadotustuomiota [engl. condemnation; tuomio] niille, jotka ovat Kristuksessa Jee-

suksessa (Room. 8:1). Jos Jumala ei tuomitse lapsiaan, keitä me olemme tuomitessamme toinen toisemme?

Rick kertoi minulle, että hänestä tuntui, kuin Jumala olisi hyllännyt hänet. Hänen olemuksensa oli stoaalinen, lähes vihamielinen.

”Mitä sisimmässäsi parhaillaan on käynnissä?”, minä kysyin.

”Näyttää siltä, että Jumala on unohtanut minut. Oloni on tyhjä ja kylmä.”

Kun kuuntelin Rickin sanoja hänen kertoessaan kivustaan ja ymmärtäessäni hänen tunteitensa todenperäisyyden, huomasin hänen alkavan hiukan pehmetä. Lopulta aloin kertoa hänelle totuutta.

”Rick, Jumala ei ole unohtanut sinua. Voin vakuuttaa sinulle sen. Itse asiassa olet hänen mielessään jatkuvasti. Hän *iloiilee* sinusta.”

Hän siirsi katseensa alas lattiaan. Seuraavien minuuttien aikana vakuutin häntä siitä, kuinka paljon Jumala rakastaa häntä ja kuinka hänen taivaallinen Isänsä hyväksyy hänet.

”Sanot Jumalan hyväksyvän minut, mutta sinä et tiedä kaikkia yksityiskohtia”, Rick väitti vastaan. Silloin asian ydin tuli esiin. Hän tunnusti joutuneensa pornofilmien vangiksi viettäessään aikaa hotellihuoneissa eri kaupungeissa, joissa hän yöpyi liikematoilla ollessaan. Hänen äänensä värisi hänen kuvatessaan taisteluun kiusausta vastaan yksin ollessaan.

”Rick, Jumala ei hyväksy sinua sen vuoksi, että teet oikeita asioita, ja Hän ei lakkaa hyväksymästä sinua silloin, kun teet väärinä asioita.” Selitin, että Jumala on rakkaus ja että Hän hyväksyy meidät sen tähden, mitä me olemme *Kristuksessa*. Puhuimme siitä, mikä meidän identiteettimme on.

”Syy miksi koet parhaillaan ahdistusta, on se, että toimit eri tavalla kuin se henkilö, joka olet”, minä selitin.

Tapasimme Rickin kanssa useiden viikkojen ajan, ja puhuin hänelle totuutta hänen identiteetistään Kristuksessa. Ymmärrettävään todelliseen identiteettiinsä hän alkoi saada voiton tapasynnistään. Eräänä päivänä hän tunnusti: ”Steve, viime viikolla ollessani matkalla, koin työssäni stressaavia tapahtumia. Sinä iltana ollessani hotellihuoneessani koin voimakasta kiusausta avata portinokanava. Annoin periksi ja avasin sen—pieneksi hetkeksi. Silloin tajusin, että se ei ollut sitä, mitä halusin, joten sammutin sen. Uskon todella olevani nyt vapaa siitä.”

Rickin vapaus ei tullut tuomion kautta. Jumalan rakkaus ja hyväksyntä häntä kohtaan motivoivat häntä tunnustamaan syntinsä. Syyllisyys painaa meidät alas sanoen, että me emme ole hyviä. Synnintunto on Jumalan rakkautta käytännössä erehtyviä lapsiaan kohtaan, joka vetää meidän kiintymyksen ja palvontamme jälleen Isän puoleen. Siinä prosessissa me luovumme meitä kiusanneista synneistä.

Seurakunta ei ole täydellisesti synnittömien ihmisten muodostama joukko. Se on pikemminkin perhe, jonka jäsenten elämä kuvastaa Jumalan armon muuttavaa voimaa. Yksi syy, miksi tarvitsemme toisiamme seurakuntaperheessä, on osoittaa Isämme ehdotonta rakkautta ja hyväksyntää. Armon tiellä osoitamme toisille samaa rakkautta ja hyväksyntää, jota olemme itse saaneet Isältä.

Jumalan seurakunta on perhe, jossa on erilaisia jäseniä

Kolmiulotteinen kuva toimistossani tuli esiin, kun kohdistin katseeni kaksi kertaa syvemmälle. Sama periaate pätee myös silloin,

kun haluamme saada uuden perspektiivin seurakuntaan. Useiden vuosien ajan tarkastelin sitä lähietäisyydeiltä. Olen kiitollinen seurakuntataustastani; omaa kristillistä elämäni ovat suuressa määrin rikastuttaneet monet ystävät niissä kristillisissä piireissä, joissa olen ollut mukana. Kuitenkin Jumalan seurakunnan ymmärtäminen oikealla tavalla vaatii sen, että astumme taaksepäin omien perinteidemme puun luota nähdäksemme metsän.

Lakihenkisyydelle on ominaista elitistinen asenne. Sen mukaan me olemme oikeassa ja muut ovat väärässä. Armon tiellä kuluminen on laajentanut käsitystäni seurakunnasta. Millään kristityllä ryhmittymällä ei ole selkeää käsitystä koko totuudesta. Jollakin ryhmällä voi olla parempi ymmärrys jostakin tietystä osasta totuutta, kun taas jollakin toisella ryhmällä on parempi ymmärrys jostakin toisesta osasta. Sen vuoksi me tarvitsemme toinen toisiamme. Jotkut ovat väittäneet, että kaikki seurakunnat ovat oikeassa. Jos joku tahtoo arvioida seurakuntia sen perusteella, ovatko ne oikeassa vai väärässä, silloin kaikki kristilliset seurakunnat ovat sekä oikeassa että väärässä. Toisin sanoen mikään seurakunta tai kirkkokunta ei ole täysin oikeassa tai täysin väärässä. Kristillisyyden moniin eri kirkkokuntiin sisältyy totuus, mutta niissä on myös monia oppeja, jotka poikkeavat totuudesta.

En väitä, että oppi ei olisi tärkeä. Uskollinen seurakunta pitää kiinni elintärkeistä opinkappaleista. Kuitenkin, jos tarkastelemme seurakuntaa armon näkökulmasta, meidän ei tarvitse vaatia, että olisimme jokaisesta uskon tai käytännön yksityiskohdasta samaa mieltä. En ole koskaan kannattanut ekumeniaa, jossa kaikki opinkappaleet heitetään kirkon ikkunasta ulos; kuitenkin Jumalan seurakuntarakenteessa on oltava tilaa yhteydelle eri kirkkokuntiin kuuluvien jäsenten välillä. Se, että joku veli on erillainen, ei vält-

tämättä tarkoita, että hän olisi väärässä. Armon näkökulma sallii erilaisuuden Jumalan perheessä.

Ensimmäisessä kirjessään korinttolaisille Paavali käyttää luonnollista ruumista kuvaamaan Kristuksen ruumiin jäsenten keskinäistä riippuvuutta.

Sillä niin kuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin; sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimme pa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä (1. Kor. 12: 12–13).

Me tarvitsemme toistamme! Jumalan näkökulmasta katsoen Hänen seurakuntansa on yksi ruumis. Eikö Paavali sano juuri niin? Meidät on liitetty yhteen Kristuksen ja toistemme kanssa. Meidän on ymmärrettävä ruumiin

jäsenten erilaisuus ja annettava Pään johtaa eri osien toimintaa. Lakihenkisyys haluaa jokaisen ruumiinjäsenen olevan suu tai jalka tai käsi, mutta Jumalan Sanassa sanotaan selvästi, että jokaisen ruumiinjäsenen velvollisuus on noudattaa Pään ohjausta. Paavali jatkaa sanomalla: ”Mutta nyt Jumala on asettanut jäsenet, itse kunkin niistä, ruumiiseen, niin kuin hän on tahtonut. Vaan jos ne kaikki olisivat yhtenä jäsenenä, missä sitten ruumis olisi? Mutta nytpä onkin monta jäsentä, ja ainoastaan yksi ruumis” (jakeet 18–20).

Hänen seurakunnassaan me tarvitsemme toinen toistamme. Lakihenkisyys erottaa uskovat mutta armo tuo meidät yhteen rakkaudessa.

Watchman Nee kirjoittaa järjestelmän monimuotoisuudesta,

jonka Jumala on suunnitellut seurakuntaan:

Suoraan sanoen, älä yritä yksin tehdä kaikkea ja olla kaikkea! Ei kukaan järkevästi ajatellen haluaisi nähdä koko ruumiin toimivan ainoastaan yhdellä tavalla. Ei olisi järkevää, jos koko ruumis olisi ainoastaan silmänä, eikä silmän olisi järkevää yrittää yksin suorittaa koko ruumiin tehtäviä. Herra on säätänyt ruumiiseen moninaisuuden, korvat ja nenän silmien ja käsien lisäksi; ei yhdenmukaisuutta ja ehdottomasti ei myöskään yhden elimen monopolia.³

Seurakunnan tarkastelu armosta käsin saa meidät ymmärtämään, että todellisuudessa on olemassa vain yksi seurakunta. Seurakunta on Hänen ruumiinsa, joka toimii Pään alaisuudessa. Jokainen jäsen ruumiissa on riippuvainen muusta ruumiista voidakseen toimia yhdessä ja toteuttaa tehokkaasti Pään antamat ohjeet. Hänen seurakunnassaan me *tarvitsemme* toinen toistamme. Lakihenkisyys erottaa uskovat mutta armo tuo meidät yhteen rakkaudessa. Olemme yhtä yhdessä Kristuksen kanssa. Ulkoiset puitteet voivat olla erilaisia, mutta pohjimmiltamme me olemme samanlaisia, koska Kristuksen elämä on meidän sisimmässämme.

Elämä armossa

Kuinka sanat voisivat riittää kuvaamaan edes alkua ihmeellisesti armon täyttämästä elämästä? Olen kirjoittanut nämä luvut sydämestäni ja lisännyt mukaan henkilökohtaisia todistuksia, koska en voi erottaa totuutta siitä, millainen vaikutus sillä on ollut omaan elämäni. Olen ymmärtänyt suhteen Jumalan armon ja hukkuvien ihmisten välillä jo lapsena. Kuitenkin vasta viime vuosina olen ymmärtänyt Jumalan armon *uskovien* elämässä. En näe asioita ainoastaan eri tavalla kuin ennen. Näen asiat *uutena*. Se, että olen ymmärtänyt *Kristuksen* olevan minun *elämäni*, ei ole vain muuttanut mieltäni; se on tehnyt elämäni täysin uudeksi. Totuudet, jotka olen kertonut tämän kirjan sivuilla, eivät kerro siitä, mitä minä uskon; ne osoittavat, kuka minä olen!

Silloin tällöin tapaan henkilön, joka puhuu uudesta elämästä ”me ja muut” – asenteella. Kuitenkin armo itsessään tekee tällaisen vastakkainasettelun mahdottomaksi. Eläessämme armossa, me emme voi jakaa ihmisiä niihin, joilla on, ja niihin, joilla ei ole. Ilmestys Kristuksesta meidän elämämme *ei ole* jokin hetkessä tapahtuva armon vaikutus. Se on yksinkertaisesti uusi tietoisuus ja kunnioitus Kristuksen elämää kohtaan, joka on *jokaisen uskovan sisimmässä*. Jumalan perheessä ei ole toisen luokan uskovia. Meillä jokaisella on sisimmässämme Kristus, ja kun meillä on Hänen elämänsä, ei ole enempää, mitä kohti pyrkii tai mitä haluta!

Platonin teoksessa *Valtakunta* on ”Luolavertaus”, jonka on ker-
tonut Platonin opettaja Sokrates. Hän käytti vertausta kuvaamaan
eritasoisen tiedon ja uskomusten merkitystä; Se kuvaa myös hie-
nosti sitä, millaista työtä Jumala on tehnyt ilmaistessaan minulle
Kristuksen olevan elämäni. Lukiessasi tätä kertomusta, mieti, so-
piiko se sinun elämäsi.

Kuvittele mielessäsi luola, sanoo Sokrates, joka on syvä-
lä maan alla ja josta johtaa pitkä käytävä ulos auringon-
paisteeseen. Luolassa on ihmisiä, jotka ovat olleet siellä
vankeina aina siitä lähtien, kun he olivat lapsia. Heidät on
kahlehdittu maahan, ja jopa heidän päänsä on sidottu sil-
lä tavalla, että he voivat nähdä ainoastaan suoraan heidän
edessään olevan luolan seinämän. Vankirivin takana palaa
tuli, ja vankien ja tulen välissä kulkee tie. Ihmiset kulkevat
tuolla tiellä ja puhuvat keskenään ja kantavat mukanaan
tavaroita. Vangit näkevät ihmisten varjot luolan seinällä
tulen valaistessa ohikulkijoita. Kuvittele vielä mielessäsi,
että luola myös voisi heijastaa ääniä, silloin vangit kuu-
lisivat varjojen myös ääntelevän. Koska vangit eivät voi
kääntää päätään, ainoa asia, josta he ovat tietoisia, ovat
varjot; ja niin he olettavat varjojen olevan *todellisuus*, sillä
he eivät voi tietää mitään tulesta ja ihmisistä heidän taka-
naan.

Kuvitellaanpa, että päästämme yhden vangeista vapaak-
si, ja käännämme hänet ympäri. Se on hänelle hyvin pelot-
tavaa ja tuskallista; hänen ruumiinsa liikuttaminen koskee
häneen kovasti, ja hänen silmiään häikäisee tulen loiste.
Jos nyt sanomme hänelle, että hänen näkemänsä asiat ovat
todellisempia kuin varjot, hän ei usko meitä, ja hän haluaa
istua jälleen alas katsoakseen varjojen liikkumista seinäl-

lä, joita hän ymmärtää. Kuvitellaan sitten, että menemme
vielä pidemmälle, ja viemme hänet väkisin ulos pitkästä
käytävää pitkin auringonpaisteeseen. Se on hänelle vie-
läkin tuskallisempaa ja pelottavampaa; ja kun hän pääsee
maan pinnalle, auringon valo sokaisee hänet. Mutta vähi-
tellen, jos kuvitellaan näin, hän tottuu siihen. Aluksi hän
voi katsella tähtiä ja kuuta öisin. Myöhemmin hän voi kat-
soa auringon valon heijastamia varjoja ja lammen pinnalla
olevia kuvajaisia. Lopulta hän alkaa nähdä puut ja vuoret
kirikkaassa päivän valossa, ja hän ymmärtää, että nämä, ei-
vät varjot, ovat *todellisuus*. Ja kun hän on tottunut katsele-
maan ympärilleen, hän viimein ymmärtää, että valo, joka
saa kaiken tämän aikaan, tulee auringosta.¹

Luola tässä vertauksessa kuvaa henkilön elämän viitekehystä.
Vietin itse 29 vuotta kristityn elämästäni lakihenkisyyden luolas-
sa. Sitten Pyhä Henki alkoi vetää minua ulos niistä asioista, jotka
olivat antaneet minulle turvallisuuden tunteen: palvelutyöni nä-
kyivistä tuloksista ja tyydytyksen tunteesta uskonelämässäni. Ym-
märrän nyt, että nuo asiat, joihin aikanaan takerruin epätoivoi-
sesti, olivat ainoastaan kahleita, jotka estivät minua pääsemästä
valoon. Huolimatta kivustani ja pelostani, Jumala veti minut ulos
siitä, mikä oli tuttua Hänen armonsa valkeuteen. Useiden vuosien
jälkeenkin silmäni edelleen totuttelevat armon häikäisevään kirk-
kauteen. Ymmärrän päivä päivältä paremmin uskonnollisen suo-
rituksen olevan vain varjo. Elämä ei ole varjoissa vaan Pojassa!

Vapauduttuaan luolasta ihminen ei koskaan enää tulkitse var-
joja samalla tavalla. Koko armon maailma odottaa tutkimista.
Jokainen päivä on jännittävä seikkailu. Sokrates väittää, että jos
luolassa aiemmin vankina ollut henkilö vietäisiin äkkiä takaisin

luolaan, hänen silmänsä eivät olisi tottuneet pimeyteen eikä hän kykenisi erottamaan varjoja. Toiset vangit olisivat sitä mieltä, että hänen kokemuksensa on tuhonnut hänet, ja he sanoisivat hänen olleen hullu lähtiessään ulos valoon.² Valmistaudu kohtaamaan se tosiasia, että kun lähdet lakihenkisyiden luolasta, jokainen ei iloitse kanssasi löytämästäsi uudesta vapaudesta. Lakihenkisyys ei ole koskaan kulkenut rauhassa armon kanssa. Ne ihmiset, jotka löytävät identiteettinsä uskonnollisesta suorittamisesta, nostavat karvansa pystyyn heti, kun joku alkaa väittää suorituksen olevan vain varjo, ei todellinen olemus. Sellainen väite on suora hyökkäys heidän identiteettiään kohtaan. Muista vain, että olet itse vapaa! Vaella valkeudessa ja nauti uskostasi! Toisten vastustaessa vapautasi toiset nostetaan luolasta valoon, kun he näkevät ilon, jota valossa ollessasi koet.

Kristus on *sinun* elämäsi. Armo ja totuus tulevat Hänen kauttaan (Joh. 1:17). Sinun on armoelämä. Miten armoelämä voidaan määritellä? Pelkästään jo sen yrittäminenkin, että Kristuksen elämä saataisiin sopimaan muutamalle kirjan sivulle, on mahdotonta! Mutta armon täyttämään elämään kuuluu kolme piirrettä, joita jokaisen meistä tulisi halata ennen kaikkea muuta.

Hänen tuntemisensa

Yksi kallisarvoisimmista jakeista elämässäni tulee aina olemaan se, jonka Jumala puhui minulle Raamatusta Fil. 3:10 maataessani toimistoni lattialla sinä yönä, kun luovutin itseni täysin Hänelle ja annoin Hänelle luvan tehdä *mitä ikinä* Hän halusi. Siitä yöstä lähtien aina tähän hetkeen asti minut on vallannut halu tuntea Hänet läheisemmin. Se ei ole aina ollut tunneperäinen halu, vaan vakaa tietoisuus siitä, että haluan *tuntea* Hänet. En ole elänyt joka hetki

vuoren huipulla, missä aloitin ymmärtäväni Kristuksen olevan elämäni. Olen kulkenut myös joidenkin turhautumisen, pettymyksen, sekaannuksen, synnin ja kysymysten laaksojen läpi. Olen kokenut huippuja ja laaksoja, olen nähnyt sekä uskoni että lihani olevan voimakkaimmillaan. Kuitenkin joka askeleella minulla on ollut syvällä oleva kaipausta tuntea Hänet yhä läheisemmin.

Me vietämme iäisyytemme opetellen tuntemaan taivaallista Isäämme. Voimmeko tyytyä siihen läheisyyden tasoon, joka meillä on nyt? Se, millä tavalla tunnemme Hänet tällä hetkellä, on vain pisara todellisen tuntemisen valtameressä. Jumalan syvä tunteminen ei tule ainoastaan Raamatun *opiskelun* kautta, vaan jumalallisen *ilmeystyksen* kautta Hänen avatessaan meidän silmämme ymmärtämään Häntä enemmän. Jumala ilmaisee itsensä harvoin puolisydämisille ja pinnallisille uskoville mutta Hän on enemmän kuin halukas ilmaisemaan itsensä niille, jotka aidosti halajavat Häntä. Meidän tulee rukoilla, että Jumala tekisi mitä tahansa tarvitaankin siihen, että meidän sydämiimme syttyisi jano ”tuntea hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaiseksiin samanlaisen kuoleman kautta” (Fil. 3:10).

Hänessä pysyminen

Yksi vapauttavimmista eduista armon ymmärtämisessä on vapaus itse itsellemme antamasta vaatimuksesta olla tuottava jollakin mitattavissa olevalla tavalla. Siinä, että tuottavuus voidaan mitata, ei ole mitään väärää. Jos kuitenkin pyrimme tuottavuuteen vain osoittaaksemme olevamme ”menestyviä”, se on väärin. Jeesus sanoi, että me olemme oksia, joiden tulee vain pysyä viinipuussa.

Viinipuun hedelmä ei voi itse tehdä mitään kypsyykseen. Viinipuusta irrallaan oksassa ei ole elämää. Viinipuun elämä on oksan elämä. Se hedelmä, jonka oksa kantaa, on seurausta viinipuun elämästä, joka virtaa oksan kautta. Viinipuussa ei ole minkäänlaista kateutta siemenellisten ja siemenettömien viinirypäleiden välillä. Yksikään viinirypäle ei voi häikäistä värillään, ylpeänä siitä, että se tuottaa aromikkaampaa viiniä kuin muut. Yksikään terttu ei kilpaile muiden terttujen kanssa siinä, kummassa kasvaa enemmän rypäleitä. Eikä yksikään terttu voi väittää olevansa lähempänä viinipuuta kuin muut. Tämä alkaa kuulostaa naurettavalta, mutta ymmärrät varmasti, mitä ajan takaa. Nykyajan kristillisyyttä leimaa suurelta osin pakkomielle tuottavuudesta hintaan mihin hyvänsä. Toiset seurakunnat ovat luopuneet toivosta koskaan saada nähdä väkevää tuulispäätä, ja niinpä ne ovat päättäneet tyytyä pieneen tuulenpyörteeseen.

Mikäli haluat yksinkertaisesti pysyä Kristuksessa, sinun on tehtävä tietoinen päätös toimia vastoin uskonnollisen maailman yleistä mielipidettä. Nykyajan mielipide on: ”Tee jotain, vaikka väärinkin!” On helppo erehtyä pitämään touhuamista liikkumise-
na. Kuitenkaan Kristuksen antama kutsu omilleen ei ole muuttunut: ”Pysykää minussa.” Ihminen, jolla on aito halu kokea täysi-
määräistä Kristus-elämää, ei voi antaa *minkään* korvata Hänessä päivittäin pysymisen rauhaisaa lepoa. Jumala toteuttaa suunnitel-
mansa elämässämme oman jumalallisen aikataulunsa mukaan. Rypäleet eivät voi nopeuttaa kasvuaan ähkimällä ja voihkimalla. Andrew Murray on sanonut aivan oikein:

Kaikella hengellisen elämän harjoittamisella—Raamatun lukemisella ja rukouksella, tahtomisella ja tekemisellä—on

oma suuri merkityksensä. Mutta ne eivät voi johtaa meitä sen pidemmälle, kuin että ne osoittavat meille tien ja valmistavat meidät nöyryinä katsomaan Jumalaa, olemaan riippuvaisia yksin Hänestä ja kärsivällisesti odottamaan Hänen oikeaa aikaansa ja laupeuttaan.³

Levottomalle uskovalle on usein helpompaa *tehdä* jotain Jumalalle kuin *odottaa* Jumalan tekevän jotain meidän *kauttamme*. Armon täyteiselle elämälle on ominaista rauhallinen luottamus kaikkivoipaan Jumalaan, jonka rakkaus ja viisaus saavat Hänet aina tekemään sen, *minkä* Hän tahtoo, juuri *silloin*, kun Hän tahtoo. Mittaamatonta tuhoa voi tapahtua silloin, kun me tietoisesti tai tiedostamattamme yritämme saada asioita etenemään, koska Jumala ei liiku niin nopeasti kuin me haluaisimme.

Hänen ilmentämisensä

Kristuksessa pysymistä ei voi erottaa Kristuksen elämän ilmentämisestä. Jokainen viinipuussa pysyvä viinirypäle sekä kokee että ilmentää viinipuun elämää. Monet haluavat tuottaa kristillisen palvelutyön ilmenemistä ilman Hänessä pysymistä. Tuloksena on tyhjiä uskonnollisia rituaaleja, jotka tuottavat kuoleman viran. Mikäli ”kristillisyydestä” *puutuu Kristuksen elämä*, sillä ei ole yhtään enempää voimaa tai arvoa kuin millään muullakaan uskonnolla. Ymmärrä, mitä tarkoitan. Kun ”kristillisyydestä” *puutuu Kristuksen elämä*, se ei ole enää kristillisyyttä. Siitä tulee ainoastaan uskonto, jonka moraalisaännöt opettavat ihmisille, miten heidän tulee käyttäytyä. *Raamatullisessa* kristillisyydessä on kysymys Kristuksen elämästä, jonka Hänen seurakuntansa ilmaisee tässä maailmassa.

Voiko ihminen ”harjoittaa kristillisyyttä” olematta itse pelastunut? Ei. He voivat jäljitellä Kristuksen elämää parhaan kykynsä mukaan—parhaimmillaankin se on heikko esitys. Todellinen kristillisuus ei ole jäljittelemistä vaan Kristuksen ilmentämistä meidän sisimmässämme. Voiko pelastunut ihmisen jäljitellä kristillisyyttä ilman, että hän *ilmentää* Kristuksen elämää? Kyllä.

Mikä tahansa yritys tehdä jotain Jumalalle, joka on lähtöisin omista mahdollisuuksistamme, kyvyistämme, ymmärryksestämme jne., on lihasta. Liha voi ainoastaan jäljitellä aitoa asiaa. Se, miten voimme nauttia Kristuksesta ja ilmentää Häntä elämässämme, on antaa Hänen elää elämäänsä kauttamme. Kun me lepäämme Hänessä, Hän ilmaisee luonteesa ja palvelutyönsä meidän kauttamme. Kun me kamppailemme elääksemme kristillistä elämää, me estämme Kristuksen elämää virtaamasta ja alamme elää oman lihamme mahdollisuuksien mukaan. *Kun me pysymme Hänessä, me lepäämme ja teemme työtä samanaikaisesti!* Me lepäämme sisäisesti kun Hän tekee työtä ulkoisesti meidän kauttamme. Se on Jumalan suunnittelema tapasuorittaa kristillistä palvelusta. Kaikki muu on vain tyhjiä uskonnollisia rituaaleja huolimatta siitä, kuinka menestyksekkäältä tai hengelliseltä se voi näyttää.

Elämä armossa tarkoittaa sitä, että me ilmennämme Hänen elämänsä luonnollisena ja itsestään selvänä osana meitä päivittäin. Elämme luottaen siihen, että Hän ilmaisee itsensä kauttamme joka päivä. Meidän ei tarvitse ylen määrin analysoida tekojamme

me ja asenteitamme. Elämä ei ole jokin koetilaisuus, vaan se on lepoa. Koe pidettiin jo, ja me saimme siitä täyden kympin, koska Jeesus teki sen meidän puolestamme. Nyt on aika juhlia! Meidän ei tarvitse elää yrittäen suoriutua pitkää listasta asioita, joiden ajattelumme olevan välttämättömiä. Kun me elämme joka päivä pysyen Kristuksessa, voimme tehdä mitä ikinä haluamme. Kun me pysymme Hänessä, Hänen tahdostaan tulee meidän tahtomme.

Joidenkin kristittyjen kasvoilla on huolien painamia uurteita, jotka ovat syviä kuin pohjaton kuilu. Anna kasvojesi ilmeen kirjastua! Kristus-elämä on iloa. Ihmiset tulevat meidän luoksemme ja Hänen luokseen kun he näkevät, minkä kaltaista iloa me koemme elämässämme. Jopa hyvin vaikeissa olosuhteissa, jotka luonnollisesti painaisivat meidät alas, kristityt voivat kokea hengellisesti iloa. Älä anna hengellisen elämäsi kangistua sen vuoksi, että saat analyysihalvauksen. Haluan vielä toistaa tämän painottaakseni asiaa: Voimme vain elää ja antaa Kristuksen ilmentää itsensä kauttamme luonnollisena ja itsestään selvänä osana päiväämme.

Yöllä makaan lattialla epätoivosta itkien. Koen, että minun ei ole todella mahdollista nauttia uskostani Raamatun kuvaamalla tavalla. Ehkä otit käteesi tämän kirjan, koska koit samalla tavalla. Totuudet, joista olen kirjoittanut, eivät ole *teoreettisia* käsityksiä, jotka voivat tuottaa sinulle iloa uskonelämässäsi. Ne ovat *aitoja* totuuksia, jotka on testattu ja koeteltu omassa elämässäni. Ilo ei ole tunne vaan henkilö nimeltä Jeesus. Jos minun kaltaiseni kuntuutuva ”työholisti” voi päästä armon tielle, voit sinäkin. Se vaatii vain sen, että uskon kautta omaksut Kristuksen olevan sinun elämäsi, ja sen jälkeen annat Hänen elää elämäänsä kauttasi. Oletan, että koska olet lukenut tämän kirjan, sinulla täytyy olla jano saada

kokea Hänen elämänsä kaikessa täyteydessään. Kristuksen elämä on mahdollista kokea päivittäin samalla tavalla, kuin se alun perin vastaanotettiin—uskon kautta.

Sinä yönä kysyin Jumalalta: ”Mitä sinä haluat minulta?” Mitä Hän haluaa meiltä? Hän haluaa vain *meidät*. Ei meidän lupauksiamme. Ei hyviä aikeitamme. Ei edes meidän kristillistä palvelustamme. Kaikki muu hoituu itsestään kun me vain lepäämme Hänen käsivarsillaan ja annamme Hänen voimia meidän kauttamme. Mikä ilo ja helpotus. Se ei ole passiivista vaan rauhan täyteistä elämää, jossa me aktiivisesti lepäämme Hänessä Hänen tehdessä kaiken. Se on kulkemista armon tiellä—ja se on todella ihmeellistä!

Loppusanat

Joka viikko saan postia ihmisilta, joiden elämään Armon tie on vaikuttanut. On aina innostavaa kuulla, miten Jumala käyttää tätä kirjaa koskettaakseen ihmisten elämää. Jos omassa elämässäsi on kirjan luettuasi tapahtunut muutos, haluaisin hyvin mielelläni kuulla sinun kertomuksesi. Voit lähettää minulle sähköpostia osoitteeseen

info@gracewalk.org

tai kirjoittaa

Dr. Steve McVey
Grace Walk Ministries
PO Box 3669

Riverview, Florida 33568–3669
U.S.A

Rohkaisen sinua myös vierailemaan kotisivuillamme (www.gracewalk.org), jossa saat tietää enemmän palvelutyöstämme, nähdä muita kirjoja, joita olen kirjoittanut ja tutustua audio- ja video-opetusmateriaaliimme. Siellä voit ostaa esimerkiksi Armon tien englanninkielisenä äänikirjana ja muita tuotteita, joita meillä on tarjolla.

Kiitos siitä, että olet käyttänyt aikaa Armon tien lukemiseen. Roukokseni on, että meidän Isämme jatkaa sinun siunaamistasi armon tiellä kun yhä enemmän opit ”tuntemaan hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden” (Fil. 3:10)!

ihminen on antautunut täydellisesti Jumalalle?

2. Liha viittaa opittuihin strategioihin, joita ihminen käyttää saadakseen omat tarpeensa tyydytettyä irrallaan Kristukselta. Onko lihan mukaan eläminen aina jotakin vastenmielistä? Kuvaile Paavalin lihan tekoja Fil. 3:3–7 mukaan.
3. Kuvaile, miten ihmisen kyky voi tulla hänelle hengellisesti haitaksi. Kuinka kristityt tarkoittamattaan voivat vahvistaa ja rohkaista toisten kristittyjen lihaa?
4. Steve kirjoittaa, että meidän yrityksemme tehdä jotakin Jumalalle voi kuulostaa ihailtavalle, mutta sillä on tuhoiset seuraukset. Oletko samaa mieltä? Perustelee. Siunaako Jumala oman yrittämisen?
5. Lue 1. Moos. 16:1–6. Miten Abraham ja Saara yrittivät auttaa Jumalaa? Mitkä olivat seuraukset? Anna joitakin esimerkkejä siitä, miten ihmiset voivat nykyaikana yrittää auttaa Jumalaa. Mitä vikaa on siinä, että yritämme auttaa Häntä?
6. Miten kuvaat murtuneisuutta? Steve väittää, että Jumala laittaa ihmisten päälle suurempia kuormia, kuin minkä he voivat kestää. Oletko samaa mieltä? Perustelee.
7. Mikä on Jumalan tarkoitus Hänen tuodessaan ihmiset murtuneisuuden paikalle? Miksi rakastava Jumala sallisi lastensa kokevan kipua?
8. Luuk. 10:40–42 antaa ymmärtää, että Martan huomio oli siirtynyt pois Jeesuksesta hänen palvellessaan Häntä. Millä tavalla se voi olla vaarana nykyaikana kristittyjen elämässä?

Luku 3 - Täysin uusi minä

1. Mikä saa aikaan sen, että Jumala hyväksyy uskovan? Hyväksyykö Jumala meidät täydellisesti silloin, kun meidän

käytöksemme on ristiriidassa uskontunnustuksemme kanssa? Perustelee vastauksesi.

2. Miksi on tärkeää ymmärtää uusi identiteettimme Kristuksessa? Mitä väärää on siinä, jos ihminen uskoo olevansa ai-noastaan armosta pelastettu syntinen?
3. Miksi luulet useimpien ei-uskovien ajattelevan, että he ovat ihan hyviä ihmisiä, kun taas monet uskovat pitävät itseään vain armosta pelastettuna syntisenä? Millainen ihminen on pyhä?
4. Lue Room. 9:30–10:4. Juutalaiset yrittivät tulla vanhurskaiksi siinä kuitenkaan onnistumatta, kun taas pakanat eivät yrittäneet tulla vanhurskaiksi, ja kuitenkin he saavuttivat sen. Selitä, miten se tapahtui.
5. Selitä, miksi anteeksisaaminen yksin ei riitä tuomaan ihmiselle voittoa uskonelämässään.
6. Oliko Loot jumalinen mies? Toimiko hän jumalisesti? Mitä vaaditaan ihmiseltä, jotta häntä voidaan oikeutetusti kutsua vanhurskaaksi?

Luku 4 - Vanha ihminen on kuollut

1. Lue 2. Piet. 1:4 ja selitä, miten kristityt ovat tulleet jumalallisesta luonnosta osallisiksi. Onko kristityllä yksi vai kaksi luontoa.
2. Paavali sanoo Gal. 2:20, että hänet on ristiinnaulittu yhdessä Kristuksen kanssa. Millä tavoin meidät on ristiinnaulittu Hänen kanssaan? Millainen valta synnillä on uskovien elämässä tällä hetkellä?
3. Kommentoi seuraavaa väitämää: ”Vanhan elämämme lähde on poistettu meistä lopullisesti Jumalan Hengen suorit-

- taman ympärileikkauksen kautta. Kun kristitty tekee syntiä, hän toimii tavalla, joka on hänelle luonnonvastainen.” Mikä si synnin tekeminen tuntuu joskus olevan hyvin helppoa?
4. Jos kristityn syntituonto on kuollut, onko mahdollista elää ilman syntiä tässä maailmassa? Mikä saa uskovan tekemään syntiä?

Luku 5 - Hänen elämänsä kokeminen

1. Miten määrittelit ”jumalallisessa vaihtokaupassa” saamme upouuden elämän? Miten sellaista elämää voi kokea? Miten uuden elämän kokeminen eroaa ”armon seuraavasta vaikutuksesta”?
2. Ajatteleko uskonelämän olevan vaikeaa vai helppoa? Mitkä asiat voivat vaikuttaa siihen, että uskonelämä voi näyttää vaikealta toteuttaa?
3. Mikä ero on uskonnollisella toiminnalla seurakunnassa ja hengellisellä jumalanpalveluksella? Kumpi kuvaa paremmin omaa seurakuntaasi?
4. Lue Matt. 11.28–30. Kokeeko suurin osa uskovista sitä, mitä Jeesus lupasi näissä jakeissa? Miksi?
5. Steve on tehnyt listan asioista, miksi uskovat voivat yrittää elää kristillistä elämää omasta yrityksestään käsin. Keskustelkaa näistä neljästä syystä. Mitä muita syitä listaan voisi lisätä?
6. Mitä sellaisen ihmisen tulee ymmärtää, joka ponnistelee eläkkeeseen Jumalalle? Miten me sovitamme yhteen levon, jota Jeesus kuvaa, siihen taisteluun, josta Paavali puhuu Efes. 6:12?

Luku 6 - Vapaa lain alaisuudesta

1. Millainen on lakihenkinen kristitty? Miten lakihenkisyys näkyy ihmisen elämässä?
2. Lue 1. Kor. 15:56 ja Room. 7:5–6. Millainen vaikutus on sillä, että kristitty elää lain alla? Pitäisikö uskovan yrittää noudattaa Jumalan lakeja?
3. Mitä sääntöjä olet itse tehnyt itsellesi laiksi uskonelämässäsi? Millainen on uskovan suhde lakiin Room. 7:1–4 mukaan?
4. Tarkoitako se, että meidät on vapautettu laista sitä, että ei ole merkitystä, millä tavalla me elämme? Mikä varmistaa Jumalan mielen mukaisen käyttäytymisen, jos uskova ei yritä noudattaa Jumalan lakeja?
5. Keskustelkaa seuraavasta väittämästä: ”Kristillisen elämän ydin ei ole tekemisessä vaan olemisessa.”
6. Steve kirjoittaa, että avain voittoon ei ole Jumalalle uudeleen antautumisessa. Oletko samaa mieltä? Perustelee vastauksesi.

Luku 7 - Voitto on lahja

1. Keskustelkaa seuraavasta väittämästä: ”Se, että yritämme tehdä jotakin Jumalalle, on lihallinen matka. On mahdollista olla vilpiton ja kuitenkin olla vilpittömästi väärässä.”
2. Mitä vikaa on siinä, jos uskonelämämme keskittyy Jumalan palvelemisen ympärille? Haluaako Jumala meidän palvelevan itseään?
3. Selitä, mitä eroa on sillä, että uskomme Kristuksen antavan meille voiton, ja sillä, että ajattelemme Hänen olevan mei-

dän voittomme.

4. Lue Room. 8:5–6. Miten se käsittelee uskovia orjuuttavien syntien voittamista?
5. Lue Room. 5:10. Kristityt ovat pelastetut synnin rangaistuksesta Kristuksen kuoleman kautta. Millä tavalla me olemme pelastetut synnin voimasta Hänen elämänsä kautta?

Luku 8 - Arvomaailman petollisuus

1. Steve kirjoittaa, että kristityn elämän ei pitäisi rakentua kristillisten arvojen ympärille, vaan Kristuksen persoonaan. Mitä eroa niillä on?
2. Keskustelkaa seuraavasta väittämästä: ”Ennen kuin ymmärsin, että Kristus on minun elämäni, koko elämäni leimasin oikean ja väärän pakkomielle. On kuitenkin niin, että jos ihminen ei pysy Kristuksessa, hänen jokainen tekonsa on väärä.”
3. Millainen asema Jumalan lailla on nykyajan yhteiskunnassa? Pitäisikö kristittyjen painottaa Jumalan lakia ei-uskoville? Miksi?
4. ”Ilman lakia ihmisellä ei ole välinettä oikean ja väärän mittaamiseksi. Oikean ja väärän periaate kuuluu erottamattomasti Jumalan antamiin lakeihin. Niitä ei voi erottaa toisistaan.” Miten tuo väite voidaan sovittaa yhteen sen tosiasian kanssa, että uskovat ovat kuolleet laille?
5. Kuvaille, miten avioliitto herra Lain kanssa eroaa avioliitosta Herran Armon kanssa?
6. Lue 1. Tim. 1:8–11. Mille ihmisryhmälle Jumala antoi lain? Ovatko kaikki kristityt vanhurskaita? Mitä lakeja Jumala odottaa uskovien noudattavan nykyään?

Luku 9 - Rakkaus on kaikki, mitä tarvitset

1. Lue Luuk. 15:11–24. Miten tuhlaajapojan kyyryttömyys ymmärtää identiteettinsä vaikuttu siihen, miten hän suhtautui isäänsä? Millaisena näet itsesi tuossa kertomuksessa?
2. Ajatteletko, että uskovan on tärkeää pyytää anteeksi tekemiään syntejä? Keskustelkaa siitä, mitä eroa on synnin tunnustamisella ja anteeksi pyytämisellä. Jäävätkö uskovan synnit anteeksisaamatta, mikäli hän ei pyydä niitä Jumalalta anteeksi?
3. Lue Room. 6:1–6. Jos Jumalan armo peittää kaikki meidän syntimme, miksi uskovat eivät päättä ryhtyä elämään synnissä? Mikä pidättää sinut tekemästä syntiä kiusaukseen joutuessasi?
4. Keskustelkaa laki- ja armokeskeisen näkemyksen eroista Uuden testamentin käskyjä kohtaan.
5. Mikä saa aikaan sen, että ihmisen rakkaus Jumalaa kohtaan kasvaa? Mainitse joitakin tiettyjä asioita elämässäsi, jotka ovat saaneet sinussa aikaan suuremman rakkauden Jumalaa kohtaan.

Luku 10 - Velvollisuudesta iloon

1. Keskustelkaa seuraavasta väittämästä: ”Vasta sen jälkeen, kun olen alkanut käsittää armon merkityksen, olen alkanut ymmärtää, että Jumala ei koskaan tarkoittanut meidän elävän Raamatusta.” Miksi olisi virhe yrittää elää Raamatusta?
2. Miksi Jumalan on antanut meille Raamatun?
3. Lue 1. Tess. 5:17. Miten on mahdollista rukoilla lakkaamat-

ta? Miten kuvaillet voimakasta rukousselämää?

4. Keskustelkaa joistakin tietyistä kerroista, jolloin Jumala on puhunut sinulle. Ajatteletko, että Jumala haluaa puhua jokaiselle uskovalle henkilökohtaisesti? Kuinka usein Hän haluaa tehdä niin?
5. Steve kirjoittaa, että jos me pysymme Kristuksessa, silloin on mahdollonta joutua Jumalan tahdon ulkopuolelle. Oletko samaa mieltä? Perustelee vastauksesi.
6. Miten uskova voi tuntea Jumalan tahdon?
7. 1. Kor. 2:16 Paavali sanoo: ”Mutta meillä on Kristuksen mieli.” Mitä se tarkoittaa? Onko jokaisella kristityllä Kristuksen mieli?

Luku 11 - Ihmiset tarvitsevat ihmisiä

1. Kuvaile evankelioinnissa käytettyjen lähestymistapojen eroja silloin, kun henkilö on lakihenkinen ja silloin, kun hän kulkee armon tiellä. Kumpi lähestymistapa kuvaa paremmin omaa elämääsi? Miksi?
2. Miten evankeliointi voi muuttua lähestymistavaltaan maailmalliseksi? Onko eroa sillä, että kerron ihmisille ”pelastussuunnitelmaa”, tai että ”kerron Kristuksesta”? Perustelee.
3. Pohtikaa, mitä eroa on armolla ja laupeudella.
4. Millä tavoin evankeliointi on puutteellista, jos se painottaa syntien anteeksiisaamista mutta ei uuden elämän vastaanottamista pelastuksen hetkellä? Millaisia seurauksia sillä on uuden uskovan elämässä?
5. Miten määrittelet seurakunnan? Mainitse joitakin tiettyjä asioita, miten oma seurakuntasi osoittaa Jumalan armon maailmaa kohtaan.

6. Jumalan seurakunta on perhe, jossa on erilaisia jäseniä. Ovatko kirkkokuntien väliset eroavaisuudet hyväksyttäviä? Lue 1. Kor. 12:12–13. Millä tavoin eri seurakunnat ovat riippuvaisia toisistaan?

Luku 12 - Elämä armossa

1. Millä tavoin näet itsesi ”luolavertauksessa”? Mitä ovat ne kahleet, jotka pitävät uskovan lakihenkisyiden luolassa?
2. Keskustelkaa siitä, mitä eroa on raamatullisen tiedon ja jumalallisen ilmestyksen välillä. Mikä vaaroja on siinä, että meillä on tietoa ilman ilmestystä? Miten kristitty voi kokea saavansa ilmestystä Jumalalta?
3. Lue Joh. 15:1–5. Mitä tarkoittaa pysyminen Kristuksessa? Miten uskova pysyy Kristuksessa?
4. Mitä eroa on kristinukolla uskontona ja raamatullisella kristillisyydellä? Onko kristinusko uskontona parempi, kuin muut uskonnot? Perustelee.
5. Keskustelkaa seuraavasta väittämästä: ”Kun elämme joka päivä pysyen Kristuksessa, voimme tehdä mitä ikinä haluamme.”
6. Mitä Jumala haluaa sinulta?

Lähteet ja lisämateriaalia

- Anderson, Neil. *Victory over the Darkness*. Regal Books, 1990.
- Cliff's Notes. *Plato's Republic*. Cliff's Notes, Inc., 1963.
- Fromke, De Vern F. *The Ultimate Intention*. Sure Foundation, 1963.
- George, Bob. *Classic Christianity*. Harvest House Publishers, 1989.
- . *Growing in Grace*. Harvest House Publishers, 1991.
- Gillham, Bill. *Lifetime Guarantee*. Harvest House Publishers, 1993.
- Lloyd-Jones, D. Martyn. *Romans: The New Man*. Zondervan Publishing House, 1973.
- Murray, Andrew. *Waiting on God*. Moody Press, 1978.
- Nee, Watchman. *The Normal Christian Life*. Tyndale House Publishers, 1977. Julkaistu suomeksi nimellä *Eiämän rikkaus Kristuksessa*, Kustannus Oy Kuva ja Sana, 1976.
- . *The Release of the Spirit*. Sure Foundation, 1956.
- . *What Shall This Man Do?* Christian Literature Crusade, 1961.
- Taylor, Jack. *The Word of God with Power*. Broadman & Holman Publishers, 1993.
- Thomas, Ian. *The Mystery of Godliness*. Zondervan Publishing House, 1964.
- . *The Saving Life of Christ*. Zondervan Publishing House, 1961.
- Trumbull, Charles. *Victory in Christ*. Christian Literature Crusade, 1959.

Viitteet

Luku yksi - Surkeaa keskinkertaisuutta

1. Charles G. Trumbull, *Victory in Christ* (Fort Washington, PA, Christian Literature Crusade 1969), 18-19.

Luku kaksi - Pimeää ennen aamun koittoa

1. Watchman Nee, *The Release of the Spirit* (Indianapolis: Sure Foundation Publishers, 1965), 10-11
2. Peter Lord on Park Avenue Baptistiseurakunnan pastori Titusvillessä, Floridassa. Hän on myös kirjoittanut useita kirjoja, ja hän on usein puhujana seurakunnissa ja konferensseissa eri puolilla Yhdysvaltoja.

Luku kolme - Täysin uusi minä

1. Neil T. Anderson, *Victory over the Darkness* (Ventura, CA: Regal Books, 1990), 43-44.
2. Bob George, *Classic Christianity* (Eugene, OR: Harvest House, 1989), 77-78.
3. George.

Luku neljä - Vanha ihminen on kuollut

1. Bill Gillham, *Lifetime Guarantee* (Eugene, OR: Harvest House, 1993), 90.
2. D. Martyn Lloyd-Jones, *Romans: The new Man* (Grand Rapids: Zondervan, 1972), 65
3. Charles Stanley, "The Sufficiency of Christ," a message preached at the First Baptist Church of Atlanta.
4. Gillham.

Luku viisi - Hänen elämänsä kokeminen

1. Grace Ministries International on järjestö, jonka tarkoituksena on auttaa Kristuksen ruumiin jäseniä kokemaan todeksi, elämään ja välittämään tehokkaasti ristin sanoman kaikissa sen eri muodoissa ja vaikutuksissa, jotta kaikki voisivat oppia tuntemaan Kristuksen pelastajanaan, Herranaan ja elämänsä. Kirjassaan *Lifetime Guarantee* Bill Gillham esittää kattavan tutkijan
- 2.

siitä, miten liha kehittyi jokaisessa ihmisessä ja kuinka ihminen voi kokea yltäkylläisen elämän, joka kumpuaa siitä, että tiedostamme Kristuksen elämänä. Se on erittäin kattava teos tästä aiheesta.

3. Näiden kysymysten tarkoituksena ei ole väittää, että kristillisessä elämässä ei olisi koskaan vaikeita olosuhteita. Haluan sinun ymmärtävän, että kun uskonnolliset rituaalit ovat uuvuttavia velvollisuuksia, Kristuksen Hengen palvellessa meidän kauttamme uskonelämä on siunaus, ei taakka.

Luku kuusi - Vapaa lain alaisuudesta

1. Watchman Nee, *The Normal Christian Life* (Wheaton, IL: Tyndale House, 1956), 155–156.
2. DeVern F. Fromke, *The Ultimate Intention* (Indianapolis: Sure Foundation, 1936), 83–84.

Luku seitsemän - Voitto on lahja

1. Major Ian Thomas, *The Saving Life of Christ* (Grand Rapids: Zondervan, 1961), 85
2. Major Ian Thomas, *The Mystery of Godliness* (Grand Rapids: Zondervan, 1964), 258–259.
3. Charles G. Trumbull, *Victory in Christ* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1969), 47–49.

Luku kahdeksan - Arvojärjestelmän petollisuus

1. Selitän käsitystäni kahdesta puusta paljon tarkemmin kirjassani *Grace Rules* (Eugene, OR: Harvest House, 1998). Kirja ilmestyy suomeksi vuoden 2007 aikana.
2. Vance Havner, *Pleasant Paths* (Grand Rapids: Baker Book House, 1983), 36.

Luku kymmenen - Velvollisuudesta iloon

1. Jack Taylor, *The Word of God with Power* (Nashville: Broadman & Holman Publishers, 1993), 17–18.

Luku yksitoista - Ihmiset tarvitsevat ihmisiä

1. DeVern F. Fromke, *The Ultimate Intention* (Indianapolis: Sure Foundation, 1963), 55–56.
2. Fromke, 72–73. Sitaatti Watchman Neeltä.

3. Watchman Nee, *What Shall This Man Do?* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1961), 100.

Luku kaksitoista - Elämä armossa

1. Platon, Teokset IV: Valtakunta. Käännetty vapaasti englanninkielisestä alkutekstistä, Plato's Republic (Lincoln, NE: Cliff's Notes, Inc. 1963), 52–53
2. Plato's Republic, 33
3. Andrew Murray, *Waiting on God* (Chicago: Moody Press, 1978), 60.

TILAA ILMAINEN LÄHETYSNÄKY LEHTI

Lähetysnäky-lehti kertoo kokokohtia historiallisista evankelioimistyön etenemisestä ympäri maailmaa. Lukemalla tätä neljä kertaa vuodessa ilmestyvää lehteä, voit iloita hämmästyttävistä todistuksista, haastavista raporteista ja oivalluksia antavasta opetuksesta.

EKM - Evankeliumi Kaikkiin Maihin - Myllykatu 15 - 65100 VAASA
 info@ekm.nu - www.ekm.nu - 044 017 6000 - (06) 317 6000

HELMI MEDIA OY

Poimi oma helmesi!

Tarjoamme sinulle ja perheellesi, seurakunnallesi ja organisaatiollesi rakentavaa kristillistä luettavaa ja kuultavaa. Helmiä siis. Tervetuloa ostoksille osoitteeseen www.helmimedia.com

Poiimi oma helmesi!

Tuohon, että vihdoin voisi arvostaa evankeliumia! Tarjoamme sinulle ja perheellesi, seurakunnallesi ja organisaatiollesi rakentavaa kristillistä luettavaa ja kuultavaa. Helmiä siis.

Tällä hetkellä valtuutuksiamme on päättänyt Peter ja minä perustaa Helmi Media Oy:n. Olemme nyt perustaneet ja opettajan ammattiryhmän opettajaryhmä kirkon ohella.

Helmi Media Oy:n tavoitteena on, että olemme mukana ja olemme mukana. Olemme mukana ja olemme mukana.

Helmi Media Oy

Oy:n
 Puhelin: 044 017 6000
 Faksi: 044 017 6001
 Sähköposti: info@ekm.nu
 www.ekm.nu

Helmi Media Oy

Oy:n
 Puhelin: 044 017 6000
 Faksi: 044 017 6001
 Sähköposti: info@ekm.nu
 www.ekm.nu